

தாயுதம்

pc

பி.பி.சு.சு. நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

கலை இலக்கிய சமூகவிஞ்ஞான இதழ்

ஜூலை-செப்டம்பர், 2014

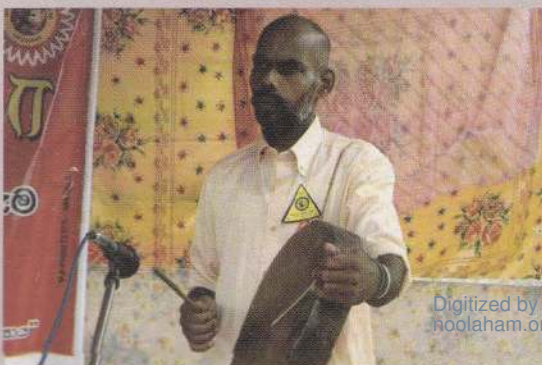
Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

விலை: 80/-

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் 41வது ஆண்டுவிழா

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் மாத்தளைக்கிளையின் செங்கதிர் கலைக்குழுவின் ஓராண்டு நிறைவு மக்கள் கலை விழா

வேண்டுகூன்

எங்கு மனம் அச்சமற்றிருக்கிறதோ,
எங்கு தலை நிமிர்ந்தேயுள்ளதோ,
எங்கு அறிவுக்கும் தடையில்லையோ,
எங்கு குறுகிய சுவர்களால் உலகம்
துண்டாடப் படவில்லையோ,
எங்கு சத்தியத்தின் ஆழத்திலிருந்து
சொற்கள் ஊற்றெடுக்கின்றனவோ,
எங்கு சலியாத முயற்சி செம்மையை நோக்கித்
தன் கைகளை நீட்டுகிறதோ,
எங்கு பகுத்தறிவு என்னுந் தெளிந்த நீரோடை
உயிரற்ற பாரம்பரியம் என்ற பாலை மணலுள்
வழிதவறிப் போகவில்லையோ,
எஞ்ஞான்றும் விரிந்து செல்லும் சிந்தனையையும்
செயலையும் நோக்கி எங்கு மனம்
உன்னால் வழிநடத்தப்படுகிறதோ,
அந்த விடுதலைச் சுவர்க்கத்துள்
என் அப்பனே!
என் நாடு விழிப்படைவதாக!

ரபீந்திரநாத் தாகூர்

தமிழில்: சோ.ப

நன்றி : சோ.ப 75

புதிய ஜனநாயகம் புதிய வாழ்வு புதிய பண்பாடு

தாயகம்

கலை இலக்கிய சமூக விஞ்ஞான இதழ்

ஜூலை- செப்டம்பர், 2014

இதழ் 86

பிரதம ஆசிரியர்:

க. தணிகாசலம் தொ.பே.0212223629

ஆசிரியர் குழு:

சி.சிவசேகரம்

குமுந்தை ம. சண்முகலிங்கம்

கல்வயல் வே. குமாரசாமி

சோ. தேவராஜா

அழ. பகீரதன்

ஜெ. சற்குருநாதன்

சி. இதயராஜா

த. கோபாலகிருஷ்ணன்

பக்க வடிவமைப்பு:

சிவ. பரதன்

ஒலியங்கள்:

முன்னட்டை : நிலா

உள்ளே: இணையம்

தொடர்பு:

ஆசிரியர் ஆடியபாதம் வீதி

கொக்குவில்

மின்னஞ்சல் : thajaham@gmail.com

ISSN NO 2345-9492

அச்சுப் பதிவு:

வந்தனம் பிறைவேற் விமிற்றட்,

சில்லாலை வீதி

பண்டத்தரிப்பு

வெளியீடு

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

நிதி அனுப்புதல்களுக்கு

'தாயகம் ஆசிரியர் குழு'

Editorial board of 'Thayakam'

சேமிப்புகளுக்கு இல 72361444

இலங்கை வங்கி, சங்கானைக் கிளை

swift code no: BCEYLKLY

கவிதை

- ஏழைகள்-றொபேட்டோ லோலா...5
- அகதித் தாயும் சேயும்-சினுவா அச்செபெ..6
- நீ எம் வல்லமை- சு. சுகேசனன்..10
- சர்வாதிகாரியின் சிலை -புவனம்..28
- ஒப்புவதோ! - அழ. பகீரதன்..34
- விஷக் கோப்பைகள்-வே.ஐ. வரதராஜன்..49

சிறுகதை

- பென்சில் -ஸ்ரீலேக்கா பேரின்பகுமார்..7
- சப்பாத்து -பிரசன்னா..11
- புதுயுக அனுபவம் -தி.சி. ஜெகேந்திரன்..20
- நிழலை ஊரும் எறும்புகள்-
சு. தவச்செல்வம்..30
- வித்து -பதுளை சேனாதிராஜா..41
- ஒரு ஒவியனின் கதை -கே.ஆர்.டேவிட்..45

மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதை

த்ரமொன்ட்டானா - கப்ரியேல் கார்சியா
மார்க்குவெஸ்..23

கட்டுரை

சமூகங்களை தனிநபராகத்தகர்க்கும்
நவதாராளவாதம் - அகிலன் கதிர்காமர்..16
தமிழ் நவீனமயமாக்கல் காலத்தின்
பின்னணியில் சி.வை. தாமோதரம்
பிள்ளை - எஸ். சத்யதேவன்..35
போரினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களும்
தொழில் வாய்ப்புகளும் - நித்தி..50

தாயகம்

கலை இலக்கிய சமூகவிஞ்ஞான இதழ்

புதிய ஜனநாயகம்
புதிய வாழ்வு
புதிய பண்பாடு

இதழ் 86 ஜூலை- செப்டம்பர் 2014

மக்களின் ஜனநாயக உணர்வும் பண்பாட்டு மேலாதிக்கமும்

ஜனாதிபதித் தேர்தலை நோக்கிய முன்னகர்வுகள் பல முனைகளில் இருந்தும் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன. முதலாளித்துவ ஜனநாயக அரசியலில் ஆட்சி மாற்றங்கள் காலம் கடந்தாவது நடைபெறும் என்பது அனைவரும் அறிந்த விடயம். நாட்டு மக்களின் நலன்களுக்காக அல்ல. ஏகாதிபத்திய உலகமய திறந்த பொருளாதார நலன்கள் இங்கு பாதுகாக்கப் படுவதற்காகவே நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறை ஏற்படுத்தப்பட்டது. நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் எது நடந்தாலும் ஆட்சிக் காலத்தை நீட்டுவதற்கு மட்டும் அந்த அதிகாரம் நன்றாகப் பயன்பட்டு வருகிறது. இதனால்தான் ஆட்சிக்கு வருபவர்கள் எல்லோரும் ஜனாதிபதி முறையை மாற்றுவதே முதல்வேலை என்று அதிகாரத்தில் அமர்வார்கள். அமர்ந்த பின்னர் தமது பரிவாரங்களுடன் சேர்ந்து ஆட்சிக்காலத்தை நீட்ட அதே அதிகாரக் கதிரையுடன் தொடர்ந்து ஓட்டிக்கொள்வார்கள். மாகாண சபைத் தேர்தல்களில் ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருப்பவர்களுக்கு ஏற்பட்டு வரும் சரிவுகளால் உசாரடையும் எதிரணியினர் ஜனநாயகத்தின் பாதுகாவலர்கள் தாமே என மீண்டும் மக்கள்முன் வேடமிட ஆரம்பித்துள்ளனர்.

இலங்கையில் இன்றுவரை நிலவி வரும் ஜனநாயகம் என்பது எண்ணிக்கையில் குறைந்த ஆளும் வர்க்கத்தினரும் அவர்களது அடிவருடிகளும் ஆட்சி அதிகார நலன்களை மாறிமாறி அனுபவிக்கும் ஜனநாயக முறைமையாகவே இருந்து வருகிறது. "சுத்திச்சுத்தி சுப்பற்றை கொல்லை" என்ற இறுகிப்போன நிலைப்பாடுகளுக்கு எதிரான நாட்டார் சொல் வழக்குப்போல இனவாத அரசியலையும், சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள், ஒடுக்குமுறைகளையும் தொடர்ந்து பேணும் பொருளாதார, பண்பாட்டுக் கொள்கைகளைப் பாதுகாக்கும் அரசியலே அறுபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குமேல் தொடர்கிறது. மாறி மாறி மக்களை ஒடுக்கும் ஆட்சிகளை உருவாக்கும் இந்த நச்சுவட்டத்துக்குள் இருந்து வெளிவராத அரசியலே யுத்தத்தையும் பேரழிவுகளையும் மக்களுக்குத் தந்தது. இன, மத முரண்பாடுகளைத் தூண்டி, மக்களைத் தமக்குள் முரண்பட்டு மோத வைத்து, அவர்களை காட்டுமிராண்டிகளின் நிலைக்கு இட்டுச்செல்லும் அரசியலே இன்றும் தொடர்கிறது. அனைத்து மக்களும் தாம் எதிர்நோக்கும் பல்வேறு ஒடுக்குமுறைகளில் இருந்து விடுதலை பெற்று சுதந்திரமாகவும், சமத்துவமாகவும் வாழ வழிவகுக்கும் ஒரு புதிய ஜனநாயக முறைமை இங்கு உருவாக்கப்படவில்லை.

மக்களைப் பொறுத்தவரையில் எவர் ஆட்சிக்கு வந்தாலும் அவர்கள் எதிர்நோக்கும் வேலையின்மை, சம்பள உயர்வின்மை, விலைவாசி ஏற்றம், வேலை இடங்களில் கொத்தடிமைகள் போல நடத்தப்படல், பெண்கள் மீதான ஒடுக்கு முறைகள், இன, மத, சாதி ஒடுக்குதல்களால் ஏற்படும் பாதிப்புக்கள், வாழ்வின் அனைத்து நிலைகளிலும் சமவாய்ப்பின்மையும், சமத்துவமின்மையும், சமூக அநீதிகளும் தொடர்தல் என பல்வேறு பாதிப்புக்களின் மத்தியில்தான் தொடர்ந்தும் வாழ நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டுள்ளனர். இவைகளில் மாறுதல்களை ஏற்படுத்துவதிலும் இவற்றின் பாதிப்புக்களில் இருந்து மக்களை மீட்பதிலும் இந்த "ஜனநாயக ஆட்சிமுறை" எதனைச் சாதித்துள்ளது. பல்வேறு அதிகாரக் கட்டமைப்புக்கள் பின்புலமாக இருந்தாலும் மக்களின் வாக்குகளால் தான் இவ் ஆட்சிகள் உருவாக்கப்படுகின்றன. இருந்தும் இந்நிலை தொடர்வது ஏன்? மக்களுக்கு எதிராகச் செயற்படுவதற்கு மக்களிடமே அதிகாரத்தைப்பெறும் முதலாளித்துவ ஜனநாயக மாய வித்தையின் மர்மம் எவ்வாறு தொடர்ந்தும் மக்களுக்கு மறைக்கப்பட்டுவருகிறது? இது மக்களால் புரிந்துகொள்ள முடியாத ஒன்றா?

இலங்கை மக்கள் அனைவரும் நாளும் பொழுதும் தமது வாழ்வில் எதிர்நோக்கும் பொதுவான அடிப்படைப் பிரச்சினைகளுக்காக விழிப்படைந்து ஒன்றுபடும் நிலை ஏற்பட்டால் தமது அதிகார வர்க்க ஆட்சி அழிந்துவிடும். மனிதரை மனிதர் ஒடுக்கி வாழும் சுரண்டலும் ஏற்றத்தாழ்வுகளும் நிறைந்த சமுதாய அமைப்பும் மக்களால் கேள்விக்கு உட்படுத்தப்படும். இதனை அதிகார வர்க்கத்தினர் நன்கு அறிவர். இதனால் மக்களிடமுள்ள இயல்பான பகுத்தறிவையும், மனிதாபிமான உணர்வையும் கூட அதிகார வர்க்கம் திட்டமிட்டு மழுங்கடிக்கிறது. அதற்காகவே அவர்கள் அரசின் ஆதரவுடன் பேணிப் பாதுகாத்துவரும் பழமைவாத பண்பாட்டுணர்வுகளுக்கு ஊடாக இலகுவாக மக்களை தூண்டி அவர்களை பிரித்தாள முற்படுகின்றனர். இதற்கு இனம், மதம், சாதியம், பிரதேசம் போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட அடையாள அரசியல் உணர்வுகளை குறுகிய நோக்கோடு தூண்டி தமது வாக்கு வங்கிகளை நிரப்பிக் கொள்கின்றனர். இதனால் இலங்கையில் ஜனநாயகத்தின் பெரும்பான்மை வாக்குப்பலம் என்பது உழைக்கும் மக்களின் பெரும்பான்மை என்பதைத் தவிர்த்து- மத, மொழி, பண்பாட்டு அதிகாரங்களை முனைப்படுத்தும் பேரினவாதிகளிடமே தொடர்ந்து செல்லும் நிலை இருந்து வருகிறது. அதனையே ஆட்சி அதிகார பலத்துடன் அவர்கள் திட்டமிட்டு வளர்த்துச் செல்கின்றனர்.

அதற்கு எதிராக நிற்பதாகக் கூறும் குறுகிய தேசிய இனவாதமும் அவர்களைப் போன்றே மக்களிடம் விரிந்த நோக்கையும், விடுதலைக்கான விழிப்புணர்வையும் ஏற்படுத்தவில்லை. அதற்குப் பதிலாக உழைக்கும் மக்கள் பற்றிய சிந்தனைப் போக்கைத் தவிர்த்தி வேண்டுமென்றே வெறும் இன, மத, மொழி உணர்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட பழமைவாதப் பண்பாட்டு அதிகாரங்களை மையப்படுத்தி, மிக இலகுவாக தனது வாக்குப் பலத்தைத் தொடர்ந்து பாதுகாத்துக் கொள்கிறது. மக்களிடம் அரசியல் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தி ஒரு வெகுஜன பங்களிப்பு நிறைந்த புதிய ஜனநாயக முறைமைக்கு மாற்றமடையாமல், வெறும் இனக்குரோத வாக்களிப்பு ஜனநாயக வட்டத்தின் எல்லைக்குள் நின்று மக்களுக்கான விடுதலை வாழ்வை மட்டும் அல்ல அடிப்படை வாழ்வாதார உரிமைகளைக் கூட பாதுகாக்க முடியாது. எனவே தெற்கில் பௌத்த பேரினவாதச் சிந்தனைக்கும், ஏனைய இடங்களில் குறுகிய இன, மதவாதச் சிந்தனைக்கும் அடித்தளமாக உள்ள பழமைவாதப் பண்பாட்டின் மேலாதிக்கத்திலிருந்து மக்கள் தமது சிந்தனையை விடுவித்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

இன்றைய சர்வதேச அரசியற் சூழலும் கூட ஒடுக்கப்படும் நாடுகளுக்கும், மக்களுக்கும் சார்பானதாக இல்லை. இன்றைய உலகமய நவதாரளவாத பொருளாதார முறைமையும், அதன் கட்டற்ற நுகர்வுப் பண்பாடும் உலகமக்கள் மீது மட்டுமல்ல நாம் வாழும் புவிச்சூழலின் மீதும் பெரும் தாக்கத்தைச் செலுத்தி வருகின்றன. இப்பொருளாதார முறைமை உலகெங்கும் ஏற்றத்தாழ்வுகளையும், ஒடுக்கு முறைகளையும் தொடர வழி வகுத்துள்ளதுடன் மக்களைக் கொன்றழிக்கும் தொடரான யுத்தங்களையும் தோற்றுவித்து வருகிறது. இவைகளை இறைவன் விதித்த விதி. முன்வினைப் பயன் என மக்களை இன்றும் நம்பவைக்கும் உலகின் பழமைவாதப் பண்பாடுகளை தனக்குச் சாதகமாகப் பாதுகாப்பதிலும், தனது அதிகாரத்தை நிலை நிறுத்துவதற்காக இன, மத அடிப்படை வாதங்களை தூண்டி வளர்ப்பதிலும் அது முனைப்பாக உள்ளது.

இத்தகைய நிலையில் நவீன தகவல் தொழில் நுட்ப சாதனங்களை தமது ஆதிக்கத்தின் கீழ் வைத்துள்ள ஏகாதிபத்திய நாடுகள் மக்களின் சிந்தனையை தமக்கு ஏற்றபடி வடிவமைத்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு வளர்ச்சி அடைந்துள்ளன. மக்கள் தமது அறிவைப் பெற்றுக்கொள்ளும் சாதனங்களான கல்வி, கலை, பண்பாடு என்பவற்றிலும், நவீன இலத்திரனியல் ஊடகங்களிலும் தமது ஆதிக்கத்தை அவை கொண்டுள்ளன. எல்லாமே வணிக மயமாகி விட்ட சூழலில் பெரும்பாலான புத்திஜீவிகள், கலைஞர்கள், ஊடகவியலாளர்களும் கூட இலகுவாக விலைபோய்விடக் கூடியவர்களாகவே உள்ளனர். இத்தகைய நிலையில் மக்களை சமூக உணர்வற்ற வெறும் நுகர்வு விலங்குகளாக ஆக்கும் உலகமய நுகர்வுக் கலாசாரத்தின் ஆதிக்கத்தையும் அதன் கொடிய விளைவுகளையும் மக்கள் மிகுந்த அக்கறையுடன் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும். அதுபோன்றே இனவாத அரசியல், சாதியம், பெண்ணடிமை, சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள் என்பன இன்றும் நின்று நிலைப்பதற்கான கருத்தியல் தளத்தை உருவாக்கும் பழமைவாதப் பண்பாட்டின் ஆதிக்கத்தையும் மக்கள் மத்தியில் கேள்விக்கு உட்படுத்த வேண்டும். இவற்றைச் செய்யாமல் “ஜனநாயகத்தைப் பாதுகாத்தல்” என்பது அதிகாரத்தில் மாறி மாறி அமர்பவர்களையும், மக்களை ஒடுக்கும் அதிகார அரசமைப்பையும் இன்னும் அரைநூற்றாண்டுக்கு தொடர்ந்து பாதுகாப்பதாகவே அமையும்.

ஆசிரியர் குழு

மத வெறியும் சனநாயக சமூகமும்

மதங்கள் யாவும் தனிமனித உயர்வைப் பேசுகின்றன. எனினும், வரலாற்றில், மதங்களின் போக்கைச் சமூக நிகழ்வுகளே தீர்மானித்துள்ளன. கவனமாக நோக்கின் ஒவ்வொரு மதமும் அதனதன் சமூகச் சூழலினதும் காலத்தினதும் குழந்தையே என்பது புலனாகும். மக்கள் மதங்களைத் தெரிவு செய்வது அரிது. தமது பிறப்பில் தமக்கமைந்த மதத்தை நம்பிக்கையின் அடிப்படையிற் பின்பற்றுகின்றனர். மதம் மாறுவோரிற் பெருவாரியானோர், ஆன்மிகக் காரணங்கட்காகவன்றி, லௌகிகக் காரணங்கட்காகவே மதம் மாறுகின்றனர்.

நிம்மதியற்ற சமூகச் சூழலில் மதங்கள் மனிதருக்குத் தற்காலிக ஆறுதலளிப்பன என்பதை மறுக்கவியலாது. எனவே எந்தவொரு மதத்தையும் மனித இனத்தின் எதிரியாகவோ அழிக்க வேண்டியதாகவோ கருதல் நல்லதல்ல. மாறாக, ஒவ்வொருவருக்கும் தான் சார்ந்த மதத்தை நம்பவும் பின்பற்றவுமான சுதந்திரத்தை நாம் ஏற்க வற்புறுத்த வேண்டும். அத்துடன் எவருக்கும் மதமில்லாதிருக்கும் சுதந்திரத்தையும் நாம் ஏற்கக் கூட வேண்டும். அனைத்தினும் முக்கியமாக அரசின் மதச்சார்பின்மையை நாம் வற்புறுத்த வேண்டும்.

மதங்கள் பல்வாறு அரசியலுக்கு உட்பட்டவை. ஒவ்வொரு மதமும் வெவ்வேறு விதங்களில் ஊட்டும் அரசு விசுவாசம், பொறுமை, ஊழ்வினை, மறுவுலகு போன்ற கருத்துக்கள் முதலாளியத்துக்கு உகப்பானவை. எனவே முதலாளியம் தனது தொடக்கக்காலப் பகையாயிருந்த மத நிறுவனங்களுடன் பின்னர் நட்புப் பேணியது. நாடுகளில் சனநாயகம் தோன்றவும் அரசு நிறுவனத்தில் மதச் சகிப்பு ஏற்படவும் முதலாளியம் உதவியது.

எனினும், மத நிறுவனங்கள் தமது இருப்பிற்காகக் குறிப்பிட்ட சமூகப் பிரிவுகளின் அதிகார வர்க்கங்களுடன் நெருக்கம் பேணியதால், மத முரண்பாடுகள் அரசியல் முரண்பாடுகளாயின. ஏகாதிபத்தியத்தின் கொலனிய யுகத்தில், கொலனி ஆட்சி மதப் பாகுபாட்டைக் கடைப் பிடித்ததால் விடுதலை இயக்கங்களில் மதமும் பங்குவகித்தது. ஆனால் கொலனி ஆட்சி போன பின்பு ஒவ்வொரு மதமும் தனக்குரிய பிரபுத்துவ-முதலாளிய வர்க்க நலன்களுடன் தன்னை நெருக்கிக் கொண்டது. பிரபுத்துவ-முதலாளிய வர்க்கங்கள் மதத்தைத் தமது ஆதிக்க அரசியலின் கருவியாக்கின. இலங்கையில் கொலனி ஆட்சியின் போதே இப் போக்கிற்கான அடிக்கல் இடப்பட்டதையும் கொலனி ஆட்சி மதப் பகையை மறைமுகமாக ஊக்குவித்ததையும் அறிவோம்.

இன்று நவகொலனிய வடிவில் இயங்கும் ஏகாதிபத்தியம், ஒரு புறம் தனது உலகமயமாதல் செய்நிரலின் கீழ் உலகைத் தனது பூரண கட்டுப்பாட்டுக்குக் கொண்டுவர முயல்கிறது. அத்துடன், தனது நோக்கத்துக்குத் தடையாகக்கூடிய மக்களைப் பகைமூட்டிப் பிரிப்பதற்கான சூழ்ச்சிகளையும் வகுக்கிறது. எனவே ஒரு காலத்தில் ஏகாதிபத்தியத்துக்குச் சவாலாக இருந்த இன, மொழி, மத, தேசிய அடையாளங்களையும் அவை சார்ந்த உணர்வுகளையும் அது தனக்கு வாய்ப்பாக்கி ஊக்குவிக்கிறது.

ஜூன் மாத நடுவில் அளுக்கமவிலும் அடுத்து பேருவளையிலும் நடந்த முஸ்லிம் விரோத வெறியாட்டம் பொதுக்கவனத்துக்கு வந்து பரவலான கண்டனத்துக்குட்பட்டது. அதன் பின்பும், சிங்கள-பவுத்த வெறியர்கள் ஒரு பெரிய முஸ்லிம் வணிக நிறுவனத்தை இரண்டாம் முறையாக இலக்குவைத்தனர். இவ் வெறியாட்டத்திற்குப் பொது பல சேன மட்டும் பொறுப்பல்ல. அதற்கு நேரடி ஆதரவும் ஊக்குவிப்பும் சிங்கள-பவுத்தப் பேரினவாத ஜாதிக ஹெல உருமயவிடமிருந்து மட்டும் வரவில்லை. அதன்போது, நாட்டில் சட்டத்தையும் சமூக ஒழுங்கையும் அமைதியையும் பேணும் பொறுப்பில் உள்ளவர்களின் அசமந்தம் தற்செயலானதுமல்ல.

1915இல் நடந்த முஸ்லிம் விரோத வன்முறைக்கோ 1956 முதல் 1983 வரை தமிழருக்கெதிராகக் கட்டவிழ்க்கப்பட்ட வன்முறைக்கோ பின்னால் ஒரு பேரினவாத நிறுவனமோ நீண்டகாலமாகத் தீட்டப்பட்ட ஒரு சதித்திட்டமோ இருக்கவில்லை. ஆனால் அண்மைய முஸ்லிம் விரோத வன்முறைக்கு வெள்ளோட்டமான நிகழ்வுகள் கடந்த சில ஆண்டுகளாக நடந்துள்ளன. ஒவ்வொரு முறையும் அவற்றின் எதிர்கால அபாயங்கள் பற்றி எச்சரிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே அளுக்கம-பேருவள வன்முறைக்கு முதலில்

அரசாங்கம் பொறுப்புக்கூற வேண்டும். சுயலாபத்துக்காக அரசாங்கத்தில் ஓட்டிக்கிடக்கும் முஸ்லிம் அரசியல்வாதிகளும் பொறுப்புக்கூற வேண்டும். மதவாத ஃபாசிசத்துக்கு ஊட்டமளிக்கும் அரசாங்கத்தின் பங்காளிகளாய் இருந்துகொண்டு ஃபாசிச மிரட்டல் பற்றி இடையிடையே முனகும் பாராளுமன்ற இடதுசாரிகளும் பொறுப்புக்கூற வேண்டும்.

சலூதி அராபியா இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதத்தை வளர்ப்பதைப் பற்றி ஜாதிக ஹெல உருமய பிரமுகர்கள் பேசுகிறார்கள். ஆனால் இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதம் இலங்கையில் மதங்களிடையிலான மோதலுக்குக் காரணமல்ல. அது முஸ்லிம்களைப் பிரிக்கும் ஒரு தீய சக்தியாக மட்டுமே உள்ளது. முதலில் சோவியத் யூனியனையும் பின்னர் சீனாவையும் அல்லற்படுத்த இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதிகளை ஊட்டிவளர்த்த அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் இப்போது இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதிகளைக் கண்டிக்கிறது. ஆனாலும் அது இன்னமும் சலூதி அராபியா, கட்டார் ஆகிய நாடுகள் மூலமும் தனது சி.ஐ.ஏ. நிறுவன மூலமும் அவர்களைப் பாவிக்கிறது. தலாய்லாமாவைத் தன் கம்யூனிச எதிர்ப்பிற்கும் சீன எதிர்ப்பிற்கும் பயன்படுத்திய அமெரிக்கா இப்போது பவுத்த அடிப்படைவாதிகளை ஊட்டிவளர்க்கிறது. இந்து அடிப்படைவாதிகளையும் அது ஊக்குவிக்கிறது. இலங்கைச் சூழலில் இவை பற்றி வெளிப்படப் பேசுவது முக்கியமானது.

இன-மத வெறுப்பு அமைப்புக்களைத் தடைசெய்யும் கோரிக்கை நியாயமானதென்றாலும், மத அடிப்படைவாதிகளை முறியடிக்க அது போதாது. முதலில் அவர்களைத் தனிமைப்படுத்த வேண்டும். அதற்கு அச்சாரமாக, அடிப்படைவாதிகளுக்குப் புகலாக உள்ளவர்களுடன் பூரணமாக முறித்துக் கொள்ளுமாறு அனைத்துச் சிறுபான்மைத் தேசிய இனத்தவரும் தமது தலைமைகளை வற்புறுத்தவேண்டும். அனைத்துச் சனநாயக-முற்போக்கு-இடதுசாரிச் சக்திகளும் அம் முயற்சிக்கு ஆதரவாகக் குரல் கொடுப்பதுடன் எழுச்சிகாணும் சிங்கள-பவுத்த அடிப்படைவாதம் சிங்கள மக்களுக்கும் முழு நாட்டினது அமைதிக்கும் சனநாயகத்திற்கும் ஒரு பேராபத்து எனச் சிங்கள மக்களிடையே கடும் பிரசாரத்தை முன்னெடுக்க வேண்டும்.

ஆசிரியர் குழு

எனது

றொபேட்டோ ஸோஸா

ஏழைகள் பலர்
எனவே தான்
அவர்களை மறுப்பது இயலாதது.
ஐயமின்றி
ஓவ்வொரு விடியலிலும் அவர்கள்
தங்கள் குழந்தைகட்கு
ஒரு இல்லமாக்க விரும்பும்
கட்டிடத்தின் பின் கட்டிடமாய்க்
கண்ணால் வருடுகிறார்கள்.
ஒரு தாரகையின் சுவப்பெட்டியைத்
தோளிற் சுமக்க
அவர்கட்கு இயலும்.
வெறிகொண்ட பறவைகள் போல
சூரியன் துடைத்தழியக்
காற்றை நொறுங்கடிக்க அவர்கட்கு இயலும்.
எளினும் தமது வரங்களை அறியாராய்க்
குருதிக் கண்ணாடிகளுட் புகுந்து வெளியேறுவர்
அவர்கள் மெல்ல நடந்து மெல்ல இறப்பர்.
எனவே தான்
அவர்களை மறுப்பது இயலாதது.

2009 இல் ஹொண்டூராஸில் அமெரிக்க ஆசிகளுடன் நடந்த சதிப் புரட்சியை வன்மையாகக் கண்டித்தவரான ஹொண்டூராஸைச் சேர்ந்த றொபேட்டோ ஸோஸா (18 ஏப்ரல் 1930 - 23 மே 2011) ஹொண்டூராஸின் மிகநேசிக்கப்பட்ட கொள்கைச் சமரசமற்ற கவிஞராவார்.

அகதித் தாயும் சேயும்

சினுவா அச்செபெ

தான் விரைவில் மறக்க வேண்டியுள்ள ஒரு மகனிடம்
ஒரு தாயின் பரிவைக் காட்டும் அப் படத்தை
எந்த மடொன்னாவும் குழந்தையும் ஓவியமும் அண்டாது.

வெளித் தள்ளும் விலா எலும்புகளுடனும்
உலர்ந்துபோன பிட்டங்களுடனும்
ஊதிப் போன வயிறுகட்குப் பின்னால்
சிரமமாக அடிவைத்து அல்லலுறும்
கழுவாத குழந்தைகளின் வாந்திபேதி நாற்றத்தாற்
காற்றுக் கனத்திருந்தது.

பெரும்பாலான தாய்மார்
அக்கறையெடுப்பதை நிறுத்திப் பல காலம்.
ஆனால் இவளல்ல. தன் பற்களிடையே
ஒரு ஆவியின் முறுவலைப் பற்றியிருந்தாள்.
அவனுடைய மண்டையோட்டில் எஞ்சிக் கிடந்த
கறள் நிறக் கேசத்தை வாரிப்
பின்னர்; - தனது கண்கள் பாட -
அதை உச்சி பிரிக்கையில்
ஒரு தாயின் பெருமையின் ஆவி
அவளுடைய கண்களிற் குடிகொண்டிருந்தது.... இன்னொரு வாழ்வில்
இது அவனுடைய காலை உணவிற்கும் பாடசாலைக்கும் முந்திய
ஒரு முக்கியமுமற்ற
அன்றாட நடவடிக்கையாக இருந்திருக்கும். இப்போது அவள்
அதை ஒரு சிறிய சவக்குழி மீது
பூக்களை வைப்பது போலச் செய்தாள்.

(உலகறிந்த ஆபிரிக்கப் படைப்பாளியான பேராசிரியர் சினுவா அச்செபெ (Chinua Achebe, 16.11.1930 - 21.3.2013) நைஜீரியாவின் பிறந்து வளர்ந்து அமெரிக்காவில் தனது இறுதிக் காலத்தைக் கழித்த நாவலாசிரியரும் கவிஞரும் விமர்சகருமாவார்.)

சிறுகதை

பென்சில்...?

ஸ்ரீலேக்கா பேரின்பகுமார்

வெண்கட்டியை மேசையில் வைக்கவும் மணி அடித்தது. வகுப்பறையின் மண் சுவருக்கு மேலாக எட்டிப்பார்த்தேன். ஒன்பதாம் வகுப்பு மாணவனொருவன் பலாமரத்தில் தொங்க விட்டிருந்த ஒரு அடித் தண்டவாள இரும்புத் துண்டில் இன்னொரு சிறிய இரும்பினால் அடித்து விட்டு, அதனை மர இடுக்கினுள் செருகிக் கொண்டிருந்தான்.

“சேர்... சேர்... பாம்பு சேர்...”

என்மேல் பாம்பு ஊர்ந்த உணர்வோடு திடுக்கிட்டு திரும்பினேன். மாணவர்கள் பதினைந்து பேரினதும் தலைகள் கூரையை அண்ணாந்து பார்த்த படி இருந்தன. பாம்பு எனக் கருகில் இல்லை என்ற நிம்மதியோடு அவர்கள் அருகே போய் நின்று கூரையைப் பார்த்தேன். போனவருடம் மேய்ந்த தென்னோலைகள் ஆங்காங்கே விரிசல் கண்டிருந்தன. அவற்றைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்த காட்டுத் தடியொன்றில் சின்னவிரல் தடிப்பில் ஒரு அடி நீளமுடைய பாம்பொன்று படுத்திருந்தது. அடுத்த பாடத்திற்காக சாந்தன் சேர் வாசலில் வந்து நின்று என்னைப் பார்த்தார்.

“என்ன சேர்... பிரச்சனை...??”

“பாம்பு... சேர்...!”

“பா...ம்...போ...???”

அவரும் வகுப்புக்குள் வந்து என்னருகில் நின்றார்.

“நீங்கள்... எல்லாரும்... வெளி

யிலை நில்லுங்கோ... சேர்... நான் பாக்கிறன்...”

அந்த வகுப்பில் குழப்படிக்காரன் என்று பெயரெடுத்த இசைப்பிரியனின் கட்டளையை ஏற்று நானும் சாந்தன் சேரும், ஏனைய மாணவர்களுடன் வெளியே நின்றோம். அவன் வெளியே ஓடிச்சென்று நீண்ட தடியொன்றை எடுத்து வந்தான். பின் மேசை மேல் ஏறி நின்று கால்களை அகட்டித் தன்னை நிதானப்படுத்திக் கொண்டான். தடியினை உயர்த்திப் பாம்பைக் கீழே தட்டிவிட அது மண்தரையில் தொப்பென்று விழுந்தது. பின், அவன் இறங்கி தடியில் பாம்பைக் கொழுவி வெற்றி வீரனாகச் சிரித்தான். அவன் பாம்பை வெளியே கொண்டு வர நாம் வேகமாக இரண்டடி தள்ளி நின்றோம். பெரும் சாதனையைப் படைத்த மகிழ்வோடு முகம் நிறைந்த புன்னகையோடு அவன் எல்லோரையும் பார்த்தான்.

“சேர்... காட்டுக்கை விட்டிட்டு... வாறன்... சேர்...”

பாடசாலைக்குப் பின்புறமாக இருந்த காட்டுப்பகுதிக்குச் சென்று, வெறும் கையோடு திரும்பினான். எல்லோரும் வகுப்பினுள் நுழைய எனக்கு இந்த நேரம் எந்த வகுப்புக்கும் பாடம் போடாததனால், மாமர நிழலில் போட்டிருந்த நான்கு கதிரைகளை நோக்கி நகர்ந்தேன். தரம் ஆறு விஞ்ஞான பாட ஆசிரியர் அறிவுரைப்பு வழிகாட்டியை ஒரு

கதிரையில் வைத்துவிட்டு, என் காற்சட்டையின் இரு கரையிலும் பட்டிருந்த வெண்கட்டித் துகளைத் தட்டிவிட்டு மறு கதிரையில் அமர்ந்தேன்.

எனது முதல் நியமனம் இந்தப் பாட சாலையில் கிடைத்தது. என் மனைவியையும், ஒரு வயது மகனையும் பிரிந்து, சனி, ஞாயிறு தவிர்ந்த மற்றைய நாட்களில் பாடசாலையில் தனித்துத் தங்கி, நானே சமைத்துச் சாப்பிடுவது விரக்தியாக இருந்தது. வலயத் திற்கு எனது இடமாற்றத்தைக் கோரி, ஒரு கடிதத்தை எழுதி மடித்து நிமிர்ந்தேன். மாமரம் பூக்களால் நிறைந்திருந்தது. இனி இந்த இடம் மாணவர்களுக்கு சொர்க்க பூமியாகிவிடும்.

தரம் ஐந்திலிருந்து பூரணி ரீச்சர் இரு மாணவர்களுடன் என்னை நோக்கி வந்தார். சிறியவர்கள் இருவரது முகங்களும் அழுது சிவந்திருந்தன. அதில் கட்டையான உருவமும், சுருள் முடியோடும் ஒருவன் காலில் செருப்புக்கூட இல்லை, ஒரு பக்கமாக வெளியே வந்திருந்த சட்டையை ஒரு கையால் உள்ளே தள்ளிய படியும், புறங்கையால், சிந்தும் மூக்கைப் புறங்கையால் துடைத்த படியும் நின்றான். மற்றையவனின் பாதத்தைப் பார்க்கின்றேன். பாடசாலையில் நேற்று இலவசமாகக் கொடுத்த சப்பாத் துப் போட்டிருந்தான். வெறித்த பார்வையுடன் நின்றான். பூரணி ரீச்சர் என்னிடம் ஒரு பென்சிலை

அவர்களுக்குத் தெரியாமல் நீட்டினார். நான் அதை வாங்கிப் பின்னால் மறைத்துக் கொண்டேன்.

“சேர் உந்தப் பென்சிலை ரண்டு பேரும் தங்கடையெண்டு நிக்கிறாங்க... எனக்குத் தலை வெடிக்குது... அதிபரிட்டைக் கூட்டிக்கொண்டு போனால் அடிச் சுப்போடுவர்... அது தான் சேர்... உங்களிட்டைக் கூட்டியந்தனான்... என்னெண்டு கேளுங்கோ சேர்...?”

அவசரமாக என்னிடம் அவர்களை ஒப்படைத்துவிட்டு ஓட்டமும் நடையுமாகத் தனது வகுப்பிற்குள் நுழைந்துவிட்டார். அவர் சென்ற வேகம் அது எவ்வளவு சிக்கலானது என்பதை எனக்கு புலப்படுத்தியது. இருவரும் எனது முகத்தினை நோக்கினர். இருசோடிக் கண்களிலும் பயமும் ஏக்கமும் நிறைந்திருந்தன.

சுருள் முடிச்சிறுவனை அருகே அழைத்து சற்றுத்தள்ளிக் கூட்டிச் சென்றேன்.

“பெயரென்ன...?”

“தமிழகன்...”

“நல்ல பெயர்... உம்மட பென்சிலெண்டால், ஒரு அடையாளம் சொல்லும். பாப்பம்”

“ரண்டு பக்கமும் தீட்டினது... கறுப்பு சிவப்புக் கோடு... நடுவிலை பல்லாலை கடிச்சனான்...”

நான் ஒரு அடையாளத்தைக் கேட்க அவன் மூன்றை அடுக்கினான். அவன் சொல்லச் சொல்ல பின்னால் மறைத்து வைத்திருந்த பென்சிலை கைகளால் தடவிச் சரிபார்த்துக் கொண்டேன். சரியாக இருந்தது.

அவனை விட்டுவிட்டு மற்றையவனைத் தனியே அழைத்துச் சென்றேன்.

“பெயரென்ன, தம்பி?”

“அமுதன்”

“ஓ, சரி. அமுதன், உம்மட பென்சிலெண்டால், அதுக்கு அடையாளமென்ன?”

அவனும் அதே அடையாளங்களை முன் வைத்தான் என்ன செய்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. முதலில் இருவரையும் மாமரத்தின் கீழே போட்டிருந்த கதிரைகளில் அமரச் செய்தேன். இருவரது கண்களிலும் கண்ணீர் முட்டித்ததும்பியது.

“தமிழகன், அம்மா அப்பா என்ன செய்யினம்?”

“அம்மா, இஞ்ச கன்ரீன் வைச்சிருக்கிறா சேர்”

“ஓ, கன்ரீன் அக்காள் மகனே...?”

“ஓம்”

“அப்பா என்னவேலை?”

“அப்பா... தடுப்பிலை இருக்கிறார். நாங்கள் முள்ளிவாய்க் காலிலை இருந்து வவுனியாவுக்கு போகேக்கை... ஆமி இயக்கத்திலை இருந்தவை யெல்லாரும் வாங்கோ என்று கூப்பிடேக்கை அப்பா போனவர். நானும் தங்கச்சியும் அம்மாவும் வேண்டாம் என்று கையைப் பிடிச்ச அழுதம்... அப்பாவும் அழுது கொண்டு பாத்துப் பாத்துப் போனவர். அதுக்குப் பிறகு, அப்பாவை நான் இன்னும் பாக்கேலை”

அந்த பிஞ்சின் குரலில் இழையோடிய சோகம் என்னுள்

நுழைந்து, தலையைக் கிறுகிறுக்க வைத்தது. கண்ணை மூடிச் சுதாரித்துக் கொண்டேன்.

“ஏன்? அப்பாவை போய் பாக்கிறேலையே?”

“அம்மா போறவா... இப்ப ஒழுங்காப் போறேலை... காசு கனக்க வேணுமாம்... அப்பா போன கிழமை கடிதம் கொடுத்து விட்டவர் சேர்”

“ஆரிட்டை...?”

“போன ஆரிட்டையோ சேர். அதிலை என்னைப் பற்றி நிறைய எழுதினவர். தான் இப்பிடி இருக்கிறதை விடச் செத்துப் போய் இருக்கலாம் எண்டும் எழுதினவர்.” தமிழகன் முகத்தில் பெருமையும், சோகமும் மாறி மாறித் தோன்றின. என் நிலமை இப்பொழுது சங்கடமாகிப் போனது. அடுத்துத், தன்கதையை கொட்டித் தீர்த்து விடுவதற்காக காத்திருந்த அமுதனின் வீட்டு நிலமை பற்றி விசாரிப்பதற்கு எனக்குப் பயமாக இருந்தது- அவனும் ஏதாவது சோகக் கதையைக் கொட்டித் தீர்த்து விடுவானோ என்று. அவனை மௌனமாகப் பலநிமிடம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். தமிழகன் என்னையும் அமுதனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான்.

சங்கீதப் பாடத்திற்கு செல்வ தற்காக தரம் ஒன்பது மாணவிகள் வந்து கொண்டிருந்தனர். மாணவி செல்வி எம்மைப் பார்த்ததும், அந்த வரிசையை விட்டு மாமரத்தை நோக்கி வந்தாள்.

“சேர், அமுதன் ஏன் அழு கிறான்?”

“ஒரு... பென்சிலை ரண்டு

எதிர்காலம் ஒன்று உண்டென நான் இயல்பாகவே நம்புகிறேன். ஆனால் அதன் கூடும் அழகைக் கற்பனைசெய்து என் காலத்தை வீணாக்க மாட்டேன். ... நாம் முதலில் நிகழ்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பதே சரி எனத் தோன்றுகிறது. நிகழ்காலம் மிகக்கேடாக இருள் தழ்ந்திருப்பினும், நான் அதை நீங்க விரும்பவில்லை. நாளை இருளற்றிருக்குமா? அதைப்பற்றி நாளை பேசுவோம். - லு ஷன்

பேரும் தங்கடையென்டனம்...'

"அமுதன் பாவம் சேர்"

செல்வி அமுதன் அருகில் போய் நின்றான்.

"சேர், இவ்வளவு அம்மாவும் அப்பாவும் அக்காவும் வட்டு வாகலிலை ஷெல் விழுந்து செத்திட்டினம். இவன் சித்தி யோடைதான் இருக்கிறான். அவை தான் சேர் பாக்கிறது... பென்சில் இல்லாமல் போனால், அடிச்சுப் போடுவீனம் சேர்... இவன் செத்தான் சேர்!"

"உமக்கு என்னெண்டு தெரியும்?"

"நான் பக்கத்து வீடு சேர்."

"சரி, நீர் போம். நான் குடுக்கிறன்."

அழுவேண்டாம் என்று சைகை செய்தவாறே அவள் சங்கீத வகுப்பை நோக்கி நடந்தாள். எனக்கு என்ன முடிவு எடுப்பது என்ற போராட்டம். மாமரத்தின் கீழ் விழுந்திருந்த குச்சியொன்றை எடுத்துச் சற்று ஈரமாக இருந்த நிலத்தில் தாறுமாறாகக் கோடுகளைப் போட்டுக் கொண்டே யோசித்தேன். இருவரும் என் முடிவிற்காகக் கதிரை நுனியில் அமர்ந்து கொண்டு என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். இப்பொழுது எனக்கு உண்மையில் பென்சில் யாருடையது என்பதைப் புலனாய விருப்பமற்றுப் போனது.

தரையில் ஒரு குழப்பமான, என்னவென்று கூறமுடியாத படமொன்று கீறி முடிக்கப்பட்டு விட்டது. குச்சியை நிலைக்குத் தாக்குத்திவிட்டு எழுந்தேன்.

"சேர், உப்பிடி விட்டால் ஆருக்கும் குத்திப்போடும் சேர்" அமுதன் தயக்கத்தோடு முன் வைத்தான். நான் சங்கடத்தோடு குச்சியை கீழே தட்டிவிட்டேன்.

"இருங்கோ, வாறன்"

பாடசாலையின் தேநீர்ச் சாலையினைப் பக்கமாக நடந்தேன்.

கிழக்குப் பக்கமாக போடப் பட்டிருந்த தற்காலிக கொட்டில் முன்பக்கமாக நீண்ட மேசை வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் நான்கு கண்ணாடிப் போத்தல்கள் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. இரு போத்தல்களில் மண்ணிறத்தில் சிறிய உருண்டை இனிப்புக்களும், இரண்டில் முறுக்குகளும் போடப்பட்டிருந்தது. மேலே குறுக்காக கட்டப்பட்டிருந்த கயிற்றில் பல வகை அப்பியாசக் கொப்பிகளும், ஒரு பொலித்தீனூள் பென்சில் களும், அழிறப்பர்களும் போடப்பட்டிருந்தன. மூலையில் இடைவேளை நேரம் ஆசிரியர்களுக்குத் தேநீர் கொடுப்பதற்காக அடுப்பு புகைத்துக் கொண்டிருந்தது. அக்கா குந்தியிருந்து அடுப்பினுள் இரு காட்டுத் தடிகளைத் தள்ளிக் கொண்டிருந்தார். என் வரவை உணர்ந்து முன்னால் வந்தார். அவரைப் பார்த்ததும் தமிழகன், தாயின் சாயல் எனபதைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

"என்ன சேர், என்ன வேணும்?"

"எனக்கு ரண்டு பென்சிலும் ரண்டு அழிறப்பரும் தாங்கோ."

அக்கா நுனிப்பாதத்தில் நின்று கைகளை உயர்த்திப் பென்சிலையும் றப்பரையும் எடுத்தாள். பொலித்தீனின் சத்தம் சரசரவென எழுந்து அந்த இடத்தின் அமைதியைக் குலைத்தது. அக்காவிடம் முப்பது ரூபாயைக் கொடுத்து விட்டு நகர்ந்தேன்.

என்னைத் தூரத்தில் கண்டதும் இருவரும் எழுந்து நிற்பது தெரிந்தது. இருவரதும் அருகில் சென்றேன். தமிழகனின் வெளியே விடப்பட்டிருந்த சட்டையை உள்ளேவிட்டு, அவனது கலைந்த முடியினை கோதி விட்டேன். அவன் சங்கடத்துடன் நெளிந்தான். வாங்கிய பென்சிலையும், அழிறப்பரையும் நீட்டினேன். இருவரும் ஒருமித்த குரலில்,

"வேண்டாம்... சேர்... வேண்டாம்... சேர்..." அவசரமாக மறுத்தனர். நான் ஒன்றும்

பேசாமல், இவ்வளவு பக்கமாக ஒவ்வொரு பென்சிலையும், அழிறப்பரையும் நீட்டினேன்.

"வேண்டாம் சேர்... என்ற பென்சிலைத் தாங்கோ..."

நான் மௌனமாகவே நின்றேன்... பின், "தமிழ், அமுதன், அது என்ற பென்சில். இரண்டு பக்கமும் தீட்டியிருக்கும். கறுப்பு சிவப்புக் கோடு. நடுவிலை பல்லாலை கடிச்ச அடையாளம் இருக்கும். அது... என்ற பென்சில்."

நானும் சிறுவனாக மாறிச் சிறிய நாடகத்தை அரங்கேற்றினேன். அவர்கள் வாயைப் பொத்தி சிரிக்க ஆரம்பித்தனர். சிரிப்பினால் அவர்களின் கண்கள் நனைந்தன. இவ்வளவு நேரம் என்னுள் ஆட்கொண்டிருந்த இறுக்கம் மெல்லத்தளர்ந்தது.

'தமிழ், நான் அம்மாட்டைச் சொல்லுறன் இதை வேண்டும்.'

தன் சின்னஞ்சிறிய கைகளை மெல்ல மெல்ல நீட்டி வாங்கினான். வாங்கிய வேகத்திலேயே, வகுப்பறைக்குள் ஓடி மறைந்தான். எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அத்தருணம் மறுகையில் நீட்டியதை அமுதனின் கரங்கள் பிடித்தன. நான் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். சிறிய சிரிப்பொன்றுடன் என்னைப் பார்த்தான். என் கைகளை விட்டேன். இப்பொழுது அவை இரண்டும் அவன் வசமாகின.

'வாறன்... சேர்... நன்றி சேர்...'

சின்னத்துள்ளும், ஆட்டத் தோடும் தன் வகுப்பை நோக்கி நகர்ந்தான். என் கையில் இருந்த, இரு கரையும் தீட்டப்பட்ட பென்சில் இரு சிறுவர்களையும் நினைவுபடுத்தியது. இது இனிமேல் எனக்குப் பொக்கிஷம். இடமாற்றக் கடித்ததை புத்தகத்திலிருந்து எடுத்து பென்சிலால் குறுக்காக ஒரு கோடு போட்டேன். திடீரென வீசிய குளிர் காற்று பழுத்த மாலைகளை என்மீது சொரிந்தது.

கவிதை

நீ - எம் - வல்லமை

சு.சு.கேசனன்

பட்டினி, துயர்
சமூக அவலம் கண்டவள்
பட்டறிவு - உனை ஆட்கொண்டது.

நீ
படைப்பாளியும் கூட
பாசத்தை அள்ளித் தந்தவள்
அவலம் கண்டு கொதிப்பவள்.

உயிர் கொல்லும்
முட்கம்பி,
துப்பாக்கி,
காமக் கண்கள்,
இராணுவ அவலம்
தாண்டி வந்து - உன்
பாசத்தை பகிர்ந்து
என் உறுதிக்கு
உரம் சேர்த்தவள்.

நாம் அறிவோம்
நீ - என்றும்
புரட்சிக்காரி...!

உன்னை விளங்காதவர்
இன்னும் விளக்கம் இல்லாதவர்
உன் பலம் அபாரம்
பகுத்து, தொகுத்து -
அறிந்து, தெளிந்து,
படி சமூகத்தைப் படி
போராடு,
முன்னேறு
தோள் கொடுக்க
தோழர் உண்டு

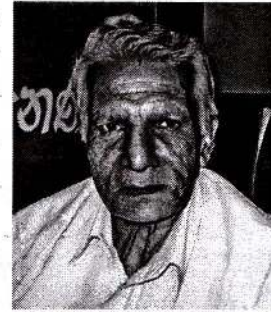
எமக்கு - நீ - தேவை
யாதும் நீயறிவாய்
காரணம்,
நீ... ..
எமை வென்ற
புரட்சிக்காரி...!

தாயகம் இதழின் அஞ்சலி

எம்.எம்.சமீம்

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின்
முக்கிய பணிகளில் முன்னின்று
உழைத்தவர். தனது களப்பணிகள்
ஆய்வு விமர்சன ஆக்கங்கள் மூலம்
பங்காற்றியவர். அன்னாருக்கு தாயகம்
இதழ் தனது அஞ்சலிகளைத்
தெரிவிக்கின்றது

ராஜகுரு சேனாதிபதி

கனகரத்தினம்

இலங்கை ஒலிபரப்புக்

கூட்டுத்தாபனத்தில் ஒலித்த குரல்.
சுத்தமான தமிழ், இலக்கிய அறிவு,
தேர்ந்த ரசனை என்பவற்றுடன் சிறந்த
அறிவிப்பாளராக திகழ்ந்த அன்னாருக்கு
தாயகம் இதழ் தனது அஞ்சலிகளைத்
தெரிவிக்கின்றது

சிறுகதை

சப்பாத்து

பிரசன்னா

இன்று வகுப்பில் பாமா ரீச்சர் விடுத்த அறிவித்தல் செளமியனை குழப்பமடைய வைத்து விட்டது.

போட்டிக்கு தெரிவான வர்களை நோக்கி விடுத்த அந்தச்செய்தி அவனுக்கு சற்றுக்கிலேசத்தையும் மூட்டிவிட்டது.

அந்தப் பாடசாலையில் செளமியன் தரம் ஏழில் கல்வி கற்று வருபவன். இயல்பில் மீத்திறனுள்ள மாணவனாக கணிக் கப்படும் ஒருவன்.

கடந்த வாரம் வலய மட்டப் போட்டியில் குழு நிகழ்ச்சி ஒன்றில் முதலாமிடத்தை அவனது பாடசாலை பெற்றிருந்தது. அந்தக் குழுவில் இடம்பெற்ற அறுவரில் அவனும் ஒருவன். வகுப்பாசிரியை பாமா ரீச்சர் கண்டிப்புடன் பணித்ததால் தவிர்க்க முடியவில்லை. அதில் கலந்து கொள்ள நேர்ந்தது. அதுவும் நல்ல வேளை ஒரு பாவோதல் போட்டி அதில் சப்பாத்தில்லாமல் கலந்து கொள்ள அனுமதி இருந்தது.

இப்படி பாடசாலையில் அடிக்கடி நடைபெறும் போட்டிகள், சுற்றுலா என வரும் போதெல்லாம் ஏதாவது காரணம் சொல்லி ஒதுங்கிக் கொள்வது அவனது சபாவம்.

குடும்ப நிலைமை அவனை அப்படி பக்குவப்படுத்தி வைத்திருக்கிறது.

இம்முறை செளமியனின்

பிஞ்சு மனதில் ஆசை முளை விட்டிருந்தது

பாமா ரீச்சரின் அறிவிப்பு அவனது நினைவில் அடிக்கடி வந்து அதிர்வினை தந்தபடி இருந்தது.

“பிள்ளையள் எல்லாரும் இஞ்சை கவனியுங்கோ, நாளைக்கு கிளிநொச்சியில் நடக்கப் போற மாகாணமட்ட தமிழ்த்தின போட்டி பற்றி காலைக் கூட்டத்திலை அதிபர் சொன்னதை எல்லாரும் கேட்டனங்கள் தானை”

வகுப்பில் எல்லா மாணவர்களும் கைகளை உயர்த்தி இசைவாக தலையாட்டினர். “என்றை வகுப்பிலை பாவோதலுக்கு தெரிவானவை எழும்பி நில்லுங்கோ பாப்பம்” தெரிவானவர்களில் நால்வர் எழுந்து நின்றனர். அவர்களின் முகங்களில் குதூகலம் தெரிந்தது.

செளமியன் எழுந்து நிற்கவில்லை, அவனைப் போலவே தாமீகன், திவாகர் ஆகியோரும் எழுந்து நிற்கவில்லை.

அவர்களும் செளமியனைப் போலவே புளியடி முகாமிலிருந்து வருபவர்கள், போர்க்காலத்தின் வடுவாக இன்னமும் அந்த புளியடி முகாம் இருந்து வருகிறது. மயிலிட்டியிலிருந்து இடம் பெயர்ந்து வந்த குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் அந்த முகாமில் தங்கவைக்கப்பட்டுள்

ளார்கள். அவர்களை சொந்த இடத்தில் வாழ அரசு இன்னமும் வரமளிக்கவில்லை.

“செளமியன்... தார்மிகள்... திவாகர்... நீங்கள் ஏன் எழும் போல்லை”

மூவரின் முகங்களிலும் இயலாமையின் தவிப்பு அப்படியே தெரிந்தது.

“உங்களிட்டை காசொண்டும் கேக்க மாட்டன். பள்ளிக் கூடச் செலவிலைதான் கூட்டிப் போறம் சரியா”

ரீச்சர் அழுத்தமாகக் கூறியதைக் கேட்டு முன்னர் எழுந்து நில்லாத தார்மிகளும், திவாகரும் எழுந்து நின்றனர். வகுப்பினை சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு செளமியனும் எழுந்து நின்றான்.

போன வருடமும் சுற்றுலா ஒன்றுக்காக பிள்ளைகளிடம் ஜந்நாறு ரூபா கண்டிப்புடன் ரீச்சர் வசூலித்தது நினைவுக்கு வந்தது தான் அவர்களை எழுந்து நிற்க முடியாமல் தடுத்தது.

சுற்றுலாவுக்குப் பணம் கேட்டு அம்மாவிடம் அடிவாங்கியதிலிருந்து இப்படியான புறக்கிருத்தியங்களிலிருந்து தானாகவே ஒதுங்கியிருந்தான்

செளமியன் விளையாட்டிலும் கெட்டிக்காரன். ஒருமுறை பதினோரு வயதுப்பிரிவில் ஓட்டப் போட்டியில் முதலிடத்துக்கு வந்தான். கோட்ட மட்டப் போட்டி வேறொரு பெரிய பாட

சாலையில் நடந்தது. அதில் பங்கு பற்றுபவர்கள் நல்ல சப்பாத்துடன் வரவேண்டுமென்ற உடற்கல்வி ஆசிரியரின் வற்புறுத்தலால் கலங்கிப் போயிருந்தான்.

போட்டி நாளன்று தனக்குக் காய்ச்சல் என்று சொல்லி வீட்டில் நின்றான். அதற்காக மறுநாள் ஆசிரியரிடம் மாட்டிக் கொண்டு தண்டனைக்கும் உள்ளானான்.

அதன் பிறகு இப்படியான புறக்கிந்தியங்களில் அவனுக்கு ஆர்வமில்லாமல் போய்விட்டது. இவற்றுக்கெல்லாம் வீட்டின் வறுமை இடமளிக்காது என்ற பட்டறிவு அவனது பிஞ்சு மனதிலேயே குடிகொண்டு விட்டது.

இம்முறை ரீச்சர் காக வகுலிக் காத்து மனதுக்கு ஆறுதலை அளித்திருந்தது. ஒரு விதத்தில் நப்பாசையையும் தூண்டிவிட்டது.

“பிள்ளையள் எங்களோடே வாறவை சுத்தமாக வரவேணும். எல்லாரும் பள்ளிக்கூட யூனிபோமில் ரை கட்டிக்கொண்டு வர வேண்டும். கூட்டிக்கொண்டு போற என்றை மரியாதையை காப்பாற்ற வேணும்... சரியோ.. விளங்குது தானை..”

என கூறியபடி பாமா ரீச்சர் தனது சாரியை சரிசெய்து கொண்டு எழுந்து நின்றார்.

“ரீச்சர்... ரீச்சர்... சப்பாத்தும் போடோணுமோ...”

சஞ்சயன் எழுந்து நின்று கேட்டான். சௌமியனுக்கு பக்கத்தில் இருப்பவன் வசதியான குடும்பத்திலிருந்து வருபவன்.

“ஓமோம்... நல்ல சப்பாத்து போட்டுக் கொண்டு வரவேணும்... சரியோ... மறக்கக் கூடாது...”

மணியடித்த சத்தத்துடன் பக்கத்து வகுப்பிலிருந்து வெளிப்பட்ட தயாபரன் சேரைப்பார்த்து உற்சாகத்தில் சத்தமாக ரீச்சர் கூறினர்.

சௌமியனின் துளிர்ந்திருந்த களிப்பு ஒரு கணத்தில் அடங்கிப்

போய் உறைந்துபோயிருந்தான்.

“ரீச்சர்... ரீச்சர்... எத்தினை மணிக்கு இஞ்சை வரவேணும்”

மீண்டும் சஞ்சயன் கேட்டான்.

“சரியாக காலமை ஏழரை மணிக்கு பஸ் வெளிக்கிடும். அதுக்கு முன்னம் இஞ்சை நிக்கோணும்”

ரீச்சரின் அறிவுறுத்தல் சுருதியிழந்து போய் அவன் காதில் விழுந்தது. காற்றுப் போன பலூனாக சோர்ந்துபோய் வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

சௌமியன் ஜந்தாம் வகுப்பில் படிக்குமபோது போட்ட சப்பாத்து பழுதாகி விட்டது. பாடசாலையில் இடம்பெயர்ந்த மாணவர்களுக்கென யுனிசெவ் நிறுவனம் வழங்கிய சப்பாத்து அது.

நீண்ட நாளாக காலில் போட்டுப் போட்டு முன்பக்கம் தேய்ந்துபோய் ஓட்டை விழுந்து விட்டது. சின்ன விரலும், அடுத்த விரலும் துருத்திக் கொண்டு வெளியே தெரியுமளவுக்கு கிழிந்து போய்க் கிடக்கிறது. அதைப் போடப்போய் வகுப்பில் மற்றவர்களின் கேலி கிண்டல்களுக்கும் ஆளாகிப் போயிருக்கிறான்.

இந்தக் கிண்டல்கள், கேலிப் பார்வைகளால் அவன் பட்ட அவஸ்தையின் தவிப்பை யாரும் புரிந்து கொள்ளவில்லை.

புதுச்சப்பாத்து வாங்கித் தரும்படி அம்மாவிடம் அடம் பிடித்தும் பயனளிக்கவில்லை.

அதற்குப் பின் அந்தச் சப்பாத்தைப் போடுவதை கை விட்டு விட்டான். அது இன்னமும் வீட்டின் பின்பக்கக் கோடியில் தாள்வாரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது.

சப்பாத்து போடும் ஆசை வந்து அம்மாவை நச்சரித்த ஒருநாள் பக்கத்து ஒழுங்கையில்

இருக்கும் துரை மாமாவிடம் திருத்தக் கொண்டுபோய் அவரிடம் ஏச்சு வங்கி அம்மா அழுது கொண்டு வந்ததைப் பார்த்த பிறகு அம்மாவிடம் சப்பாத்து வாங்கித் தரும்படி கேட்பதை நிறுத்திவிட்டான்.

அன்று அம்மாவின் வாடிப் போன முகத்தில் தெரிந்த இயலாமை சௌமியனைப் பாதித்திருக்க வேண்டும். தன்னை ஒறுத்துவாழப் பழகிக் கொண்டான்.

பாடசாலையில் நிவாரணமாக புதுச்சப்பாத்துக் கிடைக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பு, ஏழைப் பிள்ளைகளிற்கு புதுச் சப்பாத்து வாங்கித் தருவதாக காலைக் கூட்டங்களில் அடிக்கடி அதிபர் ஒப்புவிக்கும் செய்தியில் கூட இப்போது நம்பிக்கை இழந்து விட்டான்.

அம்மா பாவம் தினமும் வேலைக்கு போய் வருபவள். காலையில் காப்பெற் றோட்டு வேலைக்குப் போனால் வீடு திரும்ப மாலையாகிவிடும். வரும்போது சாப்பிடுவதற்கு ஏதும் கொண்டு வருவார். மதியச் சாப்பாடு சௌமியனுக்கு பாடசாலையில்தான். அங்கு கிடைக்கும் குழையல்சாதம் அவனுக்கு வரப்பிரசாதமாகிவிட்டது.

அப்பாவுக்கு மாநகரசபை சுகாராதப் பகுதியில் வேலை. சுகாதாரத் தொழிலாளர்களுடன் சோர்ந்து வீதிகளிலுள்ள குப்பை கூழங்களை பெருக்கி அள்ளி லொறிகளில் ஏற்றிவிடுவது. அப்பாவின் சம்பளம் அவரது குடிக்கே போதாது. குடித்த கடன் அடைக்கத்தான் சரியாகிவிடும். அவரிடம் ஏதும் கேட்டால் சுள்ளெனக்கோபம் வரும். அதிலும் குடித்து விட்டால் மனைவி, பிள்ளை என்று பார்க்கமாட்டார். அதிகார தோரணையில் கூத்தாடுவார். அவரிடம் சப்பாத்து கேட்க முடியாது.

சௌமியனுக்கு எல்லாமே அம்மாதான். அம்மா வேலையால் வந்து ஆறாமர இருந்து அவனிடம் செல்லம் கொஞ்சம் போது அந்த சப்பாத்து விடயத்தை சொல்ல வேணும் என எண்ணிக்கொண்டான். பொழுதும் திரும்பிக்கொண்டிருந்தது. புளியடி வெட்டையில் விளையாடும் சிறுவர்களின் ஆரவாரம் பலமாக கேட்டது. இன்று சௌமியனுக்கு நண்பர்களுடன் விளையாடப் போகவும் மனம் வரவில்லை. அம்மாவின் வரவுக்காக காத்துக்கிடந்தான்.

அம்மா எப்படியும் சப்பாத்து வாங்கித்தருவா என்ற நம்பிக்கை உறுதிபெற நாளைய நிகழ்வு அவனுக்கு சிலிர்ப்பைத் தந்தது.

நண்பர்களுடன் கிளிநொச்சிக்கு பயணிக்கும் அந்தக் கணங்களை நினைத்து தன்னளவில் மகிழ்ந்து போயிருந்தான். மனதை ஆக்கிரமித்து நின்ற அந்த நினைவுகளின் சுகத்தில் விறாந்தையில் தூங்கியும் விட்டான்.

சிறிது கண்ணயர்ந்து விழித்த போது வேலியில் தட்டும் சத்தம் கேட்டது. பொல பொலவென மண் விழுவதும் கேட்டது.

காய்ந்து போன வாழைச் சருகுகளால் அடைக்கப்பட்ட வேலியில் கறையான் ஏறியிருக்க வேண்டும். அம்மாதான் இப்படி கறையான் தட்டுவது வழக்கம்.

படலையடியில் நின்று விறாந்தையை எட்டிப் பார்த்த அம்மா சௌமியனிடம் வந்தாள்.

“என்னடா... சௌமி படுத்துக் கிடக்கிறாயா... ஏன் விளையாடப் போகேல்லையே...”

“இல்லை...”

“முகமெல்லாம் வாடிக் கிடக்கு... பசிக்குதா..?”

“இல்லை அம்மா”

“அப்ப ஏன் படுத்துக்கிடக்கிறாய்...?”

“நாளைக்கு போட்டியிலை எடுபட்டவையெல்லாம் கிளி நொச்சிக்குப் போகினம்”

“ஏனாம் போகினம்”

“மாகாண மட்ட தமிழ்த் தினப் போட்டிக்கு”

“அதுக்கென்ன... அவை போகட்டுமன்”

“அம்மா... நானும் எடுபட்டனான்”

“அதுக்கொல்லாம் போற தெண்டா காசு கேப்பினம். நாங்கள் எங்கே போறது”

“இல்லையம்மா ... இதுக்கு காசு கேக்கயில்லை என்று ரீச்சர் சொன்னவ. எல்லாம் தங்கடை செலவிலை தானாம்”

“ஆ... அப்ப அது நல்லது தானை. நீயும் போட்டு வாவன்”

சேலைக்கு மேல் இடுப்பில் சுற்றியிருந்த துண்டை அவிழ்த்துக் கொடியில் போட்டுவிட்டு அவனருகில் போய் அமர்ந்தார் அம்மா.

“சப்பாத்துப் போட்டுக் கொண்டு வரட்டாம். அதுவும் நல்லதாய்”

சூறியபடி அம்மாவின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தான் சௌமியன்.

“புதுச் சப்பாத்து வேணும் ... அம்மா”

அம்மாவின் மடியில் ஏறி இருந்தபடி வாஞ்சையுடன் கேட்டான்.

“அதுக்கப்பன் எங்கையடா போறது... அம்மாட்ட இப்ப கையிலை காசுமில்லை. அடுத்த முறை சம்பளத்திலை அம்மா எப்பிட்யும் வேண்டித்தாறன்”

அவனை ஆதாரமாக அணைத்து கண்கலங்கியபடி கூறினாள்.

“நாளைக்கு மட்டும் இரவ லெண்டாலும் வாங்கித் தாங்கோ...”

கலங்கிப் போயிருந்தவள் ஏதோ நினைவில் பொறிதட்ட எழுந்து பின்கோடிக்குப் போனாள்...

தாள்வாரத்தில் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த பழைய சப்பாத்தைப் பார்த்தாள். அதை அவசரமாக அவிழ்த்து கையில் எடுத்துப் பார்த்தாள். அதற்குள் கூடுகட்டியிருந்த தத்து வெட்டியன் பூச்சிகள் கைகளில் ஊர்ந்து அருவருப்பை மூட்டின. கைகளை உதறிவிட்டு, சப்பாத்தை தூசி தட்டி எடுத்தாள். வலதுகால் சப்பாத்துத்தான் மோசமாக கிழிந்திருந்தது.

துரையண்ணன் வேலையாலே வந்தபிறகு கொண்டு போய் திருத்திப் பார்த்தால் என்ன என அம்மாவின் மனதில் நப்பாசை ஒன்று துளிர்ந்தது.

என்னதான் இருந்தாலும் துரையண்ணன் இரத்த உறவுக்காரன். ஒன்றுவிட்ட அண்ணன் முறையானவன். அந்த உறவு முறை தந்த தைரியத்தில் பழைய சம்பவத்தை மறந்து போனாள். துரையண்ணனிடம் அவமானப்பட்டாலும் போய்க்கேட்ப தெனத் தீர்மானித்தாள்.

கிழிந்துபோன சப்பாத்தை பையில் போட்டுவிட்டு இருட்

ஏதேன் ஒன்று கடினமானதாயிருந்தால் நீ அதைச் செய்தாக வேண்டும். ஒன்று எவ்வளவு கடினமானதோ அதைச் செய்வது அவ்வளவு பெறுமதியானதாயிருக்கும். சீர்திருத்தம் என்பது ஒருபோதும் எளிதல்ல. உன்னை ஏளனஞ் செய்தோர் உன்னை அங்கீகரிக்கும் போதே நீ வெற்றி பெறத் தொடங்குகிறாய். - லு ஷான்

டும் வரை காத்திருந்தாள். வழமையில் துரையண்ணன் வீடு வந்து சேர எப்படியும் இருட்டி விடும். அன்று சம்பாத்தித்த காசை வழியில் சாராயக் கடையில் கொடுத்துவிட்டு நிறை வெறியில் காற்றில் மிதந்து வந்து சேர்வது தான் அவளது நித்திய கருமம்.

அவனை நினைக்கவே அம் மாவிற்கு வெறுப்பு வெறுப்பாக வந்தது. கூடவே கணவனின் நினைவும் வந்தது.

முன்னரும் ஒருதடவை சப் பாத்தைத் திருத்தப் போய் கணவன் மேலிருந்த கோபத்தை காட்டி தூசணை வார்த்தைகளால் திட்டித்தீர்த்த அவமானம் அம்மாவிற்கு தயக்கத்தைக் கொடுத்தது.

என்ன செய்வது...? செளமியனின் பறிதவிப்புக்கு முன் இது பெரிய விடயமாக அவளிற்கு படவில்லை.

அந்தக் குடியிருப்பில் அம்மாவின் வீட்டிற்கு எதிரில் செல்லும் கையொழுங்கையில் கூப்பிடு தூரத்தில்தான் துரையண்ணனின் வீடு இருந்தது.

அம்மா துரையனின் வீட்டுக்கு வந்து சேர்த்தபோது நன்றாக இருட்டி விட்டிருந்தது. எட்டிப் பார்த்த போது துரையண்ணன் திண்ணையில் படுத்திருந்தான். அவளைக் கண்டதும் மெல்ல எழுந்து சுவரில் சாய்ந்து கொண்டு.

“வா... தங்கம் என்ன இந்த நேரத்தில் வாறாய்.”

வழமையில் போதையில் கிறங்கிப் போய் இருப்பவன் இன்று அன்பு காட்டி அழைத்தது அம்மாவிற்கு இதமழித்தது.

அம்மா தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு

“துரையண்ணை சப்பாத்து ஒண்டு தைக்க வேண்டும் அதுதான்”

தயங்கியபடி கூறினாள்.

“ஆ.... நானும் ரெண்டு நாளா வேலைக்குப் போகவில்லை தங்கம்”

“சரி எடு எடுபார்ப்பம்.....”

துரையன் சப்பாத்தை வாங்கி மேலும் கீழுமாக புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்து விட்டு, இது நல்லாக் கிழிந்து போச்சடி தங்கம், ஏன் என்ன அவசரமே”

“ஓம் அண்ணை நாளைக்கு ஏதோ போட்டிக்காக கிளிநொச்சிக்கு பள்ளிக்குடத்தால கூட்டிப் போகினமாம். செளமியனும் போகவேணும் என்று அடம் பிடித்துக் கொண்டு பழியாக் கிடக்கிறான். அவனைப் பள்ளிக்கு அனுப்பிறதால நான் படுகிற கஷ்டம் யாருக்கு தெரியும் என்ற புருசகுணுக்கும் அக்கறை இல்லை”

என சலித்துப் போனவளாக வார்த்தைகளை உதிர்த்தாள்.

“எடி தங்கம்.... உன்ற கஷ்ரத்துக்காக படிக்கிற பிள்ளையைத் தடுக்காத. அவனும் நல்ல கெட்டிக்காரன் என்று கேள்விப்பட்டனான். அந்தநேரம் நாங்கள் படிக்க வசதிகள் இருக்கேல். அதுதான் இப்படி இருக்கிறம்; இனி வாற சந்ததி என்றாலும் நல்லாப்படிக்கட்டும்”

சித்தம் தெளிந்தவனாக துரையன் கூறிய வார்த்தைகள் துரையனின் இன்னொரு முகத்தை இனங்காட்டியது.

துரையன் சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு எழுந்துபோய் இரண்டு சப்பாத்துக்களுடன் வந்து அமர்ந்தான்.

“இதுகளை திருத்திவைச்சு கனநாளாப் போச்சு. ஆக்களைக் காணம் இன்னும். வந்தெடுக்கேல்லை இதைக் கொண்போய்குடு. அவன்போட்டட்டும்”

சப்பாத்தைக் கண்டதும் அம்மாவுக்கு புதையல் கிடைத்த சந்தோசம் முகத்தில் படர்ந்தது.

துரையனிடம் பௌவியமாக

அதைப் பெற்றுக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போனாள்.

வீட்டை நெருங்க நெருங்க அம்மாவின் மகிழ்ச்சி மேலிட்டது. படலையைத் திறந்து வந்து முற்றத்தில் நின்றபடி செளமியனை அழைத்தாள்.

“செளமி..... செளமி.....”

திண்ணையில் படுத்திருந்தவன் முற்றத்துக்கு ஓடிவந்தான். அம்மாவின் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தான். அம்மாவின் முகத்தில் படர்ந்த களிப்பில் நிதானம் தெரிந்தது. அதிர்ச்சியும் வியப்பும் மேவிட அம்மாவின் கையிலிருந்த சப்பாத்தைப் பார்த்தான். மனதில் குதூகலம் பொங்கி வந்தது.

சப்பாத்தை ஆவலுடன் வாங்கிப் போட்டுப் பார்த்தான். முற்றத்தில் இறங்கி அங்கு மிங்குமாக நடந்துபார்த்தான். மனதிலிருந்த இறுக்கம் மெல்ல மெல்ல வடிந்துபோய் மனம் இலேசாகிக் கொண்டது. சப்பாத்து கச்சிதமாக கால்களுக்குப் பொருந்தி வந்தது. அதை பக்குவமாக ஓரிடத்தில் வைத்தான்.

“செளமி சாப்பிடு... இந்தா...”

என பகல் வாங்கிவந்த பாணையில் கொடுத்துவிட்டு தண்ணீருடன் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டான். சாப்பிடும்வரை அவனை வாஞ்சையுடன் தடவிக் கொடுத்தாள். மிகுதியை தானும் சாப்பிட்டுவிட்டு பகல் முழுவதும் தகித்த வெய்யிலில் நின்று வேலை செய்த களைப்பில் சரிந்துபோய் தூங்கிவிட்டான். அருகில் படுத்திருந்த செளமியன் நாளைக்கு பஸ்ஸில் கிளிநொச்சிக்கு போகும் நினைவுகளுடன் அம்மாவை அணைத்தபடி தூங்கிப் போனான்.

வெளியே கனந்த இருள்கலைய மெல்ல மெல்ல நிலவு எறித்துக் கொண்டிருந்தது.

சமூகங்களை தனிநபராக தகர்க்கும் நவதாராளவாதம்

நவதாராளவாதமானது நுகர்வு, கடன்கள் மற்றும் ஏனைய பொருளாதார விடயங்களிலும் எம்மை சமூகமாக அன்றி தனிநபர்களாக இயங்க வைக்க முயற்சிக்கின்றது என்பதுவே உண்மையாகும். அடிப்படையில் சமூகங்களை தனிநபர்களாக தகர்ப்பதும் நவதாராளவாத சித்தாந்தத்தின் முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்றாகவுள்ளது.

அகிலன் கதிர்காமர்

சமூக ரீதியில் ஏற்பட்ட அரசியல் பொருளாதார மாற்றங்களை கவனத்தில் கொள்கையில், போர் மற்றும் அதனால் ஏற்பட்ட அழிவுகள் பற்றி நாம் ஆராய வேண்டியுள்ளது. போரின் பின்பாக எமது சமூக அமைப்புக்கள் மற்றும் நிறுவனங்களில் பலதரப்பட்ட பின்னடைவுகளை அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. இவ்வாறாக, சமூக நிறுவனங்களான கூட்டுறவு தாபனங்கள் மற்றும் பாடசாலைகள், கல்வி நிறுவனங்கள், இதர பொது தாபனங்களில் ஏற்பட்டுள்ள பின்னடைவுகளை நாம் ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவற்றில் உற்பத்தி, வெளியீடு என அனைத்திலுமே அதிக பாதிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. இந்த இடத்தில், நாம் சமூக நிறுவனங்களான கூட்டுறவு மற்றும் விவசாய, கைத்தொழில் நிறுவனங்கள், இதர நிறுவனங்களில் ஏற்பட்ட பின்னடைவுகளை சீராக்கம் செய்வதற்கு முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டிய அதே வேளை இடப்பெயர்வு, புலப் பெயர்வுகளால் சமூகத்திற்கு ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களையும் நாம் கவனத்தில் கொண்டு இயங்கவேண்டி உள்ளது.

போரின் பின்பான பொருளாதார நெருக்கடி

தற்போது எம்மீது தாக்கம் செலுத்துகின்ற விடயங்களை கவனத்தில் எடுத்தால், யாழ்ப்பாணத்தின் பொருளாதாரமும் ஓர் பாரிய நெருக்கடிக்குள் தள்ளப்படுவதை அவதானிக்கலாம். போரின் பின் யாழ் - கண்டி வீதி திறக்கப்பட்ட நிலையில் வட மாகாணத்தில் நுகர்வுக் கலாசாரத்திலும் வெகுவான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. வடக்கில் எங்கும் வங்கிகளும் நிதி நிறுவனங்களும் வியாபித்துள்ளன. இதன் காரணமாக நிதி மயமாக்கத்தினுடைய தாக்கமும் வெகுவாக அதிகரித்துள்ளது. இதேபோன்று இலங்கை முழுவதும் போக்குவரத்துத் துறை மற்றும் தொடர்பாடல் துறைகளில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. இம் மாற்றங்களால் புவியியல் ரீதியான சமூகத்தாக்கங்களும் அதிகரித்துள்ளன.

இந்த நெருக்கடியானது பல வழிகளிலும் வெளித்தெரிகின்றது. அதாவது, வடக்கில் தொழில் துறை வருமானங்கள் குறை வடைந்துள்ளமை, விவசாயம் வரட்சியின் காரணமாகவோ அல்லது மழையின் காரணமாகவோ அல்லது நோய்த்தாக்கங்களின் காரணமாகவோ அறுவடையினைத் தராது போயுள்ளமை, அதேபோன்று கடற் றொழிலில் இந்திய இழுவைப்படைகளின் அத்துமீறல் பாதிப்புக்கள் எனப் பல அம்சங்களையும் இப் பொருளாதார நெருக்கடி தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது.

திறந்த பொருளாதாரத்தின் போட்டியினை எதிர்கொள்ள முடியாது கூட்டுறவு சங்கங்களின் ஊடான உற்பத்திகள் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன. தனியார் வர்த்தகத் துறையில் ஏற்பட்டுள்ள பாதிப்புக்களையும் அண்மைய பொருளாதார நெருக்கடியின் அம்சங்களுக்குள் நாம் அடையாளப்படுத்த முடியும். இத் தாக்கங்களின் விளைவாக இன்று எமது மக்கள் அந்நியச் செலாவணியில் தங்கியிருக்கும் ஓர் துர்ப்பாக்கிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

அடிப்படையில் எமது வருமானங்கள் நெருக்கடிக்குள் இருக்கின்றன. இந் நிலையில் வாழ்க்கைச் செலவிலும் அதிகரிப்புக்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. போரின் பின்பாக வாழ்க்கை முறையும் மக்களிடத்தில் மாற்றமடைந்து வருகின்றது. யுத்தகாலத்தில் மின்சாரம் இன்றி இருந்த கிராமங்களுக்கு மின்சார வசதிகள் தற்போது கிட்டியுள்ளன. இவ்வாறாக அண்மைக்காலத்தில் நடைபெறுகின்ற மாற்றங்களையும் வரையறையின்றி அடுக்கிக்கொண்டு போகலாம். இவ்வாறு ஏற்பட்ட தாக்கங்கள் முகாமை செய்யப்படாமையின் காரணமாக அது மக்களிடத்தில், அடைவு மற்றும் லீசிங் கடன்களையும் அதிகரித்துள்ளது. ஆகவே போரின் பின்பான இந் நிலைமைகள் எல்லாம் கைகோர்த்து எங்களுடைய

மக்களின் பொருளாதாரத்தினை நெருக்கடிக்குள் தள்ளிவிட்டிருக்கின்றன.

போரினால் ஏற்பட்ட பாதிப்புக்களால் மக்களிடத்திலும் அவர்களது தலைமை களிடத்திலும் ஒருவகையான பலவீனமும் ஏற்பட்டுள்ளது. இவ்வாறாக கடந்த சில தசாப்தங்களாக, சமூக ரீதியாக இருந்தால் என்ன பொருளாதார ரீதியாக இருந்தால் என்ன பாரிய நிலை மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. ஏற்பட்ட மாற்றங்களை நல்ல மாற்றங்கள் எனவோ கூடாத மாற்றங்கள் எனவோ இக் கட்டுரையில் சுட்டிக்காட்டுவது என்னுடைய நோக்கமல்ல. ஆனால், நடந்துள்ள இம் மாற்றங்கள் காலகட்ட ரீதியில் முக்கியமான மாற்றங்கள் என்பதை கருத்தில் கொள்வதற்காகவே இங்கு குறிப்பிடுகின்றேன். இம் மாற்றங்கள் அனேகமாக விரும்பிப் போக முடியாத மாற்றங்களாகவும் எமக்கு இருக்கலாம். இந்த இடத்தில் சமூக பொருளாதார ரீதியான மாற்றங்கள் ஏற்படும்போது அதிலிருந்து நாம் மீண்டும் பழைய நிலைக்கு திரும்பிப் போகலாமா என்ற சிந்தனைகளும் எம்மிடையே எழலாம். எனினும் உண்மையில் பழைய நிலைமையை நோக்கி நாம் மீண்டும் திரும்பிச் செல்ல முடியாது என்பதுவே யதார்த்தமாகும். அதாவது உடைந்திருக்கும் ஓர் சமூகம் மற்றும் பொருளாதாரத்தினை மேம்படுத்துவதற்கு புதிய வழிமுறைகளின் ஊடாகவே முன்னேற முடியும்.

நெருக்கடி அணுகப்படும் விதம்

பொருளாதார நெருக்கடியைத் தீர்ப்பதற்கு அரசு மட்டத்திலோ அல்லது நிறுவன மட்டங்களிலோ தீர்வுகள் மற்றும் அதற்கு ஏற்ற பொருளாதாரக் கொள்கைகள் காணப்படவில்லை. அவர்கள் பிரச்சினையினை தீர்ப்பதற்கு ஏற்கனவே வழங்கியதற்கும் மேலதிகமாக மக்களுக்குக் கடன்களை வழங்குவதற்கே எதிர்பார்க்கின்றனர். அந்தவகையில், சுயதொழிலில் ஈடுபடுமாறு கூறி பெண்களை மையமாக வைத்து அசாதாரண வட்டியில் வங்கிக் கடன்களை வழங்குகின்றனர்.

அரசாங்கமும் நிலவுகின்ற பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளுக்கு சுயதொழில் திட்டங்களை முன்வைப்பதாகக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனை கடந்த வரவு செலவுத்திட்டங்களின் ஊடாக நாம் விளங்கிக்கொள்ள முடியும். மற்றொரு பக்கத்தில் வாழ்வாதாரத் திட்டங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்ற கால்நடை வளர்ப்பு போன்ற வற்றிற்கான கடன்களை அரசு சார்பற்ற

நிறுவனங்கள் மக்களிடத்தில் வழங்கி வருகின்றன. எனவே அரசாங்கமும் அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களும் தனியார் நிறுவனங்களும் மேலும் மேலும் கடன்களை வழங்கி சுயதொழில் முயற்சிகளை மக்களிடத்தில் புகுத்துகின்றனர். இவை நவதாராளவாதக் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் முன்னெடுக்கப்படும் திட்டங்களாகும்.

நவதாராளவாதமும் சமூகப் பிரச்சினையும்

நவதாராளவாதத் திட்டங்கள் மக்களை மீட்கக் கூடிய திட்டங்கள் அல்ல. மேலும் மக்களைச் சுரண்டி நெருக்கடிகளுக்குள் அவர்களைத் தள்ளும் திட்டங்களாகவே உள்ளன. நவதாராளவாத பொருளாதாரக் கொள்கைகளின் பின்னணியை அணுகுவது அதனை விளங்கிக் கொள்ள உதவும்.

நவதாராளவாதக் கொள்கைகளை முன் கொண்டு வந்ததில் அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த முன்னாள் ஐனாதிபதி ரீகன், முன்னாள் பிரித்தானியப் பிரதமர் மாக்கிரட் தட்சர் போன்றோரே முக்கிய நபர்களாக இருக்கின்றனர். இந்த இடத்தில் இலங்கையில் ஜெயவர்த்தன போன்றோரையும் நினைவு படுத்தலாம். இவர்கள் யாவரும் ஒரே காலகட்டத்தினைச் சேர்ந்தவர்களாகவே உள்ளனர். இவர்களின் நவதாராளவாதக் கொள்கைகளுக்கு சர்வதேச நாணய நிதியம் மற்றும் உலக வங்கி போன்றனவே பின்புலமாக இருந்து திறந்த போட்டிச் சந்தை மற்றும் நிதிமயமாக்கல் போன்ற கொள்கைகளை ஊக்குவித்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இரண்டாவது உலக மாகாயுத்தத்தின் பின்மேற்கு நாடுகளின் பொருளாதாரம் (1945 - 1960 களில்) அதிக வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. பொருளியலாளர்களால் பொற்காலம் எனக்கருதப்படும் அக் காலத்தில் விலை அதிகரிப்பிற்கு ஏற்ற வருமானமும் மக்களுக்கு இருந்தது. பின்னர் 1970 களில் ஏற்பட்ட ஆழமான பொருளாதார நெருக்கடி காரணமாகவே நவதாராளவாதம் தோன்றியது. இந் நவதாராளவாத கொள்கைகளைக் கொண்டே மக்கள் சுரண்டப்பட்டனர் என்பது மட்டுமல்ல அதனூடாகவே வலுவாகவிருந்த தொழிலாளர் உரிமைகளை மையப்படுத்திய தொழிற் சங்கங்களையும் அதிகாரவர்க்கங்கள் உடைத்தன.

நவதாராளவாதக் கொள்கை அறிமுகப் படுத்தப்படும் சமயத்தில் பிரித்தானியப் பிரதமர் மாக்கிரேட் தட்சரிடம், மக்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினை பற்றி கேள்வி எழுப்பப்பட்டது. அதற்குப் பதிலளித்த மாக்கிரேட் தட்சர் உலகத்தில்

சமூகம் என்று ஒன்று இல்லை எனவும் தனி நபர்களே இருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டார். இதிலிருந்து நவதாராளவாதமானது நுகர்வு, கடன்கள் மற்றும் ஏனைய பொருளதார விடயங்களிலும் எம்மை சமூகமாக அன்றி தனிநபர்களாக இயங்க வைக்க முயற்சிக்கின்றது என்பதுவே உண்மையாகும். அடிப்படையில் சமூகங்களை தனிநபர்களாக தகர்ப்பதும் நவதாராளவாத சித்தாந்தத்தின் முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்றாகவுள்ளது:

பிரித்தானியாவில் உள்ள எக்கனமிகிஸ்ட் என்ற முதலாளித்துவத்திற்கான சஞ்சிகை ஓர் மதிப்பீட்டை மேற்கொண்டிருந்தது. அம் மதிப்பீட்டின் முடிவில், அமெரிக்காவில் உள்ள ஐம்பது வீதமான மக்கள் தாம் அமெரிக்காவின் உயர் மில்லியனராகவுள்ள ஒரு வீதத்தினை அடையவே முயற்சிக்கின்றனர் என்றது. இவ்வாறே அமெரிக்காவின் முதலாளித்துவ சக்திகள், மக்களைப் பார்த்து நீங்கள் யாவரும் தற்போது மேட்டுக்குடியினராகவுள்ள ஒரு வீதத்திற்குள் வர முடியும் என்ற கருத்தியலை வளர்த்து மோசம் செய்கின்றனர். ஆகவே மக்களை ஒரு வீதமாகவுள்ள மில்லியனராக தாம் வருவதற்கு ஒருவரை ஒருவர் சுரண்டுவதற்கே முற்படுமாறு உந்தப்படுகின்றனர். இதிலிருந்து எல்லோரும் தனிநபர்களாக முன்னேறலாம் என்ற நவதாராளவாதத்தின் தந்திரம் புலப்படுகின்றது. தனிநபர்களாக வாழ்வாதாரத்தினையும் பொருளாதாரத்தினையும் நுகர்வினையும் சிந்தியுங்கள் என்பதுவே இதன் கருத்தியல் ஆகும். ஒரு சமூகத்தினை உடைத்து தனிநபராக இயங்க வைப்பதுவே அதன் கொள்கையாகவுள்ளது.

இந்தக் கட்டத்தில் குடும்பங்களுடைய சொத்துக்கள் அழிந்து போகும் நிலை ஏற்படுகின்றது. குடும்பங்களின் அத்திபாரம் கூட சொத்து என்றே பிரட்ரிக் ஏங்கல்ஸ் கூறுகின்றார். சொத்துக்கு எதிர்மாறான விடயமாக நாம் கடனைப் பார்க்கின்றோம். தற்போது எமது குடும்பங்கள் கடனில் மூழ்கிப் போயுள்ளனர். எனவே இதுவும் குடும்பங்கள் உடைவதற்குக் காரணமாகவுள்ளன. மேலும், எம்மிடையே உள்ள இளைஞர்களுக்கு வேலைவாய்ப்புக்களின் ஊடாக ஓர் ஒழுங்கு படுத்தல் இல்லாத நிலை காணப்படுகின்றது. இவ்வாறாக பொருளாதார நெருக்கடிகள் ஏற்படுகையில் எமது ஊடகங்கள் குடும்பத்தினைப் பலப்படுத்தும் அதேவேளை இளைஞர்களின் மனநிலையினை மாற்ற வேண்டும் என்கின்றன.

உண்மையில், குடும்பத்தினை எடுத்தால் சொத்து முக்கியமானது. இளைஞர்களை எடுத்தால் கல்வியின் பின்பான வேலைவாய்ப்பு முக்கியமானது. வேலையில்லாத திண்டாட்டம் காண்ப

படுகையில்: "யாழ்ப்பாணத்தில் கூலி வேலைக்குச் சென்றால் ஆயிரம் ரூபா கிடைக்கின்றது தானே..... அவ்வாறாயின் வேலையற்ற இளைஞர்கள் ஏன் கூலி வேலைக்குச் செல்வதில்லை?" இவ்வாறு பலரும் கேள்வி எழுப்புகின்றனர். இந்த இடத்தில், அடிப்படையில் கூலிவேலை என்பது நிரந்தர வருமானத்திற்கான வேலை கிடையாது என்பதை நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. கூலி வேலை என்பது எப்போதும் கிடைக்கும் எனவும் கூற முடியாது. இப்படியான நிச்சயிக்கப்பட்ட வருமானம் அற்ற நிலைமைகளினாலும் சமூகக் கட்டுமானம் அழிவடைகின்றது.

கடனில் மூழ்கியிருக்கும் மக்களுக்கு நிதி சம்பந்தமான கல்வி வாயிலாக சேமிப்பினை ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்று வாதங்கள் முன் வைக்கப்படுகின்றன. இவ் வாதத்தினை நவதாராளமயமாக்கத்தின் உந்துதலாகவே நான் கருதுகின்றேன். அமெரிக்காவில் நிதி சம்பந்தமான கல்வியை ஏற்படுத்துவதாகக் கூறிக்கொண்டு மக்களை நிதிமயமாக்கத்தினுள் அவ்வாறு கூறுவோர் கொண்டு செல்கின்றனர். இவ்வாறாக மக்களின் சேமிப்பினை ஊக்குவிப்பதாகக் கூறிக்கொண்டு அவர்களை கடன் பொறிக்குள் தள்ளுவதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். அரச சார்பற்ற நிறுவனங்களின் பணிகளும் இவ்வாறான பணிகளாகவே உள்ளன. இம் மூலோபாயங்கள் இலங்கையில் மட்டுமல்ல வேறு நாடுகளிலும் காணப்படுகின்றன. நிதி சம்பந்தமான கல்வி பற்றி நாங்கள் சிறுவயதில் இருந்தே பிள்ளைகளுக்கு விளக்கம் கொடுக்க வேண்டுமாயின் அச்சிறுவர்களுக்கு முதலாளித்துவத்தினைப் பற்றியும் விளக்கம் அளிக்க வேண்டும். நடைமுறையில் உள்ள முதலாளித்துவ பொறிமுறைக்குள்ளாக மக்களை எவ்வாறு சுரண்டப்படப் போகின்றார்கள் என்பது பற்றிய விளக்கம் இக் கல்விக்குள் அவசியமாகும். அப்படியான முதலாளித்துவத்தினை விமர்சிக்கும் கல்விக்கு எமது கல்வித்திட்ட முறைகளும் நடைமுறை சூழ்நிலையில் இடங்கொடுக்காது என்பதுவே யதார்த்தம்.

இவ் வருடம் வெளிக்கொண்டு வரப்பட்ட தோமஸ் பிக்கட்டி என்ற பொருளியலாளருடைய, "இருபத்தொராம் நூற்றாண்டில் மூலதனம்" என்ற முக்கியமான நூல் மேற்கு நாடுகளில் பொருளியலாளர்களிடையே பாரிய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இந் நூலில் மேற்கு நாட்டவரது கடந்த இருநூறு வருடகாலப்பகுதிய வருமானம் மற்றும் சொத்து சம்பந்தமான தரவுகளை அந்நூலாசிரியர் பகுப்பாய்வு செய்துள்ளார். அதன் அடிப்படையில் முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சியுடன் மக்கள் மத்தியில் ஏற்றத்தாழ்வே அதிகரிக்கும் என்ற

முக்கிய முடிவை முன்வைத்துள்ளார்.

தசாப்பதங்களாக பொருளியலாளர்கள் கூறி வந்தது, முதலாளித்துவ வளர்ச்சியுடன் ஏற்றத் தாழ்வு குறையும் என்ற கருத்தேயாகும். எனினும் அதற்கு இந் நூல் ஒரு பாரிய விமர்சனத்தினை ஏற்படுத்துவதுடன் கடந்த நான்கு தசாப்பதங்களாக நவதாராளவாத முதலாளித்துவத்துடன் ஏற்றத் தாழ்வுகள் மிக வேகமாக அதிகரித்துள்ளதையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது. இவ்வாறான ஏற்றத்தாழ்வு அதிகரிப்பை இலங்கை மற்றும் வட மாகாணத்தின் பொருளாதாரத்திலும் அரசு பொருளியல் புள்ளி விபரங்கள் காட்டுகின்றன. இந்த ஏற்றத்தாழ்வின் அதிகரிப்பும் சமூகப் பிறழ்வுகளுக்கு முக்கிய காரணமாக அமைகின்றது.

வன்முறையும் சமூகப் பிறழ்வும்

எங்களுடைய சமூகத்தில் உற்பத்தியின் ஊடாகவும் வேலைவாய்ப்பின் ஊடாகவும் ஓர் ஒழுங்குபடுத்தல் காணப்படுமாயின் சில மேம் பாடுகளை நாம் அடைய முடியும். முதலாளித்துவத்தின் கீழ் அதாவது ஒரு கைத்தொழில் பேட்டையில் இளைஞர்கள் சென்று பணியாற்றும் போது அங்கும் சுரண்டப்படுகின்றனர். அப்படியிருந்தபோதும், அங்கு இளைஞர்கள் குழுக்களாகச் சென்று வேலை செய்யும் போது அவர்களால் தொழிற் சங்கத்தினை அமைக்கக் கூடியதாக இருக்கும். அதன் மூலம் சுரண்டல் முதலாளிகளுக்கு எதிராக ஓர் போராட்டத்தினைக் கூட தொழிலாளர்களால் முன்கொண்டு செல்லக் கூடியதாக இருக்கும். எனினும் நடைமுறையிலுள்ள சமூகத்தினுள் தொழிலாளர்கள் தனி நபர்களாக இயங்கும் போது அந்தப் பார்வை ஏற்படாது.

சமூக மட்டத்தில் முற்போக்காக சமூகத்தினை முன்கொண்டு செல்லும் கொள்கைகளும் வேலைகளும் இன்மையே பலதரப்பட்ட பிரச்சினைகளுக்குக் காரணமாகவுள்ளன. இந்த சமூக உடைவுகள் பல தற்கொலைகளுக்குக் காரணமாகவுள்ளன. தற்கொலைகள் தனிநபராக ஒருவர் மீது சகல சமைகளையும் சுமத்தி விடுவதனால் வெகுவாக அதிகரிக்கின்றது. பாரங்களை சுமக்க முடியாத தனிநபர்கள் விரக்தி நிலையில் உயிரை மாய்ப்பதற்குத் துணியும் துர்ப்பாக்கியம் கூட நடைபெறுவதை நாம் கண்டுகொள்ள வேண்டும்.

சமூகத்தில் பலவிதமான வன்முறைச் செயல்கள் நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்கின்றன. குடும்பத்தினுள் பலவிதமான வன்முறைகள் இருக்கின்றன. இரண்டு வீடுகளுக்குள் இருக்கும் முரண்பாடுகளுக்கே கத்தியைத் தூக்கும் கொலைக் கலாசாரத்திற்குள் எமது சமூகம் செல்கின்றது.

இந்த இடத்தில் சமூகத்தில் இருக்கும் அதிகாரத்தினை தொடர்வதற்கான உத்தியாக சாதி போன்ற கட்டமைப்புக்களையும் அது இறுக்கிக் கொண்டு போகின்றது என்பதையும் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது.

கடந்த முப்பது வருடங்களாக பெண்களின் நிலையும் சிக்கல்களுக்கு உள்ளாகியே வருகின்றது. அவர்கள் மத்தியில் விதவைகள் அசாதாரணமாக அதிகரித்துள்ளனர். இத் தாக்கங்களின் விளைவாக பெண்கள் தலைமை தாங்கும் குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை வெகுவாக அதிகரித்துள்ளது. இவ்வாறாக பாதிக்கப்படும் பெண்களிடத்தில் சுமக்க முடியாத முக்கிய பொறுப்புக்களும் சுமத்தப்படுகின்றன.

தசாப்பதங்களாக பொருளியலாளர்கள் கூறி வந்தது, முதலாளித்துவ வளர்ச்சியுடன் ஏற்றத் தாழ்வு குறையும் என்ற கருத்தே யாகும். எனினும் அதற்கு இந் நூல் ஒரு பாரிய விமர்சனத்தினை ஏற்படுத்துவதுடன் கடந்த நான்கு தசாப்பதங்களாக நவதாராளவாத முதலாளித்துவத்துடன் ஏற்றத் தாழ்வுகள் மிக வேகமாக அதிகரித்துள்ளதையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது

பெண்களை எடுத்துப் பார்த்தால் வறுமையும் ஏற்றத்தாழ்வு மிக்க சமூகத்தினுள் அவர்கள் பொது வாழ்க்கைக்கு முன்வரவேண்டியுள்ளது. காரணம் அவர்களும் ஓர் வருமானத்தினைத் தேடவேண்டியுள்ளது. அவர்கள் வருமானத்தினைத் தேடும் போது அவர்கள் சுரண்டப்படுகின்றார்கள். அதே போன்று அவ்வாறு வருமானத்தினைத் தேட முன்வரும் பெண்களுக்கு எதிராக கலாசாரம் சார்ந்த சிந்தனைகளும் முன்வைக்கப்படுகின்றன. இவை பெண்களின் உடல் மற்றும் நடைமுறைகளை கட்டுப்படுத்தவேண்டும் என்ற வாறான பிற்போக்கு கருத்தியலாகும். இவ்வாறாக பெண்கள் பொருளாதார ரீதியாகவும் கலாசார ரீதியாகவும் வன்முறையினாலும் ஒடுக்கப்பட்டு அதிகம் பாதிக்கப்படுகின்றார்கள்.

எமது சமூகத்தில் நாம் ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவாமல் ஒருவரை ஒருவர் சுரண்டி எவ்வாறு இலாபத்தினைப் பெறலாம் என்ற நிலையே காணப்படுகின்றது. இவ்வாறே எமது சமூகம்

இயங்கிக்கொண்டுள்ளது. சமூகப் பொருளாதார அத்திவாரத்தில் ஓர் முற்போக்கான பார்வை இல்லாத சூழ்நிலையில் தான் பிற்போக்கான சமூக வன்முறை இயக்கங்கள் எம்மிடையே தோன்று கின்றன. இவை சாதிக் கட்டுமானங்களின் அடிமைப்படுத்தலிலும் ஈடுபடுகின்றன. இதன் உச்சக் கட்டம் பாசிச ஆட்சிக்குக் கூட வழி வகுக்கலாம்.

சமூக நிறுவனங்களை மேம்படுத்தல்

பிரான்ஸ் நாட்டினைச் சேர்ந்த மாக்கிச தத்துவவாதி லுயி அல்த்தூஸர், அரசுக்கும் சமூக நிறுவனத்திற்கும் இருக்கும் தொடர்புகளை இரண்டு வகையாக குறிப்பிட்டு எழுதியுள்ளார். அவ் அறிஞர் அதில் ஒன்றை சித்தாந்த அடிப்படையிலான அரச அமைப்புக்கள் என்றும் மற்றொன்றை ஒடுக்கு முறைக்கான அரச அமைப்புக்கள் என்றும் வகைப்படுத்தியுள்ளார். இங்கு ஒடுக்குமுறைக்கான அரச அமைப்புக்கள் எனும் போது அது, பொலிஸ் மற்றும் இராணுவமாக இருக்கலாம். அவை வன்முறையினைப் பாவித்து சமூகத்தினை ஒழுங்குபடுத்தும் அமைப்புக்களாகும்.

அதேசமயம் சித்தாந்த ரீதியான அரச அமைப்புக்களை மூன்று வகையாக தத்துவியலாளர் வகைப்படுத்துகின்றார். அதில் ஒன்று குடும்பம் எனவும் மற்றையவற்றை கல்விக்கான நிறுவனங்கள், கோவில்களாகவும் வகைப்படுத்தியுள்ளார். இந்த சித்தாந்த ரீதியான அரச அமைப்புக்கள் சமூகக் கட்டமைப்பினை விளங்கிக் கொள்வதற்கு எமக்கு முக்கியமானவையாக உள்ளன. இந்த இடத்தில் தத்துவவியலாளர் குடும்பத்தினைக் கூட சித்தாந்த ரீதியான அரச அமைப்பு எனக் குறிப்பிட்டுள்ளமையை நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

சமூகத்தினை மாற்றுவதற்கு சமூக நிறுவனங்களை மக்கள் பயன்படுத்த வேண்டிய தேவை உள்ளது. அதாவது அரச சித்தாந்த அமைப்புக்களாக இயங்கும் சமூக அமைப்புக்களை மக்களுக்கான அமைப்புக்களாக இயங்கவைக்கும் சித்தாந்தங்களும் செயற்பாடுகளும் தேவைப்படுகின்றன. இந்தவகையில் சமூக நிறுவனங்களில் ஒன்றான கோவில்களை எடுத்துப் பார்த்தால் கூட நாம் அவற்றினை உடனடியாக நிராகரிக்க வேண்டியதில்லை. காரணம் கோவில்

களைப் பயன்படுத்தி சமூகத்தினை பண்படுத்தக் கூடிய சந்தர்ப்பங்களும் உள்ளன. அமெரிக்காவில் கறுப்பினத்தவர்களது போராட்டங்களில் கோவில் கள் முக்கிய பங்காற்றின. தென் அமெரிக்காவில் இருக்கும் கத்தோலிக்கக் கோயில்கள் ஓர் விடுதலைக்கான சித்தாந்தத்தினைக் கூட முன் வைத்திருந்தன. இது போன்ற விடயங்களை நாம் படிப்பிணையாகக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

போரினாலும் நவதாராள வாதப் பொருளாதாரத்தினாலும் சிதைவடைந்துள்ள எமது சமூகத்தினையும் உதிரிகளாகத் தள்ளப் பட்டிருக்கும் மக்களையும் மேம்படுத்துவதற்கு சமூக தாபனங்களைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டியுள்ளது.

போரினாலும் நவதாராளவாதப் பொருளாதாரத்தினாலும் சிதைவடைந்துள்ள எமது சமூகத்தினையும் உதிரிகளாகத் தள்ளப்பட்டிருக்கும் மக்களையும் மேம்படுத்துவதற்கு சமூக தாபனங்களைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டியுள்ளது. சமூகப் பிறழ்வுகளுக்கு தனி நபர்களாக இயங்க வைக்கும் நவதாராளவாத கொள்கைகள் ஒரு பாரிய காரணமாக அமைகின்றது. இந்த நிலையில் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள், தொழிற் சங்கங்கள், வாசிகசாலைகள் போன்ற சமூக தாபனங்களை கட்டியெழுப்புவதும் மற்றும் மக்களுடைய கூட்டு முயற்சிகளை அதிரிப்பதும் முக்கியமாகும். சமூகத்தில் பாரிய மாற்றத்தினை கொண்டு வருவதற்கு நவதாராளவாத முதலாளித்துவத்திற்கு மாற்று முறைமை தேவை. ஆனால் அந்தப் பாரிய சவாலுக்கு மக்களுடைய போராட்டங்கள் மற்றும் செயற்பாடுகள் மத்தியில் இருந்துதான் ஓர் தீர்வு தோன்றும்.

இக்கட்டுரை யூன் 1ம் திகதி திருநெல்வேலியில் நடைபெற்ற சமூகவிஞ்ஞானப் படிப்பு வட்டக் கருத்துரையின் தொகுப்பாகும்.

சிறுகதை

புதுயுக அனுபவம்

தி.சி. ஜெகேந்திரன்

வழமையாக நான் தலைமயிர் வெட்டுவது மரியாம்பிள்ளையின் சலூனில். அன்றைக்கு அது இயலாமற் போய்விட்டது. கொழும்புக்கு ஒரு அலுவலகப் புறப்பட்டுப் போய்ச் சனி ஞாயிறு நின்று, திங்கள் காலை அலுவலகத்தில் நிற்பதற்காகப் பேருந்தில் இருக்கையைப் பதிவு செய்து வாகனத்தில் ஏறிக் கொழும்பு எல்லையைத் தாண்டும் வரை எல்லாம் ஒழுங்காகத் தான் நடந்தது. கடவத்தைக்குக் கொஞ்சம் முன்னால் ஒரு சில்லிற் காற்று இறங்கிவிட்டது. அதை ஒருபடி சமாளித்துத் திருத்தி வண்டியை எடுக்க அரைமணி நேரம் வீணாகிவிட்டது. ஆனாலும் வீட்டுக்குப் போய் உடுப்பு மாற்றி விட்டு மரியாம்பிள்ளையின் கடையில் முடி திருத்தி என் மூன்று நாட்தாடியையும் களைந்து அலுவலகத்துக்குப் போகப் போதிய நேரம் இருந்தது என்று ஆறுதலடைந்த என்னுடைய எதிர்பார்ப்பில் குருநாகல் தாண்டிய பின்பு மண் விழுந்தது.

நெடுஞ்சாலை நேர்த்தியாகவும் வாகனப் போக்கு வரத்துக் குறைவாகவும் இருக்கிற நேரங்களைப் போல ஆபத்தானவை கிடையாது. பேருந்தை முந்துவதற்கு முயன்ற ஒரு பஜெரோ எதிர்த்திசையில் வந்து கொண்டிருந்த ஒரு காரைத் தவிர்ப்பதற்காகப் பேருந்தின் முன்பாக வெட்டித் திருப்பிய போது பேருந்தில் அடிபட்டு தெருவுக்குக் குறுக்காகத் திரும்பி நின்றது. பேருந்து ஒரு பயங்கரமான குலுக்கலுடன் நின்றது. பேருந்தில் யாருக்கும் மோசமாக அடிபடவில்லை. ஒரு நடுத்தர வயதுக்காரருக்கு மட்டும் முன் இருக்கையில் மூக்கு அடிபட்டுச் சாடையாக இரத்தக் கசிவு ஏற்பட்டிருந்தது.

பஜெரோவில் ஒரு பிரமுகரும் அவருடைய மனைவியும் பின் இருக்கைகளில் இருந்தார்கள். அவர்கள் நம்மை விடக் கடுமையாகக் குலுக்குண்டிருக்க வேண்டும். என்றாலும் வாகனத்துக்குப் பெரிய சேதமில்லை. யாருக்கும் இரத்தக் காயமுமில்லை. இரண்டு சாரதிகளும் கதைத்து விரைவாக ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வந்திருக்க முடியும். ஆனால் பஜெரோவின்

பின்னாலிருந்து இறங்கிய பிரமுகர் தன்னுடைய அதிகாரத்தைக் காட்ட முற்பட்டார். அதற்குள் பேருந்தில் இருந்த சட்டந் தெரிந்த ஒருவர் இறங்கிக் குறுக்கிட, இரண்டு பேருக்கும் கடுமையான விவாதம் ஏற்பட்டது. பிரமுகரின் மனைவிக்கு வீடு திரும்புகிற அவசரமோ தெரியாது. கணவரை ஒரு மாதிரிச் சமாளித்துப் பஜெரோவுக்குள் அமர்த்திவிட்டார். அதில் நம்முடைய சட்ட நிபுணருக்குக் கொஞ்சம் ஏமாற்றமாகத் தான் இருந்தது. என்றாலும் தன்னுடைய அரை வெற்றியைப் பற்றிய பெருமிதத்துடன் பேருந்துக்கு மீண்டு தன் இருக்கையில் அமர்ந்தார்.

பேருந்தின் வீடியோத் திரையில் ஓடிக்கொண்டிருந்த படத்தை நிறுத்திய சாரதி பிறகு அதைப் போடவில்லை. பேருந்து நடத்துனரும், பேருந்துப் பராமரிப்பாளருமான தனது உதவியாளருடன் அந்த நிகழ்வைப் பற்றி நீளமாக உரையாடியபடியே வாகனத்தைச் செலுத்தினார். வீடியோ இயங்காத குறைக்கு நமது சட்ட நிபுணர் சக பயணிகளுக்கு ஒரு நீண்ட விரிவுரையை வழங்கிக் கொண்டிருந்தார். அவரை விட எல்லாரும் அவருடைய உரை முடியுமுன்பே கண்ணயந்திருப்பார்கள் என நினைக்கிறேன். என்னால் நிச்சயமாகச் சொல்ல இயலாது. ஏனென்றால் நான் வேகமாகவே கண்ணயர்ந்து விட்டேன்.

வழமையாகப் பேருந்து பயணிகளின் தேர்நுக்கும் குளிர்மானங்களுக்கும் சிறுண்டி கட்டும் சாரதிக்கும் உதவியாளருக்கும் இலவசமாகக் கிடைக்கும் இரவு உணவுக்கும் நிற்குமிடத்தில் நின்றது கூடத்தெரியாமல் நான் தூங்கிவிட்டேன். என்னுடைய இருக்கை யன்ன லோரமானது என்பதால் யாரும் என் நித்திரையைக் குழப்பவாய்ப்பிருக்கவில்லை.

காலையில் பேருந்து பல்தரிப்பில் வந்து நின்றபோது தான் நான் கண் விழித்தேன். நன்றாக விடிந்துவிட்டது. என்னுடைய கைத்தொலை பேசியில் நேரத்தைப் பார்த்தேன். நேரம் எட்டு மணியை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. வீட்டி

லிருந்து இரண்டு தொலைபேசி அழைப்புக்களைத் தவறவிட்டுவிட்டேன் என்றும் தெரிந்தது.

வேறொரு நாளாக இருந்தால் அலுவலகத்துக்குத் தொலைபேசியில் தெரிவித்துவிட்டுப் பிந்திப் போயிருக்கலாம். அன்றைக்கு அது இயலாத காரியம். ஏனென்றால் அன்றைக்கென்று புதிய ஊழியர்கள் நியமனத்துக்கான இறுதி நேர்காணல் களைக் காலை 9.30 முதல் நடத்த இருந்தார்கள். கோப்புக்களை எல்லாம் வரிசைப் படுத்திக் கொடுக்கும் பொறுப்பு என்னுடையது. நேர்காணற் குழுவினர் இருக்கைகளில் அமர முன்னரே வந்தவர்களை வரிசைப் படுத்திக் கோப்புக்களைச் சரிபார்த்துக் கொடுப்பது ஒரு பெரிய வேலையல்ல. ஆனால் ஏதாவது பிழையாகப் போனால் என் தலையைத் தின்று விடுவார்கள். அதைவிட ஒவ்வொரு ஆளுக்காகவும் நேர்காணல் அறைக்குள் போய்வரவேண்டும். என்னுடைய தலைமயிரும் கொஞ்சம் நீண்டு மூன்றுநாள் தாடியுடன் சேர்ந்து என் தோற்றம் அந்தப்பணிக்கு நன்றாயிராது. நல்லவேளை, கொழும்புக்குக் கொண்டுபோன பையில் ஒரு மாற்றுடை இருந்தது. இப்போது மரியாம் பிள்ளையிடம் போய் தலைமயிரை வெட்டித் தாடியையும் வழித்து விட்டு வேலைக் குப் போவதற்கு நேரம் பற்றாது. எனவே திறந்திருக்கக்கூடிய ஒரு சலூனூக்காக நோட்டம் விட்டேன்.

இதையெல்லாம் நான் உங்களுக்கு ஏன் விளக்க வேண்டும் என்று தெரியவில்லை. அடுத்த முறை மரியாம்பிள்ளையைச் சந்திக்கும் போது அவருக்கு இதையெல்லாம் சொல்லியே ஆக வேண்டும். அது, அவரிடம் உள்ள கூரிய ஆயுதங்களுக்குப் பயந்தல்ல, அவருடனான என் நீண்ட காலப் பழக்கம் அப்படியானது. அவரிடம் முடி திருத்தப் போனால் ஒரு கிழமைப் பத்திரிகைகளை விடக் கூடிய தகவல்களைப் பெறலாம். நான் பள்ளியில்

படித்த காலத்தில் நாங்கள் இருந்த வீடு அவருடைய சலூனூக்கு வெகு அண்மையிலேயே இருந்தது. அவர் அங்கு தன்னுடைய தகப்பனார் சூசைப்பிள்ளையுடன் சேர்ந்து பணியாற்றிவந்தார். சிகை அலங்காரக் கலையில் முக்கியமான ஒரு அம்சம் உரையாடற் கலை என்று நினைக்கிறேன். ஒவ்வொரு வாடிக்கையாளரதும் அக்கறைகளை அறிந்து அதற்கேற்பப் பேச்சுக் கொடுத்துத் தலைமயிர் வெட்டி முடிந்ததே தெரியாத விதமாகப் பொழுதைப் போக்குவதற்குச் சிறப்பான ஆற்றல் தேவை. அப்போதெல்லாம் அங்கே ஒரு பெரிய வானொலிப் பெட்டி இருந்தது. சூசைப்பிள்ளை அதை அதிகம் சத்தமாகப் போடமாட்டார். கடையில் காத்திருப்பவர்கட்காக அது இயங்கும். அதைவிட ஏதாவது பத்திரிகைகளும் அங்கு யன்னலோரமாகக் கிடக்கும். மரியாம்பிள்ளை பொறுப்பேற்ற பின்பு சலூனூக் கொஞ்சம் பெரிதாக்கி நவீன கருவிகளையும் வசதிகளையும் கொண்டு வந்தார். சலூனூக்கு கணேசன் சலூன் என்ற பெயர் பலகையும் பொருத்தினார். கணேசன் சலூன் என்ற பெயர் வைத்த காரணம் அதன் அயலில் கணேசன் தியேற்றர் என்ற சினிமாக் கொட்டகை இருந்தது தான். சினிமாக் கொட்டகை முப்பத்தைந்து ஆண்டுகள் முன்பே மூடப்பட்டாலும் சலூன் அதே பெயருடன் தொடர்கிறது. புதிய வானொலிப் பெட்டி சிறிதாகவும் கரகரப்பில்லாமல் பாட்டுக்களை ஒலிப்பதாக அமைந்தது. மரியாம்பிள்ளைக்குத் தொலைக் காட்சியில் நாட்டமிருக்கவில்லை. உதவிக்கு அமர்த்திய பையன்கள் மின்சார உபகரணங்களைப் பாவித்தாலும் மரியாம்பிள்ளைக்கு அவற்றில் ஈடுபாடு இல்லை. கணேசன் சலூன் காலத்துடன் மாறினாலும், கொஞ்சம் கட்டுப்பாட்டுடனேயே மாறியது.

நாங்கள் புதுவீடு கட்டி இடம் மாறிய பின்பும் நான் மரியாம்பிள்ளையின் வாடிக்கையை விட

மூட்டுப் பூச்சிகள் நமது இரத்தத்தைக் குடிக்கும் போது அவை இனிமையற்றவையாயினும் அவை ஒரு வார்த்தையும் பேசாமலாவது நம்மைக் கடிக்கின்றன. அது நேரானதும் கபடமற்றதுமாகும். நுளம்புகள் வேறுவிதம். அவை தோலைத் தொளைக்கும் முறை பெரிதும் முழுமையானது எனக் கொள்ளலாந்தான். ஆனார் கடிக்குமுன் அவை நீண்டதொரு உரையாற்ற விடாப்பிடியாயிருக்கின்றன. அது எரிச்சலூட்டுகிறது. அவை மனித இரத்தத்தைக் குடிப்பது சரி என்பதற்கான காரணங்களை அவை விளக்குகின்றன போலும். அது மேலும் எரிச்சலூட்டுகிறது. அவற்றின் மொழி தெரியாததையிட்டு எனக்கு மகிழ்ச்சி. - லு ஷன்

வில்லை. என்னுடைய நினைவறிய, வேறொரு சலூனுக்குட் காலடி வைக்க நினைப்பது இதுதான் முதல்முறை.

ஊரில் சலூன்களைக் கொஞ்சம் வேளைக்கே திறந்து விடுவார்கள். என்னுடைய நல்லவேளை. பஸ்தரிப்புக்கு மறு கரையில் பெரியதொரு பெயர்ப்பலகையுடன் ஒரு சலூன் திறந்திருந்தது. வேறு யாரும் நுழையுமுன் அவசர அவசரமாகத் தெருவைக் கடந்து சலூனுக்குள் நுழைந்தேன். 'புதுயுகம்' என்ற பெயருக்கு ஏற்றபடி நவீனமான ஒரு சலூன் அது. பளிச்சென்று மினுக்கமான தரையும் சுவர்களும் சுவரோடு பொருத்திய ஒரு சராசரி அகலத் தட்டை வீடியோத் திரையும் உயரத்தைக் கூட்டிக் குறைக்கவும் சரிக்கவுங்கூடிய நவீன நாற்காலிகளும் பாலாடை நிறத்தில் கழுவு தொட்டிகளும் சுவர் நீளத்துக்குக் கண்ணாடியுமாக எல்லாமே எடுப்பாக இருந்தன.

நான்கு பேர் முடிதிருத்துவதற்கான வசதிகட்கும் மேலாகத் தலை மயிருக்குச் சாயமிடல் முதலான பல்வேறு அலங்காரப் பணிகட்கான ஒரு தனி அறையும் இருந்தது. உரிமையாளரைப் போலத் தெரிந்த ஒருவரைவிட இரண்டு ஊழியர்கள் மட்டுமே இருந்தனர். அந்த நேரத்துக்கு அவர்களே அதிகமாக இருக்கவேண்டும். நான் தான் அன்றைக்கு முதலாவது வாடிக்கையாளன் என்பதால் என்னுடைய வேலை விரைவாகவே தொடங்கிவிட்டது. அலுவலை முடித்துவிட்டுப் பக்கத்திலிருந்த தேநீர்க்கடையில் ஏதாவது சாப்பிட்டுவிட்டு அலுவலகத்திலேயே உடுப்பு மாற்றிக்கொள்ளலாம் என்று திட்டமிட்டேன்.

எல்லாம் ஒழுங்காக நடந்தன. முடிதிருத்திய இளைஞன் ஓடிக்கொண்டிருந்த வீடியோவையும் என்னுடைய தலையையும் மாறி மாறிக் கவனித்தவாறே காரியம் பார்த்தான். 'பிழை சொல்லக் கூடாது. கெட்டிக்காரன். ஆனால் மரியாம்பிள்ளை மாதிரிக் கதை பேச்சு ஒன்றும் கிடையாது. வேலை துப்புரவாக நடந்தது. தலைமயிர் வெட்டுவது முக்கால் வாசி முடிந்தபோது வீடியோவிலிருந்து வந்த சத்தம் திடீரென நின்றுது. இளைஞன் 'ஈ!' என்று அலுத்துக் கொண்டான். வீடியோ பாராமல் அவனுக்கு வேலை ஓடாதோ என்று யோசித்தேன். அப்போது தான் கடையில் விளக்கும் அணைந்தது தெரிந்தது. இளைஞன் ஒன்றும் செய்யாமல் கண்ணாடியைப் பார்த்தபடி நின்றுான். சில நிமிடங்களின் பின்பு "கரண்ட் கட்டாப் போச்சுது. எப்ப வருமோ தெரியாது" என்று சொல்லியவாறு உள்ளே போனான். கொஞ்ச நேரம் போயும் ஆளைக் காணவில்லை.

எட்ட நின்று உரிமையாளரிடம் "என்ன

நடக்கிறது?" என்று கேட்டேன்.

"கரண்ட் இல்லாமல் கிளிப்பர் வேலை செய்யாது. கொஞ்சநேரம் இருங்கள் கரண்ட் வந்துவிடும்" என்றார்.

என்னுடைய அவசரம் அவருக்கு விளங்குமா?" கத்திரிக் கோலால் வெட்ட இயலாதா?" என்று கெஞ்சாத குறையாகக் கேட்டேன்.

"பெடியன்களுக்குப் பவர் மிசினிலை தான் எல்லாம் பழக்கினது. முடிப்பு வேலைக்கு மட்டும் கொஞ்சம் கத்திரி போடுவார்கள்" என்று விளக்கினார்.

எனக்கு என்ன சொல்லுவது என்று தெரியவில்லை. அரைகுறையான முடிவெட்டுடன் சலூனுக்கு வெளியே போவதே இயலாது. போனாலும் இன்னொரு சலூனுக்குப் போய் எப்போது எப்படி வேலை முடியும் என்ற கவலையுடன் கைத்தொலை பேசியில் அலுவலகத்தில் உள்ள அந்தரங்க நண்பர் அன்சரிடம் கோப்புக்களைக் கொஞ்சம் ஆயத்தப்படுத்தி வைக்குமாறு கேட்கக் கைத்தொலைபேசியில் அழைத்தேன். நேரம் ஏலவே எட்டே முக்காலைக் கிட்டிவிட்டது. அன்சர் இன்றைக்கென்று லீவு. வேறு யாரிடமும் சொல்லிப் பயனில்லை. பிரச்சனை தான் மிஞ்சும். எனவே வேறுவழியின்றி என் மேலதிகாரிக்கு ஒரு அழைப்பு எடுத்து நான் வரச் சிறிது சுணங்கும் என்று விளக்கக் கைத்தொலைபேசியில் எண்களை அழுத்தினேன். அவர் தொலைபேசியை எடுக்கமுன்னரே கடைக்குள் விளக்கொளி படர்ந்தது. வீடியோ அலறத் தொடங்கியது. வேலையைக் கொஞ்சம் துரிதப்படுத்துமாறு இளம் முடிதிருத்துநரிடம் வேண்டிக்கொண்டு தாடியை வழித்துவிட்டுப் பவுடர், லோஷன் ஒன்றும் இடாமலே பணத்தைச் செலுத்திவிட்டு மூன்று சில்லு வண்டியொன்றில் அலுவலகத்திற்கு விரைந்தேன்.

வெளியூரில் இருந்து வரவேண்டிய நேர் காணற் குழு உறுப்பினர் தனக்கு வர இயலாது என்று தகவல் அனுப்பியதால் நேர்காணல் பிற்போடப் பட்டுள்ளதாகச் சொன்னார்கள்.

வேளைக்கே தெரிந்திருந்தால் அரைநாள் லீவு போட்டு மரியாம்பிள்ளையுடைய கடையில் முடி திருத்தியிருக்கலாம்.

என்னுடைய சலூன் அனுபவம் மனதிற் சில கேள்விகளை எழுப்பியது. மனிதர் தொழில் நுட்பத்தை ஆளுகிறார்களா அல்லது தொழில் நுட்பம் மனிதரை ஆளுகிறதா என்று யோசித்தேன்.

ஸ்ரீபாதசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்
மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதை

ஆடுமொட்டாடை

கப்ரியேல் கார்ஷியா மார்க்குவெஸ்

அஞ்சலி: கப்ரியேல் கார்ஷியா மார்க்குவெஸ்

இலக்கியத்துக்கான நோபல் பரிசு பெற்ற கப்ரியேல் கார்ஷியா மார்க்குவெஸ் தனது 87வது வயதில் இவ்வாண்டு காலமானார். லத்தின் அமெக்க வாழ்வியலைத் தன் கதைகளினூடு உலகுக்கு எடுத்துரைத்த மார்க்குவெஸ் 'மாய யதார்த்தம்' என்ற கதை சொல்லல் முறையின் விற்பன்னராவார்.

கொலம்பிய அரசை விமர்சித்தமைக்காகப் பல ஆண்டுகள் புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்த மார்க்குவெஸ், மனிதகுல உய்வுக்கான ஒரேவழி சோசலிசமே என வெளிப்படக் கூறியவராவார். ஐரோப்பிய-மையப் பார்வையைக் கடுமையான விமர்சகரான அவர் மூன்றாமுலக நாடுகளின் இலக்கியங்களை அவற்றின் தனித்தன்மையோடு ஏற்கப் பழகவேண்டும் என வலியுறுத்தினார். அவருடைய இலக்கிய நோக்கைப் பின்வரும் கூற்றுத் தெளிவாக விளக்கும்: 'என் மக்களின் வாழ்க்கையை அவர்களின் சுய அனுபவங்களின் வழி தருகிறேன். அதுவே அவர்களின் யதார்த்தம்; அவர்களின் சமூகப் பண்பாட்டின் யதார்த்தம். பிறருக்கு விசித்திரமாயும் மாந்திரீகமாயும் தெரிவன என் மக்களின் யதார்த்தத்தினின்று பிரிக்கவியலாத கூறுகள்'.

கொலனியாதிக்கம் சிதறடித்த இலத்தீன் அமெக்கப் பண்பாட்டையும் வாழ்வியலையும் மார்க்குவெஸ் தனது கதைகள் மூலம் மீட்டுருவாக்கினார். அவரது நாவல்களில் துயரம் இழைந்த கேளிக்கையும் தொன்மையின் வினோதமும் முழு வீச்சுடனும் வேகத்துடனும் ஒளிவுமறைவின்றி வெளிவரும். அவரது அதிசிறந்த படைப்பாகக் கொள்ளப்படும் 'நூறு வருட ஏகாந்தம்' நாவலில் தனிமனித அடையாளமற்ற கூட்டு நினைவும் மாந்திரீகமும் தத்தமது தளங்களிற் புலப்படுகின்றன. நாவலுக்கு வெளியில் அரசியலாக, வரலாறாக அமைந்த நிகழ்வுகள் கூட்டு நினைவை உசுப்பித் தமது வரலாற்றைத் தாமே கூறுமாறு நிகழ்வுகளின் குறிமங்களாக நாவலுக்குள் அமைகின்றன. நிகழ்வுகளின் அரசியலையும் வரலாற்றையும் அறியாது அவற்றின் கொடிய விளைவுகளை நாளாந்தம் அனுபவித்த ஒருவன் தனது இனக் குழுவின் கதையை அதன் மொழியிற் சொல்வதாக நாவல் அமைந்துள்ளது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் சிறந்த கதைசொல்லியான அவரது *Strange Pilgrims* என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பிலிருந்து ஒரு கதை இவ்விதழில் தமிழில் வருகிறது.

அவனுடைய பரிதாபமான சாவுக்குச் சில மணித்தியாலங்கள் முன்னர் தான், நான் அவனை ஒரேயொரு முறை பொக்காசியோ எனும் பெயர்பெற்ற பாரசீலோனா கேளிக்கை விடுதியிற் கண்டேன். அப்போது அதிகாலை இரண்டு மணி. கடாக்களில் நடக்கும் கொண்டாட்டத்தை முற்றுக்குக் கொண்டு வருமாறு அவனைத் தம்முடன் கொண்டுபோக வேண்டி சுவீடன் நாட்டு வாலிபக் கும்ப லொன்று அவனைத் துரத்திக் கொண்டிருந்தது. சுவீடன்காரர் பதினொரு பேர் இருந்தனர். அவர்களை வேறுபடுத்திக் காண்பது கடினமாயிருந்தது. ஏனெனின், எல்லாரும்,

ஆணும் பெண்ணும், அழகாக ஒடுக்கமான இடுப்புடனும் நீண்ட பொன்னிற மயிருடனும் ஒரேமாதிரியிருந்தனர். அவனுக்கு இருபதுக்கு மேலிராது. அவனுடைய தலையைக் கரு நீலச் சுருட்டை மயிர் மூடியிருந்தது. நிழலில் நடக்குமாறு தாய்மார் பழக்கிய கரிபியன் பிரதேசத்தவருடையது போல அவனுடைய சருமம் மிருதுவாக வெளிர் பழுப்பு நிறத்தில் இருந்தது. அவனுடைய அராபியத் தோற்ற முடைய கண்கள் சுவீடன்காரப் பெண்களை - ஒருவேளை பையன்களிற் சிலரையும் - கிறங்க வைக்கப் போதியனவாயிருந்தன. அவர்கள், குரல்மாற்றிப் பேசுவோனின் பெம்மை மாதிரி

அவனை பார் மேசை மீது அமர்த்தித், தங்களுடன் வருமாறு அவனைத் தூண்டும் விதமாகக் கைத்தட்டல்களுடன் பிரபலமான பாடல்களைப் பாடி அவனைக் கவர முயன்றனர். வெருண்டுபோன அவன் தனது காரணங்களை விளக்க முயன்றான். அவனைச் சும்மா விடுமாறு சத்தமிட்டு எவரோ குறுக்கிட்டார். சிரித்துக் களைத்த சுவீடன்காரன் ஒருவன் அவருடன் முரண்பட்டான்.

“அவன் எங்களுடையவன்!” என அவன் கத்தினான். “நாங்கள் அவனைக் குப்பைத் தொட்டியிற்கண்டெடுத்தோம்.”

நான் சற்று முன்புதான் பலோ டெ லா மியூசிக்காலாவில் டேவிட் ஓய்ஸ்நாக்கின் இறுதி இசைக் கச்சேரியைக் கேட்டுவிட்டு நண்பர் குழுவுடன் வந்திருந்தேன். சுவீடன் காரர்களின் ஐயங்களையிட்டு என் சருமம் சிலிர்த்தது. ஏனெனில் அப் பையனுடைய காரணங்கள் புனிதமானவை.

அவன் கடைக்கெளில் வாழ்ந்தவன். முந்தைய இளவேனிலின் போது த்ரமொன்ட் டானா குளிர் வாடைக்காற்று அவனை வீழ்த்தும் வரை, அன்றில்ஸ் தீவுகளின் பாடல்களைப் பாட அவன் நவநாகரிகமான ஒரு பாரில் கூலிக்கு அமர்த்தப்பட்டிருந்தான். த்ரமொன்ட்டானா இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் மீள வருவதில்லை என்று சூளுரைத்து, இரண்டாம் நாள் ஒருவாறு தப்பிச் சென்றான். என்றேனும் அவன் அங்கு மீண்டானாகில் சாவு தன்னைக் காத்திருக்குமென அவன் நிச்சயமாயிருந்தான்.

இதயத்திற் பொல்லாத சிந்தனைகளை விதைக்கும் வேனிற் பருவத்தாலும் அப் பருவத்தின் வன்மையான கற்றலன் வைன் களாலும் கொழுந்துவிட்டெரியும் பகுத்தறிவு வாத சுவீடன்காரர்க்கு விளங்க இயலாத ஐயங்கடந்த கரிபியன் உண்மை அது.

எவரையும் விட நன்றாக எனக்கு அவனை விளங்கியது. கொஸ்ற்ற பிராவா கரை யோரத்தின் அதி அழகான பட்டினங்களுள் கடைக்கெஸ் ஒன்று. அது மிக நேர்த்தியாகப் பேணப்பட்டதுமாகும். அதன் ஒடுக்கமான அடைவழி நெடுஞ்சாலை, ஆழங்காண வியலாத ஒரு பாதாளத்தின் விளிம்பில்

முறுக்குண்டிருந்தமை அதற்குரிய காரணத்தின் ஒரு பகுதியாகும். மணிக்கு ஐம்பது கிலோ மீற்றர் வேகத்தினும் துரிதமாக வாகன மோட்ட எவருக்கும் வெகு திடமான மனம் தேவை. பழைய வீடுகள் மத்தியதரைக் கடற் பகுதி மீன்பிடிக்கிராமங்களின் மரபான பாணியில் வெள்ளையாகவும் தாழ்வாகவும் இருந்தன. புதியன, மூலத்தின் ஒத்திசைவை மதிக்கும் பெயர்பெற்ற கட்டிடக்கலைஞர்கள் அமைத்தவை. தெருவின் மறுகரையிலிருந்து, ஆபிரிக்கப் பாலைவனங்களிலிருந்து வருவது போன்ற வேனிற் கால வெம்மை புலனாகும் போது, கடைக்கெஸ், மூன்று மாதங்கட்கு, ஐரோப்பாவின் ஒவ்வொரு மூலையிலிருந்தும் வரும் சுற்றுலாக்காரர், உள்நாட்டவருடனும் இயலுமாயிருந்த போது மலிவான விலையில் சொர்க்கத்தைத் தமது ஆளுமைக்குட்படுத்த அங்கே ஒரு வீட்டை வாங்கும் பாக்கியம் பெற்ற அந்நியர்களுடனும் போட்டியிடும் நரகத் தன்மையான ஒரு பபெல்* போல மாறும். ஊரிலுள்ளவர்களதும் பட்டுத்தெரிந்த சில படைப்பாளிகளதும் கருத்தில், கடைக்கெஸ் மிக ரம்மியமாகத் தோன்றும் இளவேனிலின் போதும் இலையுதிர் காலத்தின் போதும், மனக்கோளாற்றின் விதைகளைச் சுமந்துவரும் கொடிய விடாப் பிடியான நிலக் காற்றான த்ரமொன்ட் டானாவின் பயமூட்டும் நினைவினின்று தப்ப இயலாது.

பதினைந்து ஆண்டுகள் முன்னர் த்ரமொன்ட்டானர் நமது வாழ்விற்கு குறுக்கிடும் வரை, நான் அந்தப் பட்டினத்தின் அதி விசுவாசமான விருந்தினர்களுள் ஒருவனாயிருந்தேன். ஒரு நாள், பகல்நேரச் சிறுதுயில் வேளையில், ஏதோ நடக்கப் போகிறதென்ற விளக்கவியலாத முன்னுணர்வுடன், அக் காற்றை அது வந்தடைய முன்னரே உணர்ந்தேன். எனது மன ஊக்கம் வீழ்ந்து, ஏனோ காரணமேதுமின்றித் துயருற்றேன். அப்போது பத்து வயதுக்குட்பட்டவர்களான என்பிள்ளைகள் பகைமையான முறைப்புடன் வீட்டுக்குள் என்னைப் பின்தொடர்வதாக மனதிற் பட்டது. சொற்ப நேரத்தில், வாயிற் காவலர் யன்னல் கதவுகளை மூடுவதற்காகக் கையிற் கருவிப் பெட்டியுடனும் கடற் கயிறுகளுடனும் வந்தார். எனது மனச்

சோர்வையிட்டு அவர் வியக்கவில்லை.

“த்ரமொன்ட்டானா. அது இன்னும் ஒரு மணித்தியாலத்துக்குள் இங்கு வந்துவிடும்.” என்றார்.

அவர் வயதில் மிக மூத்தவர். முன்னாள் மாலுமியான அவர் தன் தொழிலுக்குரிய நீர்ப்புகா மேற்சட்டையையும் தொப்பியையும் சுங்கானையும்; உலகின் உப்புக்கள் தீய்த்த சருமத்தையும் இன்னமும் கொண்டிருந்தார். தோற்ற பல போர்களின் ஓய்வுபெற்ற படைவீரர்களுடன் முடப்பந்தாட்டத்திலும் கடற்கரையோரத் தவறணைகளில் சுற்றுலாப் பயணிகளுடன் பசியெழுப்பும் மதுபானங்களைச் சுவைப்பதிலும் அவர் தனது ஓய்வு வேளைகளைச் செலவிடுவார். ஏனெனில் தான் சொல்வதை எந்த மொழியிலும் விளங்கக்கூடியவாறு தனது பீரங்கிக்காரரின் கற்றலான் மொழியிற் சொல்லும் திறமை அவருக்கிருந்தது. பூமிப் பந்தின் துறை முகங்கள் அனைத்தையும் அறிந்துள்ளமையைப் பற்றியும் உள்நாட்டில் ஒரு நகரையும் அறியாமையைப் பற்றியும்; பெருமைப்படுவார். “பிரான்சின் பரிஸ் புகழ்பெற்றதாயினும், அதையுமில்லை.” என்பார். கடலில் ஓடாத எந்த வாகனத்தின் மீதும் அவருக்கு நம்பிக்கையில்லை.

கடந்த சில ஆண்டுகளில் அவர் வெகு துரிதமாக வயதேறியிருந்தார். அவர் தெருவுக்கு மீளவேயில்லை. தனது நேரத்தின் பெரும் பகுதியைத், தான் எப்போதும் வாழ்ந்தது போல, மன உணர்விற்கு தனித்தவராக வாயிற் காவலர் அறையிலேயே செலவிட்டார். அவர் தனது உணவை ஒரு தகரத்தில் ஒரு அல்கஹொல் விளக்கிற் சமைப்பார். ஆனாலும், தனது சிறப்பான சமையற் கலையின் அருஞ்சுவை உணவுவகைகள் மூலம் நமக்குக் களிப்பூட்ட அது அவருக்குப் போதுமாயிருந்தது. விடியலில்; அவர் தளம் தளமாகச் சென்று குடியிருப்போரின் தேவைகளைக் கவனிப்பார். கற்றலோனியர்களின் இயல்பான தாராள மனமும் முரடான மிருதுத்தன்மையும் கொண்ட அவர், நான் சந்தித்த மனிதருள் மிக ஒத்துப்போகும் இயல்புடைய ஒருவராவார். அவர் அதிகம் பேசமாட்டார். ஆனால் அவர் பேசும் விதம் நேரடியானதும் விடயத்தைப் பற்றிதுமாகும்.

செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லாத போது உதைபந்தாட்டப் போட்டி முடிவுகளை எதிர்வுகூறுதற்கான படிவங்களை நிரப்ப மணித்தியாலக் கணக்காக நேரம் செலவிடுவார். ஆனால் அவர் அவற்றைப் பெரும்பாலும் தபாலிற் சேர்த்ததில்லை. அன்று பேரழிவிற்கு முன்னெச்சரிக்கையாக அவர் யன்னல் கதவுகளைப் பாதுகாப்பாக அடைக்கும் போது, த்ரமொன்ட்டானாவை ஒரு காழ்ப்புமிக்க பெண் போன்றும் அவளில்லாமல் தனது வாழ்வு தனது அர்த்தத்தை இழக்கும் எனுமாறும் எங்களிடம் பேசினார். ஒரு நிலக் காற்றுக்கு ஒரு மாலுமி இவ்வாறு மரியாதை செலுத்துவது என்னை வியக்கவைத்தது.

“இது பழையனவற்றில் ஒன்று” என்றார்.

வருடங்கள் நாட்களாகவும் மாதங்களாகவும் அன்றித் த்ரமொன்ட்டானா எத்தனை தடவை வீசியது என்ற அடிப்படையிற் பகுக்கப்படுவன என்ற எண்ணத்தை அவர் எனக்குத் தந்தார். “போன வருடம் இரண்டாவது த்ரமொன்ட்டானாவுக்கு மூன்று நாட்கள் கழித்து எனக்குப் பெருங்குடல் அழற்சி ஏற்பட்டது” என அவர் என்னிடம் ஒருமுறை சொன்னார். ஒவ்வொரு த்ரமொன்ட்டானாவுக்குப் பிறகும் ஒருவருக்குப் பல ஆண்டுகள் வயதேறும் என்ற அவருடைய நம்பிக்கையை இது ஒருவேளை விளக்கும்.

அது ஒரு கவர்ச்சிமிக்க உயிர்க்கொல்லி என்ற விதமாக அதைப் பற்றி அறியும் ஆவலை நம்முட் தூண்டுமளவுக்கு அதைப் பற்றிய அவருடைய மனப்பீடிப்பு வலுவாயிருந்தது.

நாங்கள் வெகுநேரம் காத்திருக்கத் தேவைப்படவில்லை. வாயிற் காவலர் போன கையோடு, நமக்கு ஒரு ஊதல் ஒலி கேட்டது. அது கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் கூர்மையும் செறிவுமடைந்து ஒரு நில நடுக்கத்துக்குரிய இடியொலியுட் கரைந்தது. பின்னர் காற்றுத் தொடங்கியது. முதலில் விட்டுவிட்டு வீசிய வன்காற்றுக்கள்; பின்னர் மேலும் அடுத்தடுத்து வீசுவனவாகி, இறுதியில் ஒன்று, அசையாது ஓய்வின்றி இடைநின்றலின்றி நிவாரணமின்றி இயற்கையை மீறியதாகத் தோன்றிய செறிவுடனும் கொடுமையுடனும்

எஞ்சிநின்றது. ஒரு வேளை கடலை நேசிக்கும் பழமைவாதிகளான கற்றலோனியர்கள் கடலைப் பார்க்க அக்கறையற்றிருந்ததாலோ என்னவோ, கரிபியன் வழமைக்கு மாறாக, நமது இருப்பிடம் மலைகளை நோக்கியதாக அமைந்தது. எனவே காற்று நம்மை நேரடியாகத் தாக்கி, யன்னல்களைப் பிணித்த கயிறுகளை ஊதித் தள்ளுவது போல மிரட்டியது.

என்னை மிகவும் குழப்பியது ஏதென்றால், வானிலை, இன்னமும் பொன்னிறச் சூரியனுடனும் அச்சமற்ற வானத்துடனும் மீள நிகழுவியலாத அழகோடு இருந்தது. ஆகவே, பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு தெருவுக்குப் போய்ச் சமுத்திரத்தைப் பார்க்க முடிவெடுத்தேன். என்னவிருந்தாலும் மெக்சிகோவின் நிலநடுக்கங்களிடையிலும் கரிபியனின் சூறாவளிகளிடையிலும் வளர்த்த அவர்கட்கு, மேலும் ஒரு காற்று ஏறத்தாழக் கவலைக்குரிய எதுவுமாகத் தெரியவில்லை. நாங்கள் வாயிற் காவலரின் அறையைத் தாண்டி ஓசையின்றி நுனிப்பாதத்தில் நடக்கையில், அவருடைய கவனம் அவரை விதைகளும் சொஸேஜும் இருந்த தட்டின்மீது குவிந்திருக்கக் கண்டோம். நாம் வெளியேறுவதை அவர்கவனிக்கவில்லை.

வீட்டின் காற்றுமோதாப் பக்கத்தில் இருந்தளவும் நமக்கு நடக்க முடிந்தது. ஆனாற் திறந்த மூலையை அடைந்ததும் காற்றின் விசை நம்மை ஊதி எறியாதபடி ஒரு விளக்குக் கம்பத்தைப் பிடிக்க வேண்டியாயிற்று. வாயிற் காவலர் வேறு சிலரின் உதவியுடன் நம்மை மீட்க வரும் வரை, அந்தக் கடும் புரட்சியின் நடுவே சலனமற்றுத் தெளிவாக நின்ற சமுத்திரத்தை வியந்தபடி அங்கேயே நின்றோம். அதன் பின்பு, கடவுள் சித்தம் வேறுவிதமாக அமையாத வரை வீட்டுக்குட் பத்திரமாக இருப்பதே பகுத்தறிவான ஒரே செயல் மார்க்கம் என நம்பினோம். அது எப்போது என ஒருவருக்கும் ஒரு அற்பமான தெளிவும் இருக்கவில்லை. இரண்டு நாட்கள் கழிந்ததும் அந்தப் பயங்கரக் காற்று இயற்கை நிகழ்வல்ல, அது நம்மை, நம்மை மட்டுமே இலக்கு வைத்து எவரோ ஏவிய தனிப்பட்ட சவால் என்று நமக்குத் தோன்றியது. வாயிற் காவலர், நமது மனநிலையைப் பற்றிய

கவலையுடன், நாளுக்குப் பலமுறை நம்மை வந்து பார்த்தார். பருவத்தின் பழுவகைகளையும் பிள்ளைகட்கு இனிப்புக்களையும் கொண்டு வந்தார். செவ்வாய்க் கிழமை மதிய உணவின்போது அவர் தனது சமையலறைத் தகரத்திற் தயாரித்த கற்றலோனியச் சமையற் கலையின் உச்சமான முயலிறைச்சியையும் நத்தைகளையும் நமக்கு வழங்கி மகிழ்வித்தார். அது பயங்கரத்தின் நடுவே ஒரு கொண் டாட்டமாயிருந்தது.

காற்றை விட வேறெதுவும் நிகழாத புதன்கிழமை எனது வாழ்வின் அதி நீண்ட நாளாகும். ஆனால் அது விடியலுக்கு முந்திய காரிருள் போலிருந்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் நள்ளிரவு தாண்டிச், சாவின் நிசப்தமாக மட்டுமே இருந்திருக்கக்கூடிய ஒரு பூரண அமைதியால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு, நாமெல்லோரும் ஒரே நேரத்தில் விழித்தோம். மலையை நோக்கிய மரங்களில் ஒரு இலையும் அசையவில்லை. எனவே, வாயிற் காவலரின் அறையில் ஒளியேற்று முன்பதாக, நாங்கள் தெருவுக்குச் சென்று உடுக்கள் இன்னமும் மினுங்கிய வைகறை வானையும் ஒளியுமிழுங் கடலையும் அனுபவித்து மகிழ்ந்தோம். ஐந்து மணியாகாத போதிலும், சுற்றுலாக்காரர் பலர் தமது நிம்மதியைப் பாறைகள் மிகுந்த கடற்கரையிற் கொண்டாடினர். மூன்று நாள் நோன்பின் பின்பு பாய்ப் படகுகள் மீண்டும் ஆயத்தமாக்கப்பட்டன.

நாம் வெளியே சென்றபோது வாயிற் காவலரின் அறை இருளாயிருந்ததைப் பற்றி நாம்; குறிப்பாகக் கவனங்காட்டவில்லை. வீட்டுக்குத் திரும்பிய போது, காற்று கடலைப் போல ஒளிர்ந்தது. ஆனால் வாயிற் காவலரின் அறை இன்னமும் இருண்டு கிடந்தது. அதில் ஏதோ கோளாறென்று நினைத்து இருமுறை கதவைத் தட்டினேன். பதில் இல்லாததால் கதவைத் தள்ளினேன். எனக்கு முன்னமே பிள்ளைகள் கண்டிருக்க வேண்டும். அவர்கள் அச்சத்துடன் ஓலமிட்டனர். வயதான வாயிற் காவலர், ஒரு புகழ்பெற்ற கடலோடியின் விருதுப் பதக்கங்கள் தனது மாலுமி மேற்சட்டையின் முன்மடிப்பில் குத்தப் பட்டபடி, கூரையின் நடுக் கைமரத்திலிருந்து கழுத்திற்சுருக்கிட்டுத் த்ரமொன்ட்டானாவின் இறுதி வன்காற்றில் இன்னமும்

ஆடிக்கொண்டிருந்தார்.

நமது விடுப்பின் நடுவில், இனி வரக்கூடிய ஊர்ப்பிரிவுத் துயரத்துடனும் என்றுமே மீள்வதில்லை என்ற மாறாமனவறுதியுடனும், நாம் திட்டமிட்டதற்கும் முன்னமே ஊரைவிட்டுப் போனோம். சுற்றுலாப் பயணிகள் வீதிகட்கு மீண்டனர். சதுக்கத்தில் இசை ஒலித்தது. ஓய்வுபெற்ற படைவீரர்கள் ஒருவருக்கெதிராக ஒருவர் பந்தை உந்துவதில் ஏறத்தாழ ஊக்கமற்றிருந்தனர். தப்பிப் பிழைத்துப் பிரகாசமான த்ரமொன்ட்டானா இளவேனிலில் வாழ்வை மீண்டுந் தொடங்கிய நண்பர்கள் சிலர் மரிற்றிம் பாரின் தூசுபடர்ந்த யன்னல்கட்கூடாகக் கண்ணிற் பட்டனர். ஆனால் அவையெல்லாம் இப்போது பழங்கதைகள்.

அதனாலேயே, பொக்காசியோவில் விடியலுக்கு முன்பான துயரமான பொழுதுகளில், கெடக்கெஸுக்கு மீண்டாற் தான் சாவேன் என்பதால் அங்கு திரும்பிப் போக மறுத்தவனின் திகில் எவருக்கும், எனக்குந்தான், விளங்கவில்லை. ஆனால், அந்தப் பையனின் ஆபிரிக்க மூடநம்பிக்கைகளைப் பலவந்தமாகக் குணப்படுத்தும் ஐரோப்பிய நோக்கத்துடன் அவனை இழுத்துச்சென்ற சுவீடன்காரர்களின் மனதை மாற்ற வழியிருக்கவில்லை. பிளவுபட்ட வாடிக்கையாளர்கள் குழாமொன்றின் கைதட்டல்கட்கும் ஏளன ஊளைகட்கும் நடுவே, அவர்கள் அவனைத் தள்ளிச்சென்று அந்த நேரங்கெட்ட நேரத்திற் கெடக்கெஸுக்கான நீண்ட பயணத்தைத் தொடங்கிய குடிகாரர்கள்

நிறைந்த வானுக்குள் உதைத்து ஏற்றினர்.

மறுநாட் காலை தொலைபேசி என்னை எழுப்பியது. கொண்டாட்டத்தை முடித்து வீடு திரும்பிய பின் திரைகளை இழுத்து மூட மறந்துவிட்டேன். எனக்கு நேரமும் தெரிய வில்லை. ஆனாற் படுக்கையறையைப் பிரகாசமான சூரிய ஒளி நிறைத்திருந்தது. தொலைபேசியிற் கேட்ட, நான் உடனே மட்டுக்கட்டாத, கவலைதோய்ந்த குரல் என்னைத்துயில் மீட்டது.

“நேற்றிரவு அவர்கள் கெடக்கெஸுக்குக் கொண்டு சென்ற பையனை நினைவிருக்கிறதா?”

நடந்தது நான் கற்பனைசெய்ததை விட மலைப்பூட்டுவதாயிருந்தது என்பதற்கு மேல் ஒரு சொல்லையும் நான் கேட்க வேண்டியிருக்கவில்லை. கெடக்கெஸுக்குத் தன்னுடைய உடனடியான மீளல் பற்றி மிகப் பீதியுற்றிருந்த அப் பையன் சிந்தை மயங்கிக் கிடந்த சுவீடன்காரர்களின் கணநேரக் கவனயீனத்தைப் பயன்படுத்தித் தனது தவிர்க்கவியலாத மரணத்தினின்று தப்பும் முயற்சியில், விரையும் வானுள்ளிருந்து பாதாளத்தினுட்பாய்ந்தான்.

தமிழாக்கம்: சி. சிவசேகரம்

*பபெல் (babel): ஒரே நேரத்திற் பலர் பேசுவதால் விளையும் குழப்பமான இரைச்சல். பைபிளில் வரும் பபெல் கோபுரம் பற்றிய கதையினின்று உருவான சொல்.

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையும் புன்னாலைக்கட்டுவன் கப்பப்பலம் பாரதி சனசமூக நிலையமும் இணைந்து நடத்திய பாரதி நினைவு தினமும் எழுத்தறிவு தினமும் நினைவு கூரப்பட்ட பதிவுகள்(2014.09.25)

அர்வாக்கிரியின் சிலை

- புவனம் -

அவன் தன் நாட்டை நெடுங்காலம் ஆண்டான்.
நாட்டை ஆள்வது லேசப்பட்ட வேலையல்லவே!
எனவே

அவன் தன் நாட்டைப் பீரங்கி முனையில்; ஆண்டான்.
அவனுடைய ஆயுள் முடிந்தும்
அவனுடைய ஆட்சி தொடர்ந்தது.

அவன் நாட்டை ஆண்டபோது
எவரும் அவனை நேசிக்காவிடினும்
அவனைப் பூசித்தவர்கள் இருந்தார்கள்.
அவனைப் பூசித்தவர்கள்
அவனுடைய பெயரால்
அவன் ஆண்டது போலவே
நாட்டைத் தொடர்ந்தும் பீரங்கி முனையில்; ஆண்டனர்.

அவன் ஆண்டபோது
ஊரூராக அவனுக்கு வைத்த சிலைகள்
ஒவ்வொன்றாகச் சேதப்பட்டன.
அது அவனுடைய நற்பெயருக்குக் கேடு என்பதுடன்
அவனுடைய பெயர் கொண்ட ஆட்சிக்கும் கேடு என்பதால்
சிலைகளை உடனுக்குடன் பழுதுபார்த்தார்கள்.
ஆயினும்
சிலைகள் தொடர்ந்தும் சேதப்பட்டன.

அதைவிடப்
பழுது திருத்திய சிலைகள் ஒவ்வொன்றும்
ஒவ்வொரு விதமாகத் தெரிந்தன.
அது அவனுடைய நற்பெயருக்குக் கேடு என்பதுடன்
அவனுடைய பெயர் கொண்ட ஆட்சிக்கும் கேடு என்பதால்
எல்லாச் சிலைகளையும் வெண்கலத்தில்
ஒரே அச்சில் வார்க்க முடிவெடுத்துச்
சிலை அமைப்புக் குழுவொன்றையும் நிறுவினர்.

சிலையமைப்புக் குழு நீண்ட காலம் விவாதித்துச்
சில முடிவுகளை எடுத்தது.
அவன் கொஞ்சம் குள்ளமானவனும் பருத்தவனும் என்பதால்
சிலையைக் கொஞ்சம் ஒல்லியாக்கி நெடுப்பிக்க முடிவானது.

அவனுடைய முகம் கொஞ்சம் அழகற்றது என்பதால்
அவனுடைய நாசியைச் சற்றுக் கூராக்கவும்
வாயைச் சற்று நேராக்கவும்
கண்களைச் சற்றுப் பெரிதாக்கவும்
முகத்தில் முறைப்பான ஒரு முறுவலைச் செதுக்கவும்
முடிவானது.

அவனுக்கு இராணுவச் சீருடை அணிவித்துத்
தலையில் இராணுவத் தொப்பி வைக்கும் முடிவு
சிலையமைப்புக் குழு எடுத்ததல்ல.

அவனுடைய சிலைக்குக் கீழே
அவனுடைய தகைமைகளைப் பொறிக்க முடிவானது.
எனவே
பாடசாலைக் கல்வியைச் சரியாக முடிக்காத அவனுக்குப்
பல்வேறு பட்டங்களும் விருதுகளும் சாற்றினர்.
அவ்வாறே ராணுவத் தளபதி என்ற பதவியும் வழங்கினர்.

ஈற்றில்
அவனுடைய பெயர் ஒரு சிறு பிரச்சினையாயிற்று.
ஏனெனில் மக்கள் அவனைக் காண்டாமிருகம் என்றே அறிவர்.
அதைவிட, அவனுக்கு அவனுடைய பெற்றோர் வைத்த பெயர்
அவ்வளவு எடுப்பானதல்ல.
எனவே அவனுடைய பெயரையும் கொஞ்சம் சீராக்கினர்.

சிலை வடிக்கும் பொறுப்பும்
சிலை நிறுவும் பொறுப்பும்
சிலைகளைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பும்
சிலைகளைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பும்
நம்பகமான ஒப்பந்தகாரரிடம் போயின.

நாட்டில் எல்லாரும் அடக்கமான நல்ல குடிகளல்லவே!
அதனால்
ஒரு நாள்
எல்லாமே தலை கீழாயின.
ஒவ்வொரு சிலையும் பெயர்ந்து
உலோக வார்ப்புச்சாலைக்குப் போனது.
சர்வாதிகாரியின் நினைவாலயமும் தகர்ந்தது.

எனினும்
சர்வாதிகாரி சிரித்தான் —
“அவர்கள் அழித்தவை என்னுடைய சிலைகளல்லவே” என்று
அடையாளமிழிந்த தனது புதைகுழிக்குள் அழுகிக் கிடந்தபடி.

சிறுகதை

நிழலை ஊரும் எழும்புகள்

சு.தவச்செல்வன்

விடிவெள்ளியின் மினுக்கொளியும் பெளர்ணமிச் சந்திரனின் மங்கலான ஒளியும் கதிரொளியுடன் போரிட்டு தோற்றுக் கொண்டிருக்கும் வைகறைப் பொழுது அது. கங்குலின் மடியில் உறங்கிய நட்சத்திரக் குழந்தைகள் தங்களது விரிப்பை உதறிவிட்டு வெளியே போய்க் கொண்டிருக்க மேரி தனது மகன் ரமேஷின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு கன்றின் வழி செல்லும் பசுவாய்க் கால்களை அங்கொன்றும் இங்கொன்றாமாய் வைத்து வெங்கச்சான் கற்களும் சுருங்கற்களும் படர்ந்து காணப்படும் அந்தக் கரடுமுரடான ரோட்டு வழியே வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

சூரியனின் வருகைக்குப் பயந்து தனது முகத்தை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறைத்து மங்கிக் கொண்டிருந்தது நிலவு. தூரத்தே ஊமைக் கோட்டான்களின் சத்தமும் நீர்தேங்கிய இடங்களில் தவளையின் கரகரத்தல் ஒலியும் இருள் கெளவிய அந்த விடியற் பொழுதை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தன. மலைகள் விடியற் பொழுதை நெருங்கிக் கொண்டிருந்ததை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் விடிவெள்ளியின் செவ்வொளி அவர்கள் இருவருக்கும் வழிகாட்டிக் கொண்டிருந்தது.

இருவரும் ஒருவாறாக அக்

கரப்பத்தனை மண்பாதையைக் கடந்து மெயின் ரோட்டில் காலை வைத்தனர். நீண்டு படர்ந்திருக்கும் தார்வீதி ஆள்நடமாட்டம் இன்றி வெறித்துக் கிடந்தது. வீதியின் மருங்குகளில் ஆங்காங்கே ஒரு சில மின்விளக்குக்கள்; ஒளி தந்து சுடர்விட்டுக் கொண்டிருந்தன. திடீரென ஒரு காற்று வீசிப் பாதையின் அருகிலுள்ள மரங்களை அசைத்துச் சிலுசிலுப்பை அள்ளி வீசிவிட்டு மறைந்து கொண்டது. மேரியின் கால்கள் வேகமாக நடக்கத் தொடங்கியதும், இந்த விடியற் பொழுதிலும் அவளது உடல் வியர்க்க ஆரம்பித்தது. வறட்டுப்பனி உடலை மேவிக் கை கால் விரல்களை விறைக்கச் செய்தது. ரமேஷ் தனது கைப்பேசியை அழுத்தி மணியைப் பார்த்தான். அது அதிகாலை மூன்று நாற்பத்தைந்தை காட்டியது. "அம்மா இன்னு பதனஞ்சி நிமிஷந்தா இருக்கு பஸ் எடுக்க. வேகமா நடங்க" என்றான்.

மேரிக்குக் கடந்த மாதம் பட்ட கடின சிக்கல்களை மறக்க முடியவில்லை. அட்டன் ஏ.சி.ல். ஒபீசில் வெற்றிலை மென்று கொண்டிருந்த அந்த அதிகாரி தனது பேரில் ஒரு எழுத்துப் பிழையென்று காரமாக ஏசியது அவளது நினைவில் மீண்டு கொண்டே இருந்தது. 'இந்த

முறை என்ன நடக்கப் போகுதோ?' என்று எண்ணிய வாறே நடந்தாள். மனதில் ஏற்பட்ட அந்த சஞ்சலத்தினால் அவளது நடையில் நெளிவேற்பட்டுக் கால் பெருவிரல் ஒரு கல்லை எத்திவிட அது உருண்டு போய் வீதியின் ஓரமாக படுத்திருந்த நாயின் மீது பட்டதும் அது 'வள்' என்று குரைத்துவிட்டு மீண்டும் தூக்கத்தில் சுருண்டு கொண்டது.

பேருந்துத் தரிப்பிடத்தை இருவரும் அடைந்ததும் பேருந்தை எடுப்பதற்குச் சாரதி தயாராக இருந்தார். ரமேஷும் மேரியும் பேருந்தில் ஏறிக்கொண்டனர். அது அரசு பேருந்து. தினமும் டயகம் நகரிலிருந்து கண்டி செல்லும். அந்தப் பகுதியிலுள்ள தோட்டங்களிலிருந்து இம் மாதிரியான வேலை நிமித்தம் சிலர் அப்பேருந்தில் அதிகாலையில் பயணிப்பார்கள். பேருந்தின் மூன்றாவது வரிசையில் உள்ள இருக்கையில் அமர்ந்து அவளது களைப்பைத் தீர்த்துக் கொண்டாள். அவளது உடலும் வயதும் ஒருங்கே கூடிப்போயிருந்ததால் முன்புபோல் அவளால் எதையும் செய்ய முடியவில்லை. தோட்டத்தில் வேலை செய்யும்போது அவளது மிடுக்கான தோற்றமும் கொழுந்து கிள்ளும் நளினமும் அனைவரையும் கவர்ந்து விடும்.

கொழுந்து கிள்ளிப் பெயரெடுத்தவர்களில் அவளும் ஒருத்தியாகத்தான் இருந்தாள். தற்போது ஐம்பது வயதைக் கடந்தவளாக ஓய்வு பெற்று விட்டாள். அப்போதெல்லாம் அவளுக்குத் தனது வீட்டுக்கு முன்பாக இருக்கும் முதிர்ந்த சவுக்கை மரம்தான் நினைவுக்குள் வந்து செல்லும். தனது பிரவுட்மெண்ட் (நு.ப. கு.) பணத்தை எடுப்பதற்காகப் பகீரதப்பிரயத்தனப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் உதிரித் தொழிலாளிகளில் ஒருத்தியாகத் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

பேருந்து புறப்படத் தொடங்கியதும், சாளர் வழியே தனது தலையைக் கிடத்தியபடி, கரும் பசுமை குடிகொண்டிருக்கும் மலையடர்ந்த தேயிலைச் சோலையைப் பார்த்துக் கொண்டே பயணித்தாள். இரவெல்லாம் உறக்கம் விழித்த அவளது சுருங்கிப் போன விழிகள் களைப்பை மருவ, சாளர் வழியே கண்ணயர்ந்தாள். ரமேஷ் விழித்தவாறே பயணித்தாள். தனது தாயுடன் காசெடுக்கும் வேலைக்காக விடியற்காலையில் செல்வது அவனுக்கு இது முதலாவது சந்தர்ப்பம். கடந்த முறை லோகி என்ற தோட்டப்புற ஏஜென்ட் டூன் சென்றிருந்தாள். தோட்டத்தில் பலவகையில் ஏஜென்சி வேலை செய்பவர்கள் உண்டு. ஆட்களின் E.P.F., E.TF பணமெடுக்க ஒரு ஏஜென்சி, பிள்ளைகளைக் கொழும்பில் வேலைக்கமர்த்த ஒரு ஏஜென்சி, வெளிநாட்டுக்குப் பெண்களை வேலைக்கு கொண்டு செல்வதற்கு ஒரு ஏஜென்சி, என்ற வாறெல்லாம் பலர் திடீரென்று முளைத்துக் கொண்டு செயற்படுவார்கள்.

லோகி தோட்டத்தில் ஓய்வு பெற்ற ஒருவர். தோட்ட வேலை

யிலிருந்து ஓய்வு பெற்றவர்களுக்கு பென்சன் மற்றும் பிரவுட்மெண்ட் பணம் எடுத்துக் கொடுக்கும் ஏஜென்சி வேலை நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றார். லேபர் டிபார்ட்மென்டில் வேலை செய்யும் அதிகாரிகளின் கையில் கொஞ்சம் பணத்தை திணித்து மக்களுடைய பைல் வேலைகளை இலகுவாக முடித்துக் கொடுப்பதில் அவருக்குப் பழுத்த அனுபவம் என்று தான் பலரும் பேசிக் கொள்வர். எனினும் அந்தக் காரியாலயத்திற்குச் சென்று அவர்கள் படும் பாடு பெரும் பாடாகவே இருக்கும். கடந்தமுறை மேரி சென்ற போது அவளுடன் அவளது கணவனும் வந்திருந்தான். அவளது பெயர் மேரி என்பதற்கு பதிலாக மாரி என்று மாறியிருந்ததால் ஏ.சி.எல். காரியாலயத்தில் அதற்குச் சத்தியக் கடதாசி வேண்டுமென்று அங்குள்ள அதிகாரி கண்டிப்பாகக் கூறி விட்டார். அது புதிய விடயமல்ல. தோட்டங்களில் நிறைய பேர் மாரி என்ற பெயரைக் கொண்டவர்களாக இருப்பதால் தொழில் வேலைகளில் அடையாளங் கண்டுகொள்வதற்காக அவர்களுக்குப் பல அடைமொழிகளை வைத்திருப்பதும் வழக்கம். அதற்கெல்லாம் பல முன் காரணங்களும் உண்டு. பிறப்பு அத்தாட்சி உறுதிப்படுத்தும் காரியாலயத்தில் தொழில் புரியும் சிங்கள அதி காரிகள் பலரது பெயர்களை மாற்றி எழுதும் பழக்கத்தை வழக்கமாக்கிவிடுவர். இவ் விடயம் பலரது ஓய்வூதியப் பணமெடுக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் விஸ்வரூபம் எடுத்துவிடும். மேரியைப் போலவே மாடசாமி என்பதை மடசாமி என்றும் மூக்கன் என்பதை முக்கன் எனவும் சிவசாமி என்பதை சிவசாணி என்றும் எழுதி

விடுவர்.

பேருந்து அட்டன் தரிப்பிடத்தை அடைந்த போது ஐந்து மணி இருக்கும். ரமேஷ் பேருந்தை விட்டு இறங்கியதும் தேனீர் குடிப்பதற்காக மேரியை ஒரு தேனீர்க் கடைக்கு அழைத்துச் சென்றான். அந்தக் காலை வேளையில் ஒரேயொரு ஹோட்டல் மட்டுமே திறந்திருந்தது. இரவில் பயணிப்பவர்களுக்காகவே அந்த ஹோட்டல் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும். இருவரும் ஒவ்வொரு பிளேண்டியை மட்டும் குடித்துவிட்டுக் காரியாலயத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினர்.

வழமை போலவே காரியாலயத்தை அண்மித்த வரிசை ஒழுங்கிலும் வீதிகளிலும் காரியாலய சுவர்களை அண்டியும் பலர் நகரக் குப்பைத் தொட்டியில் ஒழுங்கில்லாமல் மேய்ந்துக்கொண்டிருக்கும் காக்கைக் கூட்டங்களைப் போல அமர்ந்திருந்தனர். ரமேஷுக்கு அவர்களைப் பார்த்ததும் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

“விடியக்கால அஞ்சுமணிக்கு இவ்வளோ பேர் ஏம்மா இது இப்புடி கூட்டம். என்னால நம்பவே முடியல இவங்கலாம் எப்படி வந்திருப்பாங்க?” என்றான்.

“சல்லி எடுக்குறதுனா சாதாரண வேலையாப்பா? இவுங்கலாம் எவ்வளோ தூரத்துல இருந்து இங்க வந்திருக்காங்களோ?” என்றவளின் தொனியில் ஏமாற்றத்தை உண்டு செரித்த முழுவுருவும் வெளிப்பட்டது.

மேரி அப்போதுதான் தனது தூக்கத்தை முழுமையாக கலைத்தவாறு வேகமாகப் பேசத் தொடங்கினாள்.

“நாலு மணிக்கலாம் போலிங் ஆரம்பிச்சிடும். ரொம்ப தூரோ

இருக்கவுங்க கோச்சில இல் லாட்டி பஸ்ஸிலதான் வரு வாங்க. கொஞ்சபேர் நடந்தும் வருவாங்க." என்று அந்த இமயப்பயணம் பற்றி ரமே ஷுக்கு விளக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது மேரியுடன் ஏற கனவே சல்லி எடுக்கும் வேலை க்காக ஜோடியாக அலைந்த ஒருவர் மேரியைக் கண்டதும் "இப்பத்தா வாரீங்களா தங்கச்சி, நா நேத்தே வந்து எங்க தங்கச்சி வீட்டில தங்கிட்டேன். விடிய காலதான் இங்க வந்தேன்." என்றார்.

வரிசையிலும் பேமண்டிலும் வீதியிலும் சிதறியவாறு அமர்ந்திருந்த வயோதிப ஆண்களையும் பெண்களையும் பார்த்ததும் அருட்டலாகத்தான் இருந்தது. ரமேஷ் இந்த அடிமைச்சந்ததியின் ஐந்தாவது தலைமுறை. அவனுக்கு இந்த விடயங்கள் கால இடைவெளியால் புதுமையாகவே இருந்தன. தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டான். மேரியும் அந்த சலசலத்த கூட்டத்திற்குள் இரைதேடும் புறாவாக மெதுவாக நுழைந்து கொண்டான். ரமேஷ் அந்த அசிங்கத்திலிருந்து விலகி ஓரமாகிக் கொண்டான்.

அன்றைய விடியல் பொழுது ஏ.சி.எல். காரியாலயத்திற்கு முன்பாகத் தங்களுக்கான விடியலை நோக்கிக் காத்திருக்கும் அம் மக்களை மகிழ்விக்கக் கதிரவன் இரவுத் திரையை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் திறந்து கொண்டிருந்தான். நகரக் குப்பைத் தொட்டிகளில் காலை உணவைத் தேடுவதற்காக காடங்கள் அவர்களின் மேலாகக் கரைந்துக் கொண்டே பறந்து சென்றன. அதில் ஒரு காகம் இட்ட எச்சம் மேரியின் வலது கையில் விழுந்துவிட்டது. இடது கையாலே அதை துடைத்துவிட்டு

வரிசையிலேயே கவனமாக நின்று கொண்டிருந்தார். காலைப் பொழுதின் இசையணர்வை ஏற்படுத்தும் குருவிகள் குதித்து குதித்து பறந்து கொண்டிருந்தன. தெருவோரங்களில் சுருண்டு படுத்துக்கொண்டிருந்த கட்டாக் காலி நாய்கள் அவைகளிட்ட கூச்சலில் முழித்துத் தமது முன்னங்கால்களை முன்னே நீட்டி எலும்பை முறித்துக் கொண்டு அவர்களை ஏளனமாக வெறித்துப் பார்த்தவாறு சென்று கொண்டிருந்தன.

அவ்வழியே தொழிலுக்கு செல்கின்றவர்கள் மிகவேகமாக நடந்துக் கொண்டிருந்தனர். இழுவ வீட்டில் அமர்ந்திருப்பவர்களைப் போல், அவர்கள் எல்லோரும் வாட்டும் அந்தக் காலைக் குளிரில் தங்களது உடலை சுதாகரித்துக் கொண்டு கதிரவன் பரப்பிய இளங்கதிரில் மேயவிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். காலை எட்டு மணியைத் தாண்டிவிட்டது. தூரத்தே ஒரு உருவம் ஆறுதலாக வந்து கொண்டிருந்தது. அந்த உருவத்தைக் கண்டதும் எல்லோரும் உடலை சிலிர்த்து சுறுசுறுப்பை அடைந்தனர். மேரியும் எதற்கோ தன்னை ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். கண்ணாடி போட்ட அந்த அதிகாரி வந்ததும் காரியாலயத்தை திறந்தான். அவனுக்கு பின்னால் மூன்று பெண்களும் இரண்டு ஆண்களும் காரியாலயத்திற்குள் நகர பிச்சை காரர்களைப் பார்ப்பது போல அவர்களைப் பார்த்து விட்டு உள்ளே நுழைந்தனர்.

அவர்கள் உள்ளே நுழைந்து ஒருசில நிமிடங்களில் அந்த கண்ணாடி போட்ட அதிகாரி வெளியே வரிசையில் நின்றுக் கொண்டிருந்தவர்களைப் பார்த்து "எல்லோரும் வாங்க" என்றார். அவரது குரலில் சலிப்பும் ஏளனமும் கலந்திருந்தது.

அவர் டிக்கெட்டுகளை வழங்கத் தொடங்கினார். மேரிக்கு முன்பதாக அங்கு பலர் வந்திருந்தனர். எல்லோரும் அடித்து பிடித்துக்கொண்டு சென்று டிக்கெட்டுகளை வாங்கத் தொடங்கினர். மேரியும் அந்த சனக்கூட்டத்தின் மத்தியில் துல்லியமாய்க் கையை நீட்டி ஒரு டிக்கெட்டை வாங்கிக் கொண்டாள். அவள் வாங்கிய அந்த டிக்கெட்டை உற்றுப் பார்த்தாள். அவளது தொடரிலக்கம் நாற்பத்தொன்பதாக அமைந்திருந்தது. டிக்கெட்டை வாங்கிக் கொண்டு புன்னகையோடு ரமேஷ் இருக்கும் இடம் நோக்கி வந்து லொத்தர் சீட்டில் பணம் விழுந்தது போல், "நல்லவேளை தப்பிச்சேன்" என்றாள். பெரும் ஆச்சரியத்துடன் விழித்தான் ரமேஷ்.

"உடனே இன்னைக்கே சல்லி எடுக்கலாமா?" என்று ரமேஷ் கேட்கும்போது சில நடைமுறை விடயங்கள் அவனுக்கு தெரிந்திருந்தாலும் மேரியின் முகத்துடிப்பும் ஆர்வமும் அவனை இவ்வாறு கேட்கத்தாண்டியது.

"இல்ல சாமி, நீ பாக்குறதானே எவ்வளோ பேர் இங்க வந்திருக்காங்க. ஆனா அம்பது பேருக்குத்தான் டிக்கெட் குடுப்பாங்க." என்று கவலை தொனிக் கக்கூறினாள்.

"அப்போ மத்தவங்கெல்லாம் என்னா செய்வாங்க?" என்று கோபமும் விரக்தியும் தோய்ந்த முகத்துடன் கேட்டாள். அவன் அடுத்த தலை முறையின் பிரதிநிதிதான் எனினும் அவளி டமிருந்த அந்த வர்க்க குணாம்சம் வெளிப்படத் தவறவில்லை.

"மத்தவங்க இங்க இருந்து என்னா பண்ணுறது வீட்டுக்கு போயிடவேண்டியதுதான்" என்றாள் மேரி.

ஒவ்வொரு நாளும் நூற்றுக்கு மேற்பட்டவர்கள் அந்த காரியாலயத்திற்கு வந்தாலும் ஐம்பது பேருக்கு மட்டும் தான் வாய்ப்பு வழங்கி அவர்களின் வேலைகள் மட்டுமே அன்றைய தினம் நடைபெறும் என்பதை ரமேஷ் அப்போதுதான் அறிந்தான்.

கூட்டத்தின் நெரிசலில் காரியாலயத்தை நோக்கி வந்திருந்த பலர் கவலையும் வெறுப்பும் தோய்ந்த நிலையில் முணுமுணுத்தவாறு திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் ஒன்றும் செய்வதறியாது கூட்டமாக நின்றுக் கொண்டிருந்தனர். உரத்த காலை வெயிலில் வயது முதிர்ந்த கிழவர் காரியாலயத்தின் முன்னால் ஈக் களுடன் சேர்ந்து சேற்றைப் பிசைந்துக் கொண்டிருந்தார். இன்னுமொரு சாப்பாட்டுப் பொதியும் ஒரு சுடு தண்ணீர்ப் போத்தலும் அவரது பக்கத்தில் இருந்தன.

டக்கட் வாங்கிய ஐம்பது பேர் மட்டும் வரிசையில் நின்றுக் கொண்டிருந்தனர். ஒவ்வொரு வராக தமது சான்றுப் படுத்தும் கோவையை உள்ளே உள்ள ஒரு சிங்களப் பெண்மணியிடம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். ஏறும்பு ஊர்வலங்களைப் போல அந்த வரிசை வேகமாக நகர, மெதுவாக நின்று கொண்டிருந்த மேரியின் வரிசையும் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. மேரிக்கு முன்பாக வயது முதிர்ந்த ஒரு கிழவர் தனது கோப்பையை அந்தப் பெண்மணியிடம் நீட்டினார். அந்தக் கோப்பை வாங்கிய அவள் ஆத்திரம் பொங்க 'மே மொக்கத? (இதென்ன?)' என்று அதட்டினாள்.

"ஓயாட கொச்சர கிவ்வத் அஹன்னே (உனக்கு எவ்வளவு சொன்னாலும் கேட்காது)" என்று சிங்களத்தில் கடுமையாக எச்சரித்துப் பேசினாள்.

"ஜெயந்த சேர் மே பலன்ன

மெயாகரப்பு வெட" என்று தனது பக்கத்தில் பணிபுரியும் அதிகாரியின் மேசை மீது அவரது கோப்பைத் தூக்கியெறிந்தான்.

அந்தப் பெண் கொஞ்சம் கடுமையானவள்தான். தலைமுடியைக் கட்டையாய் வெட்டிக் கண்ணாடி அணிந்திருக்கும் அவளது முகம் அங்கு வரும் தொழிலாளர்களிடம் அவள் பேசும் சாதாரண வார்த்தைகளும் அருட்டலை ஏற்படுத்தும்.

புரியாத மொழியும் பழக்கமான பணிவும் உழைப்புக்கு மாத்திரமே அடிமையாகிப் போன உடலும் அயர்ந்து சோர்ந்து போயிருந்த அவரது மனமும் எல்லாம் சேர்த்து அவரை எந்தவொரு சலனமுமின்றி அவ்வாறே நிற்கச் செய்தன. எத்தனை பேர், எத்தனை தடைவை, எத்தனை தலைமுறைகள்.

"வேல செய்யறது கோட கஷ்டமில்லப்பா. இந்த பாழாப் போன சல்லியெடுக்க...! ஐயோ..." அவரது வார்த்தைகளில் தளர்ச்சியும் நடுக்கமும் தொனித்தன.

பார்த்துக்கொண்டிருந்த மேரிக்கு இந்தச் சம்பவங்களெல்லாம் ஒரு அபூர்வத்தையோ ஆச்சர்யத்தையோ தரவில்லை. கடந்த மாதம் தன் வீட்டிற்கு வந்திருந்த கணக்கப்பிள்ளை செவுத்தியாம் பிள்ளை கூறிய கருத்துக்கள் அவள் மனதில் கடலரித்துப் போகும் அலைபோல வந்து வந்து போயின. "மேரி தோட்டத்து சம்பளப் புத்தகத்தி லிருந்து 'சீ திரி' என்ற பைல்ல நாலு மாசத்துக்கு ஒருக்காதனித் தனியா ஒவ்வொருத்தருக்கும் அனுப்பணும்."

"அது நடக்கதா இந்த தோட்டத்துல?"

'அந்த பைல்ல புடிக்கிற காசு போய் சேரும் ஆளுங்கவுட்டு

சல்லீல ஒப்பீஸ் காரே புரோக்கர் அவே இவனு ஏராளமான வனுங்க... இதுலவேற ஈ.பி.எப். லோன் எடுத்து வட்டி வேற வகுலிக்கிறானுங்க'

அன்று கணக்கப்பிள்ளை தாறுமாறாக பேசியதை மேரி இந்த சல்லி எடுக்கும் வேலைக்கு அலைந்ததில் முழுதும் உணர்ந்து கொண்டாள். பல நிகழ்வுகளை அந்தக் காரியாலயத்தில் அவள் கண்டும் அனுபவித்தும் இருக்கிறாள். இத்தோடு அவள் ஒன்பதாவது தடவையாகக் காசு எடுப்பதற்காக அந்த காரியாலயத்திற்கு வந்திருக்கின்றாள். அத்தனை தடவைகளிலும் ஏதாவதொரு வகையில் அந்த காரியாலய அதிகாரியிடம் பேச்சு வாங்காமலில்லை. அப்பொழுதெல்லாம் அவள் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டும் மனதளவில் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டுமே சென்றிருக்கிறாள். அச் சந்தர்ப்பங்களில் மேரியின் மனதை அவள் மலையில் வேலை செய்யும் நினைவுகளே மீட்டி துன்புறுத்திக்கொண்டிருக்கும். தேயிலைத் தளிர்களைக் கிள்ளிக் கிள்ளி மரத்துப்போன விரல்களும் தேய்ந்த பாதங்களும் அவளிடம் கேள்வி எழுப்புவதுபோல் இருக்கும்.

உச்சிவெயில் மண்டையைப் பொளந்து கொண்டிருந்தது. வரிசையும் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது. தனக்குப் பின்னே ஒருவர் மாத்திரம் நின்றுக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்ததும் மேரி அவர் முகத்தைப் பார்த்து "அட வாங்க, என்னதான் பண்ணுவது! கஷ்டப்பட்டு ஒழிச்சாச்சே அந்த பணத்தை எடுத்துதானே ஆகணும்!" என்றாள்.

ரமேஷும் அமைதியாக அருகில் நின்று மேரி படும் அவலங்களைக் கண்டு விசித்திரமாகவே நோக்கினான். இதுவரை மலையில் அவள் அனுபவிக்கும்

துன்பங்கள் கண்டும் அத்தோடு வாழ்ந்தும் இருந்த அவன் மனத்தில் அவள் ஓய்வு பெற்றதொரு தொழிலாளியாகவே தோன்றினாள். தாய்க்கு மகன் என்ற பாத்திரத்தை மறந்து ஒரு பார்வையாளனாக மாறுமளவுக்கு அவனது உணர்வுகள் மேற்கினாம் பின. எனினும், இவ்வாறு இச்சமூகத்திற்கு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட கட்டுமானங்களை உடைத்தெறியும் வரை அவனால் மட்டும் என்ன செய்ய முடியும்!

திடீரென மேரியை அழைக்கும் சத்தம். "மேரி... வாங்க" என்று உரத்த குரலில் வாசலில் கண்ணாடி போட்ட அந்த மனிதன் கூவினான். மேரியும் சாதுவாக அமைதியும் பயமும் கலந்த சுபாவத்துடன் உள்ளே போனாள். கோப்பை மெதுவாக அந்தப் பெண்மணியிடம் கையளித்தாள்.

'கோ... ஓயாகே! மேகத ஓயாகே பைல்' என்றாள்.

மேரியின் முகத்தை அடிக்கடி பார்த்தவள் என்பதால் அமைதியாக அவளை மேலும் கீழுமாக புருவத்தை உயர்த்தி பார்த்து விட்டு, 'ஹரி ஓயாய்ன்ன. எலியே இன்ன. மம அண்டகஹன்னாங்' என்று அவளுக்குரிய பாணியிலே சொன்னாள்.

அந்த காரியாலயத்திற்கு அதியமான தடவை வந்த பரிச்சயத்தாலும் அந்த வார்த்தைகளைப் பலமுறை கேட்ட அனுபவத்தாலும் அந்தப் பெண் தனது வார்த்தையைப் பேசி முடிப்பதற்கு முன்பே வெளியே வந்தாள். சூரியன் முடிவில் லாமல் சுட்டெரித்துக் கொண்டிருந்தது. அவ்விடத்தில் பேய் றைந்தவன் போல நின்று கொண்டிருந்த ரமேஷ் தனது தாயின் முகத்தைப் பரிதாப இடைவெளியில் அவதானித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஓப்புதோ!

அழ. பகீரதன்

நிலங்கள் மெழுகப்படுகின்றன
தலங்கள் செழுமைப்படுகின்றன
விதிகள் விசாலிக்கப்படுகின்றன
விரைவுந்திகள் வலம்வருகின்றன
மண்டபங்கள் மிளிர்கின்றன
மணமேடைகள் சிலிர்க்கின்றன
வாகனங்கள் செல்கின்றன
தொடருந்திகள் வருகின்றன
உடைகள் கவர்கின்றன
ஹோட்டல் உணவுகள் ருசிக்கின்றன
பதவிகள் கிடைக்கின்றன
பெருமிதங்கள் தோன்றுகின்றன
நாடுகள் வரவேற்கின்றன
தொலைபேசிகள் கதறுகின்றன
இணையம் எல்லாம் தருகின்றன
அட்டைகள் எங்கள் வசமாம்
தட்டினால் போதுமாம்!
எனிலும்
மனங்கள் விரிவதில்லை
அகம் மலர்வதில்லை
உழைப்போ கிடைப்பதில்லை
உணவுக்குள்ளோ நஞ்சு!
அடகு வைக்கப்பட்டது
எங்கள் இருப்பு!
உலகமயமாதலாய் விரிந்த
முதலாளியம் செழிக்கவோ
வந்தன வந்தன எல்லாம்
எனில்...
தோழமை தொலைத்த
தாழ்வதை
ஓப்புதோ நாம்!

தமிழ் நவீனமயமாக்கல் காலத்தின் பின்னணியில் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை

மிக வேகமாக தமிழ் மொழியும் சமூகமும் மாற்றங்களுக்கும் புதிய சிந்தனைகளுக்கும் உள்ளாகியதாக இக் காலப்பகுதி அமைகிறது. இக் காலச் சூழலில் அவரது பணியின் முக்கியத்துவம் என்ன, அக்காலத்தின் மாற்றங்களை சி. வை. தா. எவ்வாறு எதிர்கொண்டார், அவரது பணிகளின் விளைவுகள் எவ்வாறு அமைந்தன என்பதைத் தெரிந்து கொண்டால் தான் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளையைச் சரியாக உணர முடியும். இக் கட்டுரை அதற்கான ஒரு முயற்சி.

1832இல் சார்ல்ஸ் வின்சிலோ கிங்ஸ்பெரி தாமோதரம்பிள்ளையாக பிறந்த சி. வை. தா. 1901இல் சிறுப்பிட்டி வைரவநாதன்பிள்ளை தாமோதரம்பிள்ளையாக மறைந்தார். மிக வேகமாக தமிழ் மொழியும் சமூகமும் மாற்றங்களுக்கும் புதிய சிந்தனைகளுக்கும் உள்ளாகியதாக இக் காலப்பகுதி அமைகிறது. இக் காலச் சூழலில் அவரது பணியின் முக்கியத்துவம் என்ன, அக்காலத்தின் மாற்றங்களை சி.வை.தா. எவ்வாறு எதிர்கொண்டார், அவரது பணிகளின் விளைவுகள் எவ்வாறு அமைந்தன என்பதைத் தெரிந்து கொண்டால் தான் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையைச் சரியாக உணர முடியும். இக் கட்டுரை அதற்கான ஒரு முயற்சி.

தமிழக நிலைமைகள்;

தமிழ் எழுதா எழுத்தாகிய அச்சுக்குச் சென்ற 16ம் நூற்றாண்டில் அச்ச இயந்திரங்களும் நூற்களும் கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. அவை கிறிஸ்தவத்தின் பரவலுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் பயன்பட்டதோடு கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரின் முயற்சியால் தமிழின் வளர்ச்சிக்கும் பயன்பட்டன. ஆயினும் தமிழின் பழந்தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூற்பதிப்பு முயற்சிகளை அவர்கள் மேற்கொள்ளவில்லை.

இந்திலையிற் பழந்தமிழ் நூல்களின் மீள்கண்டுபிடிப்புக்கும் பழந்தமிழ் மரபின் மீட்பிற்கும் காரணமாகத் தமிழில் நடைபெற்ற நவீனமாக்கம் அமைகிறது. 19ம் நூற்றாண்டில் தான் தமிழில் நவீனமாக்கல் தொடங்கியது என்பது பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்று. 17ம், 18ம் நூற்றாண்டுகளில் தென்னிந்தியாவில் நடைபெற்ற போர்களும், ஏற்பட்ட பஞ்சங்களும் தமிழ்ச் சூழலை மங்கியதாக வைத்திருந்தன. 18ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சி உறுதிப்பட்டதையடுத்தே தமிழ்ச் சூழலில் மீண்டும் பழந்தமிழ் நூல்களின் மீள்கண்டுபிடிப்பு தமிழ்மரபின்

எஸ். சத்யதேவன்

மீளெயிர்ப்பும் நடந்தன.

இந்திய அளவில், நவீனமாக்கம் 1784இல் தோற்றுவித்த ஆசியவியல் கழகத்தையும் அதன் தொடர்ச்சியாக 1800இல் கல்கத்தாவில் ஆரம்பித்த போர்ட் வில்லியம் கல்லூரியையும் மையமாகக் கொண்டிருந்தது. இக் கல்விச்சாலைகளிற் செயற்பட்ட வில்லியம் ஜோன்ஸ், மகல் முல்லர் போன்றோர், இந்திய மொழிகளும் மரபுகளும் மூலாதாரமாகச் சமஸ்கிருதத்தையே கருதி, அதன் வழியேதான் இந்தியவியல் ஆய்வுப் போக்குகளை வழிப்படுத்தினர்.

ஆயினும், தமிழகத்தில் தொடங்கிய நவீனமாக்கம், இந்திய நவீனமாக்கக் கூறுகளில் முக்கியமாகத் தொழிற்பட்ட சமஸ்கிருதத்தை முதன்மைப்படுத்திய போக்கிலிருந்து விலகி அதனை ஏற்காமலும் ஒருவகையில் அதனை எதிர்நிலையில்; அணுகுவதாகவுமே தொடங்கிற்று. சென்னை ஜோர்ஜ் கோட்டையில் அதிகாரிகளாகப் பணியாற்றிய எப்.ஓ.டபிள்யூ. எல்லீஸும் சகாக்களும், வில்லியம் ஜோன்ஸ் அவர்களது கருத்துகளை ஏற்க மறுத்ததுடன் தென்னிந்திய மொழிகளான தமிழ், தெலுங்கு என்பன தனியான இலக்கண அமைப்பையுடைய, சமஸ்கிருதத்தினறும் வேறுபட்ட மொழிகள் என்ற கருத்தை முன்வைத்து ஆய்வுகளை மேற்கொண்டனர்.

இவர்களாலேயே ஆங்கிலேய அதிகாரிகளுக்கு சுதேச மொழி கற்பிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டு புனித ஜோர்ஜ் கல்லூரி அல்லது சென்னைக் கல்விச் சங்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. சமஸ்கிருத மேலாண்மையை ஏற்க மறுத்த இச் சென்னைக் கல்விச் சங்கம் அது தொடர்பில் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும் பொருட்டுப் பழந் தமிழ் நூல்களைச் சேகரித்தது. இலக்கண, மொழியியல் அடிப்படைகளில் அக்கால ஆய்வுகள் நிகழ்ந்ததனாற் பழந்தமிழ் இலக்கண நூல்களையும் இச் சங்கம் சேகரிக்கத் தொடங்கியது. தென்னக மொழிக்குடும்பம் என்பதை நோக்கி இயங்கிய இச்

சங்கத்திலிருந்த ஆரம்ப இலக்கண நூல்கள் இக் கல்லூரியின் பாடத் தேவைக்காகப் பதிப்பிக்கப் பெற்றதுடன் ஆழமான ஆய்வுரையுடன் கூடிய தெலுங்கு இலக்கண நூலும் பதிப்பானது.

தென்னக அளவில், மொழி ஆய்வை முன்னிறுத்திய முன்னுரை பதிப்புரைகளைக் கொண்ட நூற்பதிப்பு முயற்சிகளையும் இச் சங்கமே முன்னெடுத்தது. அவ் வகையிற் தமிழ்ச் சூழலின் நவீனமாக்கலின் முன்னோடிகளாகச் சென்னை ஜோர்க் கல்லூரிக் குழுவினரைக் கருதலாம். இதில் குறிப்பாக நாம் கவனிக்க வேண்டிய விடயம் ஏதெனில், தமிழில் நவீனமாக்கலின் ஆரம்பமே சமஸ்கிருத மேலாண்மையை ஏற்க மறுத்த தென்னக மொழிக் குடும்பக் கருத்தை மையப்படுத்தி அமைகிறது என்பதாகும். பின்னாளில் ரொபேர்ட் கால்டு வெல்லின் "திராவிட மொழிக் குடும்பங்களின் ஒப்பிலக்கணம்." வெளிவந்த தோடு இப் போக்கு உறுதியடைந்து தமிழின் நவீனமாக்கலிற் பங்கேற்ற அத்தனை செயற்பாடு களிலும் மேலும் வளர்ந்து சென்றது. தாமோதரம் பிள்ளையவர்களின் பதிப்புரைகளில் இப் பண்பு மேலும் கூர்மையடையக் காணலாம்.

சமஸ்கிருத மேலாண்மையை ஏற்க மறுத்த சென்னைக் கல்விச் சங்கமும் அதனுடன் தொடர்புடையோருமே முதலில் தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நூல்களை எழுதா எழுத்தான அச்ச வாகனமேற்றினர். முதன்முதலில் பதிப் பிக்கப் பெற்ற சங்க இலக்கியமாக திருமுருகாற்று படை திருத்தணிகை விசாகப்பெருமானையரால் 1834இல் பதிக்கப்பெற்றது. ஆயினும் சங்க இலக்கியம் என்றல்லாமல் பக்தி நூலாகக் கொண்டே அதைப் பதிப்பித்ததாக அறிய முடிகிறது. 1835இல் "நன்னூல் மூலமும் காண்டிகையுரையும்" விசாகப்பெருமானையரால் பதிக்கப்படுகிறது. இலக்கணப் பதிப்பு வரலாற்றில் முதன்முதல் வெளிவந்த பதிப்புநூல் இதுவே. "தொல்காப்பியம் எழுத்த திகாரம் - நச்சினிக்கினியார் உரை" இச் சங்கத்தின் தமிழாசிரியராகக் கடமையாற்றிய மழவை மகாலிங்கையரால் 1847ஆம் ஆண்டு முதன் முதலில் பதிப்பக்கப்பட்டது. தாமோதரம் பிள்ளையால் முதன்முதலில் பதிப்பிக்கப்பெற்ற குமரகுருபர சுவாமிகள் இயற்றிய "நீதிநெறி விளக்கம்", ஸ்டோக்ஸ் அவர்களின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன் சென்னை கல்விச் சங்கத்தால் முதன்முதலில் அச்சிடப்பெற்றது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சுதேசிகளுக்கு அச்ச வசதி மறுக்கப்பட்டிருந்த இக் காலத்தில், சென்னைக் கல்விச் சங்கத்தின்

மூலமே இம்முயற்சிகள் சாத்தியமாயின. 1835 சார்ல்ஸ் மெக்காப் என்பவரால் அச்சுத்தடை நீக்கற் சட்டம் அறிமுகமான பின்னரே வட்டார மொழிகளிற் பதிப்பு முயற்சிகள் வளர்ந்தன. இவை எல்லாவற்றிற்கும் முதலாக 1812இல் ஞானப்பிறகாசன் என்பவரால் மாசத்தினசரிதை அச்சுக்கூடத்தின் வழியாகத் "திருக்குறள்" முதன்முதலாக அச்சிட்டு வெளியிடப்படுகிறது. இதுவே முதன் முதல் பதிப்பிக்கப்பெற்ற தமிழிலக்கிய நூல்; பதிப்பாக கருதப்படுகிறது.

ஈழத்து நிலைமைகள்

அதேவேளை ஈழத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் நவீனவாக்கம் வேறுவிதமாகச் செயற்படுகிறது. தென்னிந்தியாவிற்கு போற் போர்களோ பஞ்சங்களோ அற்ற நிலையில் ஆரியச் சக்கவர்த்திகள் காலந்தொட்டு எழுச்சிபெற்ற தமிழறிவுச் செயற்பாடுகளும் சரஸ்வதி பண்டாரம் போன்ற நூற்தொகுப்பு முயற்சிகளும் தமிழிலக்கிய இலக்கண அறிவு தமிழகத்தைவிட ஈழத்தில் வலுவாகத் தொடரவும் வளரவும் ஏதுவாகின. திண்ணைப் பள்ளிகளும் போர்த்துக்கீசர்களதும் டச்சுகாரர்களதும் ஆதரவுடன் நடத்தப்பட்ட கோவிற்பற்றுப் பாட சாலைகளும் ஈழத்தில் கல்விநிலை உயர்ந்திருக்கக் காரணமாயின.

1812களில் அமெரிக்க மிஷனரிகளின் பிரவேசம், யாழ்ப்பாணத்தில் நவீனமயமாக்கலிலும் தமிழ் அறிவிலும் மரபின் மீள் கண்டுபிடிப்பிலும் பாரிய எழுச்சியை ஏற்படுத்தியது. 1823இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட வட்டுக் கோட்டை செமினரி, ஆசியாவில் மிகச்சிறப்பான கல்வியை தன் மாணவர்களுக்கு வழங்கியதுடன் தமிழையும் தமிழ்ச் சமூகத்தையும் நவீனமயப் படுத்துவதற் பெரும் பங்களித்தது. தமிழ் நாட்டிற்கிறிஸ்தவத்தின் பரவல் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைச் சார்ந்தே இருந்தது. தமிழின் செழுமை யான இலக்கிய இலக்கண மரபு அக் காலத்தில் கிறிஸ்தவம் பரவிய தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடையே பெரியளவில் அறிமுகமாகாததால் தமிழகத்திற் பணியாற்றிய கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளுக்கு அவைகளின் பரிச்சயம் போதியளவு கிடைக்கப்பெற வாய்ப்பில்லாமல் போயிற்று. ஆனால் அமெரிக்க மிஷனரிகள் யாழ்ப்பாண உயர்சாதி யிரினிடையே தமது சமயப் பணிகளை முன்னெடுப்பதற்காகக் கல்விப்பணிகளை தொடங்கியதனால், தமிழ் நூல்களுடன் அவர்களுடைய பரிச்சயம் உயர்நிலையில் இருந்தது. அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழகங்களில் கற்றுத்தேறிய மிஷனரிமாருமும் யாழ்ப்பாணத்து அறிஞர் பெருமக்களுஞ் சந்தித்தமையினால் தென்னிந்தியாவிற்கு காணப்படாத உயர்ந்த கல்விச்

சூழலும் சிந்தனைகளும் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவின.

சென்னைக் கல்விச் சங்கம் போன்றே வட்டுக்கோட்டை செமினரியும் தமிழ் நூல் சேகரிப்பிலும் அச்சுப் பணியிலும் ஈடுபட்டது. சென்னைச் கல்விச் சங்கத்தைவிடச் சிறப்பான நிலையில் தமிழின் பல்வேறு அறிவியல் சிந்தனைகளையும் நூல்களையும் அமெரிக்க மிஷனும் வட்டுக்கோட்டை செமினரியும் யாழ்ப்பாணத்தில் உருவாக்கின. அறிவியற் கண்ணோட்டத்துடன் கட்டுரை எழுதுமாறு செமினரி மாணவர்களைத் தூண்டிய அமெரிக்க மிஷனரிமார் தாமும் தமிழ் மக்களுடைய சமயம், தத்துவம், சமூகவமைப்பு, வாணசால்திரம் என்பவற்றைப் பற்றி விரிவான ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதினார்கள். மேனாடுகளில் 19ம் நூற்றாண்டில் வெளிவரத் தொடங்கிய ஆராய்ச்சி மற்றும் திறனாய்வு முறைகள் மிஷனரிமார்கள் மூலம் யாழ்ப்பாணத்தை அடையத்தொடங்கின. அக் காலத்திற் பெருமளவு ஜனநாயகச் சிந்தனையும் சுயதேசப்பற்றும் கொண்ட அமெரிக்க கொன்சிரி சேனல் மிஷனரியால் நடாத்தப்பட்ட வட்டுக் கோட்டை செமினரி, அங்கு கல்விகற்ற தமிழ் மாணவர்களிடையே ஓரளவு ஜனநாயகச் சிந்தனைகளும் சுயதேசப்பற்றும் உருவாக வாய்ப்பளித்தது.

இவ் வட்டுக்கோட்டை செமினரியில் தான் தாமோதரம்பிள்ளை கல்வி கற்றார் எனவும், ஆராய்ச்சித் திறனையும் ஆய்வுநோக்கு சிந்தனையையும் வளர்த்தார் எனவும் அறியலாம். அத்துடன் தாமோதரம்பிள்ளை 'நீதிநெறி விளக்க' பதிப்புப் பணியில் ஈடுபட்டபோது வட்டுக் கோட்டை செமினரியைச் சேர்ந்த நெவினஸ் சிதம்பரப்பிள்ளை, வைமன் கதிரவேற்பிள்ளை போன்ற செமினரிமார் உதவிபுரிந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

கல்விப்பரம்பலின் தாக்கம்

குருகுலக் கல்வி மரபிலும் திண்ணைப் பள்ளி மரபிலும் உயர்மனோபாவப் பின்புலத்திற் கட்டமைக்கப்பட்டிருந்த கல்விப்புலம் தமிழ்ச் சூழலில் பரவலடையத் தொடங்கியது. சென்னை கல்விச் சங்கம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் என்பவற்றோடு 1842இல் உருவான பச்சையப்பன் தர்மஸ்தாபனம், 1851இல் உருவான சென்னை வாழ்வோர் சங்கம், 1852இல் தொடங்கிய பிரித்தானிய இந்திய சங்கத்தின் சென்னைக் கிளை ஆகியவற்றால், சென்னை நகரம், நவீன சிந்தனைகளை உள்வாங்கி மேலைத்தேயக் கல்விகற்றவர்கள் செயற்படும் நகரமாக மாறத்

தொடங்கியது.

மறுபுறத்தே யாழ்ப்பாணத்தில் மிஷனரி மார்களிடையே நிலவிய போட்டியால் நவீன சிந்தனைகள் பரவலடைந்தன. கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளோடு நெருங்கிப்பழகிப், பின் அவர்களின் வழிமுறைகளைக் கையாண்டு சைவ மறுமலர்ச்சிச் செயற்பாடுகளை ஆறுமுக நாவலர் தீவிரமாக முன்னெடுக்கிறார். அச்சின் வருகை யால் தமிழ் உரைநடை மேலும் பல படிிகள் முன்னேறுகிறது. இதனால் யாழ்ப்பாணமும் நவீன சிந்தனைகளை உள்வாங்கிச் செயற்படுபவர்களைக் கொண்ட நகரமாக உருவாகிறது.

அச்சின் பயன்பாடு இதில் முக்கிய அங்கமாக அமைகிறது. சமயம் சார்ந்த நூல்கள், பிரசுரங்கள், கண்டன வெளியீடுகள் என்பன பொது மக்களுக்குப் பரவுவதுடன் அவற்றினூடாக வெகுசன அபிப்பிராய உருவாக்கத்திற்கான அடிப்படைகளும் இடப்படுகின்றன. அவற்றைவிட எட்டிற்கும் அதிகமான தமிழ் இலக்கண நூல்களும், குறிப்பிடத்தக்க இலக்கிய பிரபந்தங்களும் அச்சாகின்றன. தமிழின் தொன்மையும் தனிச்சிறப்பும் மிக்க தொல்காப்பியப் பாயிரங்கள், 1858இல் இ. சாமுவேல்பிள்ளை என்பவரால் 'கிறிஸ்து மத வியாக்கியான விளக்கச் சங்க அச்சுக் கூட'த்தினூடாக "தொல்காப்பிய - நன்னூல்" என்னும் நூலில் முழுமையாக அச்சிட்டு வெளியிடப்படுகின்றன. வால்டர் ஜாய்ஸ் எனும் துரை இவ் வெளியீட்டுக்கு உதவினார்.

போர்கள் இல்லாதபோதும், மக்கள் பெரும் பஞ்சத்தாலும் கொள்ளை பொன்ற நோய்களாலும் பெருமளவில் பட்டினிச்சாவை எதிர்கொள்கிறார்கள். வடலூர் இராமலிங்க வல்லாளர் கஞ்சித் தொட்டி மூலம் இந்நிலையை எதிர்கொள்கிறார். அத்துடன் அவர் அருட்பா மூலம் மரபார்ந்த சமய சிந்தனைமுறைகளில் முறிவுகளை உட்புகுத்து கின்றார். சி. வை. தா. வின் பதிப்புப் பணிகள் தொடங்கிய காலத்தின் தமிழகச் சூழல் இவ்வாறு இருந்தது. இவற்றைச் சரியாக உள்வாங்கிக் கொண்டே தாமோதரம்பிள்ளையின் பணிகள் பற்றிப் பார்க்க வேண்டும்.

பதிப்புத் துறையில் சி. வை. தா. வின் தனித்துவம்

தாமோதரம்பிள்ளைக்கு முந்திய பதிப்பு முயற்சிகள் பெரும்பாலும் நிறுவனங்களினூடாகவே மேற்கொள்ளப்பட்டன. அவற்றிற்கு; பெரும்பாலானவை சமயஞ் சார்ந்த நிறுவனங்களின் பிரசுரங்களாகவும் அவற்றை எதிர்த்தோர் மீதான கண்டனங்களாகவுமே

அமைந்தன. ஏனையவை கல்வி நிறுவனங்களின் துணையோடு அந் நிறுவனங்களின் மாணவர்களை மையப்படுத்தி அம் மாணவர்களின் பயன்பாடு கருதி வெளியானவையாக இருந்தன. இன்னுஞ் சில, சமஸ்கிருத திராவிட மொழியாய்வு சார்ந்து அமைந்திருந்தன. சங்க இலக்கியங்கள் பதிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. பதிக்கப்பட்ட ஒரே நூல்களும் சங்க இலக்கியம் என்ற இனங்காணலோடு பதிக்கப்படவில்லை. முகவை இராமனுசக் கவிராயர், களத்தூர் வேதகிரி முதலியார், ஆறுமுக நாவலர் போன்றவர்கள் தனிப்பட்ட முறையில் சொந்தமாக அச்சகம் நிறுவிப் பதிப்பு முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்தார்கள்.

வரலாறு இல்லாத சமூகம் என்று ஆளும் ஐரோப்பியர் அழைத்த சமூகங்களில் தமிழ்ச் சமூகமும் ஒன்று. தொல்காப்பியம் போன்ற பேரிலக்கணங்கள், சங்க இலக்கியத் தொகுப்புகள், ஐஞ்சிறு, ஐம்பெருங் காப்பியங்கள், பக்தி இலக்கியங்கள் என்றவாறு பெரும் நூற் தொகுதியைக் கொண்ட மொழியைத் தமதாகப் பெற்ற தமிழர்களை அறிவற்ற மூடர்கள் போல அந்நியர்கள் கருதுவது ஆங்கிலம் கற்ற அக்கால இளைஞர்கட்கு அவமானத்தையும் வருத்தத்தையும் கொடுத்தது. அதற்கு மறுமொழி கூறுவதென்றால் மேற்குறிப்பிட்ட நூல்களை முதலில் அச்சிற் கொண்டு வரவேண்டும். பின்னர் ஆய்வு நடத்தவேண்டும். அதனூடாகத் தமிழர் வரலாறு உருவாக்கப்படவேண்டும் எண்ணம் வலுப்பெற்றது. 1904இல் வெளியான மல்லாகம் வி. கனகசபைப்பிள்ளையின் “ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழகம்” அதன் தெளிவான வெளிப்பாடாக அமைகிறது.

சுதேசாபிமானம், நவீன சிந்தனை அறிவியல் நோக்கோடு வட்டுக்கோட்டை செமினரியில் கல்விகற்ற சுதேசக் கல்வியாளர்கள் தங்களுடைய புராதன வரலாறு பற்றி, குறிப்பாக இலக்கிய வரலாறு பற்றிக் அக்கறை கட்டத் தொடங்கியதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். வி. கனக சபைப்பிள்ளையும் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையும் அமெரிக்க மிஷனின் பழைய மாணவர் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ்ப்பாணத்திற் செயற்பட்ட காலனிய சமய பண்பாட்டு எதிர்ப்பு, தமிழகத்திற் செயற்பட்ட சமஸ்கிருதவிரோதத் திராவிடச் சிந்தனைகள் ஆகிய இரு சூழல்களையும் உள்வாங்கும் வாய்ப்பு கனகசபைப்பிள்ளைக்கும் தாமோதரம்பிள்ளைக்கும் கிடைத்தமையால் அவர்கள் இவ்விரு பண்புகளையும் உள்வாங்கிச்

செயற்பட்டார்கள்.

தமிழின் தனித்துவம் பற்றிய ஆர்வம்

ஐரோப்பிய மொழிகளுடன் சமஸ்கிருதத்தை உறவுபடுத்திச் செய்த ஆய்வுகள் சமஸ்கிருதத்தை இந்திய மொழிகளின் தாயாக முன்னிறுத்தின. திராவிட மொழிக்குடும்பம் சமஸ்கிருத்தினின்று வேறுபட்டது என்பதைக் கால்டுவெல் அழுத்தமாக நிறுவியபின்னரும், சமஸ்கிருத முதன்மை வலுப்பெற்றிருந்த நிலையில் தொல்காப்பியர் கூறும் தமிழ் இலக்கணச் செய்திகளை வடமொழி நூல்களுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கின் தமிழின் தொன்மை வடமொழிக்கு நிகராகிவிடும். அதற்கு, முதலிற் தொல்காப்பியம் செம்மையான முறையில் அச்சில் வரவேண்டும். தாமோதரம்பிள்ளை அம் முயற்சியில் இறங்கினார். 1868இல் நாவலரின் உதவியோடும் பரிசோதனையோடும் “தொல்காப்பியம் சேனாவரையம்” வெளிவருகிறது. மேற்கூறிய நோக்கிலேயே சி. வை. தா. நூல்களின் பதிப்பை மேற்கொண்டார். நிறுவனம் சாராது, தமிழணர்வு சார்ந்து தனிப்பட்டவர் மேற்கொண்ட பதிப்பாக அந் நூல் வெளிவந்தது. தமிழின் தொன்மை வரலாற்றையும் மரபையும் மீள்கண்டுபிடிக்கும் தலைமுறையைச் சேர்ந்த ஒருவரின் பதிப்பாக அதனைக் கொள்ள முடியும். தமிழரின் மரபைத் மீள்கண்டுபிடிக்கும் ஆய்வுசார் பதிப்புரையோடு அது வெளிவருகின்றது. தொல்காப்பியரின் காலம் குறித்த கருத்தை முதன்முதலில் சி. வை. தா. அப் பதிப்புரையில் முன்வைக்கிறார்.

அவர் பதிப்பித்த நூல்களில் பெரும் பாலானவை இலக்கண நூல்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. நூல்களின் முன்னுரைகளில் அவர் தமிழின் தொன்மை, தமிழ் இலக்கணத்தின் சிறப்பு, தமிழ் மொழியின் தனித்தன்மை போன்றவற்றை விளக்குவதை அவதானிக்கலாம். அதன் மூலம் தமிழும் வடமொழியும் சமமானவை என வலியுறுத்துகின்றார். அத்தகைய நூற் தொகுதிகளை கொண்டுள்ள தமிழர்கள் பாசாபிமானம், தேசாபிமானம், இன அபிமானம் இல்லாமல் இருப்பதை வருத்தத்துடன் நினைவு கூருகிறார். தமிழர்க்கான வரலாறு உருவாக்கப்படவேண்டும் என்னும் எண்ணங் கொண்டிருந்த தாமோதரம்பிள்ளை சங்க இலக்கியங்களான பத்துப்பாட்டும் எட்டுத் தொகையும் அச்சில் வந்தால் தான் அது சாத்தியப்படும் எனப் புரிந்துகொள்கிறார். அப் பெருஞ்செயலில் ஈடுபட முன்வந்த உ. வெ. சா. வை உவகையோடு வரவேற்கின்றார். ஆனாற் சங்க இலக்கியங்களைச் சரிவர விளங்கத் தொல்காப்பியம் முதலிய

இலக்கண நூல்களின் அறிமுகம் அவசியமாகின்றது எனவேதான் சி. வை. தா. வின் பதிப்பு முயற்சிகள் தமிழ் மரபைக் கட்டமைப்பதற்குப் பேருதவி புரிந்தனவெனச் சொல்லப்படுகிறது.

தமிழ் அறிவின் பரவலாக்கம்

தமிழ் இலக்கண இலக்கிய அறிவை நவீன கல்விசார்ந்த சமூகத்திற்கு கொண்டு செல்ல அச்சுப் பதிப்புக்கள் உதவின. அதற்கு முன்னர் ஓலைச்சுவடிகளில் உள்ள இலக்கிய இலக்கணங்களை வாசிப்பது, பெரும் பிரயத்தனமும் புலமையும் இருந்தால் மட்டுமே சாத்தியமாக இருந்தது. அதுவும்ல்லாது, குருகுலக் கல்வி முறையிற் குருவிடமிருந்து கேட்டல் மூலம் பாடங்கள் சரியான முறையில் மனப்பாடமாக இருந்தால் மட்டுமே அவற்றைச் சரிவர விளங்கும் வாய்ப்பு இருந்தது. கேள்வியைப் பெரிதும் முக்கியமாகக் கொண்ட கல்வியோடு கூடிய வாசிப்புமுறை புதிய நவீன கல்விகற்ற சமூகத்தினருக்கு பழக்கமற்று இருந்ததுடன் அது அவர்களுக்கு உவப்பாய் இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை என்று கூறலாம்.

இந் நிலையில், தொல்காப்பியமும் ஏனைய இலக்கண நூல்களும் அச்சுப்பதிப்பாக வருகின்றபோது நவீன கல்விப்புலம் சார்ந்தவர்களின் வாசிப்புக்கு அவை உகந்தவையாகின்றன. நாவலர் அறிமுகப்படுத்திய பதிப்பு நுட்பமுறையில், 'மூலம்' ஒரு வகை அச்சிலும் 'உரை' இன்னொரு வகை அச்சிலும் 'குறிப்புக்களும் விசேடஉரைகளும்' பிறிதொருவகை அச்சிலும்; பதிக்கப்பட்டமை ஏட்டுச்சுவடிகளில் இருந்த கடின நிலையை மிகவும் குறைத்து, இலக்கண இலக்கியங்களைத் தனிநபராக ஆராயும் வாய்ப்பை வழங்கியது. நாவலரிடமிருந்து இப்; பதிப்பு நுட்பங்களைக் கற்றுக்கொண்ட தனது பதிப்புகளிலும் இவ்வுத்திகளைக் கையாண்டார்.

நவீன கல்வி கற்று உத்தியோகத்திலிருந்த நண்பர்களின் உதவியுடன் சி. வை. தா. தனது பதிப்பு வேலைகளை மேற்கொண்டதுடன், அந் நூல்களை வாங்குவது அரசு உத்தியோகங்களில் இருப்பவர்கள் கடமை என்று "தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்" பதிப்புரையிற் கூறுகிறார். அதன் மூலம், சி. வை. தா. நவீன தமிழ்க் கல்விச் சமூகத்திடம் பழந்தமிழ் இலக்கணம் பற்றிய அறிமுகமும் கருத்துரு வாக்கமும் ஏற்பட வாய்ப்பை ஏற்படுத்துகிறார்.

"தொல்காப்பியம் எழுத்து சேனாவரையம்" வெளிவந்த அடுத்த மாதம் முதல் (1868ஆம் ஆண்டு ஒக்ரோபர் மாதம் தொடக்கம்) அப்போது பரவலான வாசகர்களை கொண்டிருந்த 'தினவர்த்தமானி' பத்திரிகையில் அது பற்றிய விளம்பரம்

தொடர்ச்சியாக வந்தது. அவ்வாறு, அன்றைய காலத்தின் முக்கிய நவீன ஊடகத்தைப் பதிப்புச் செயற்பாட்டுக்கு சி. வை. தா. பயன்படுத்துகிறார்.

அவை தவிர, பழந்தமிழ் நூல்களின் அறிமுகம் நவீன கல்வியோடு உருவாகும் இளைய தலைமுறை மாணவர்களையும் சென்றடையும் விருப்பம் சி. வை. தா. விடம் இருந்திருக்கிறது. இலக்கண விளக்கப் பதிப்புரையிலே, 'மாணவர்கள் தமிழ் இலக்கணம் ஐந்தும் எவ்வாற்றானும் ஒதி உணர்தல் வேண்டுமென்னும் விருப்பம் மிக்குளேனாதலானும், அவர்களுட் பெரும்பான்மையோர் அதிக செல்வரல்லாதலானும், வித்தியாசலைகளிற் தமிழ் கற்கும் மாணாக்கர்கள் 25 பெயருக்குக் குறையாமல் ஒருங்குசேர்ந்து தமது பாடசாலைத் தலைவர் மூலமாக நேரே என்னிடமிருந்து அழைப்பின் இப்புத்தகம் அவர்களுக்கு அரை விலையாகக் கொடுக்கப்படும்" எனக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து இதனை நாம் அறியலாம்.

மேற்குறித்த விடயங்கள் சமூக அக்கறை சார்ந்த பதிப்பு விடயங்களில் இன்றும் வெவ்வேறு வடிவங்களில் வழக்கிலிருப்பதை காணலாம்.

மேலே குறிப்பிட்ட விடயங்களுடாக சி. வை. தா. தமிழ்ப் பதிப்புலக முதலாளித்துவத்தின் தொடக்க நிலையை ஆரம்பிக்கும் செயற்பாட்டை செய்கிறார். அதுவரை புரவலர்களை மட்டும் நம்பியிருந்த தமிழ்ப் பதிப்புலகை புரவலர்களோடு புதிய எழுச்சி கண்டுவரும் அரசு ஊழிய நடுத்தரவர்க்கத்தினர் சார்ந்ததாகவும் மாற்றுகிறார். அதனூடாகத் தமிழ்ப் பதிப்புலக முதலாளித்துவத்தின் ஆரம்பக்கூறுகள் தொடங்குகின்றன.

சி. வை. தா. வை அறிதல்:

சமயம் சார்ந்தவராக சி. வை. தா. அடையாளம் காணப்பட்டாலும், தமிழ் உணர்வில் அவர்காரான சமயம் சார்ந்த கருத்தியல் கொண்டவராக இல்லை. அதே நேரம், தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் சமயங்களின் பங்களிப்பை அவர் சுட்டிக்காட்டவும் தவறவில்லை. தமிழிலக்கிய வரலாற்றுக் காலங்கள் குறிக்கும் போது 'சமணர் காலத்தையும்' 'ஆதீனக் காலத்தையும்' அவர் குறிக்கின்றார். சோழர் காலங்களின் பின் தமிழிலக்கியங்களைப் பேணிய இடங்களாகச் சைவ ஆதீன மடங்களே இருந்தன என்பதுவும் பழந் தமிழிலிக்கண இலக்கிய நூல்களின் பதிப்புக்குத் தேவையான சுவடிகளிற் பெரும்பாலானவற்றை அவையே கொடுத்தன என்பதுவும் இங்கு முக்கியமானது.

சைவ ஆதீனங்களின் உதவியைப் பெற்றதுடன் ஆதீன குரவர்களையும் பெரிதும் மதித்து உச்சிமேற்

புகழும் சி. வை. தா., திருவாவடுதுறை ஆதீன குரவரான சிவஞான முனிவரின் சமஸ்கிருத சார்பை வீரசோழியப் பதிப்புரையிலே கண்டிக்கிறார். தர்மபுர ஆதீனத்தைச் சேர்ந்த திருவாரூர் வைத்திய நாத தேசிகர் இயற்றிய இலக்கண விளக்க நூலை மறுத்துத் தாழ்வு படுத்துவதற்காக திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் 'இலக்கண விளக்க குறாவளியையும்' 'நன்னூலுக்கு விருத்தியுரையையும்' எழுதியதைத் தனது இலக்கண விளக்கப் பதிப்புரையிலே பகிரங்கமாகக் குறிப்பிட்டு மடாலயங்களிடையிலான போட்டியை வெளிப்படுத்துகிறார். 'சமணர் காலத்திற்குப் பின்னர், தான் தோன்றிய காலமுதற் றென்னா டெங்கும் தமிழக் கல்வியை விருத்தி செய்வதிலும் சைவசமயத்தை வளர்ப்பதிலும் முதன்மை பெற்றோங்கிய இவ்வாதீனத்தார்க்கு இஃதெஞ்ஞான்றும் ஒரு களங்கமேயாகும்" என்று அவர்கள் தமிழுக்கு ஆற்றிய தொண்டினையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இது தொடர்பில் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தார் சி. வை. தா. வுடன் வெறுப்பாக நடக்கத் தொடங்கினார்கள் என்பதும் அதுபற்றியே அவர்களினது வழிவந்தோரால் சி. வை. தா. வின் பங்களிப்பு மறைக்கப்பட்டது என்பதும் தற்போதைய ஆய்வுகளில் முன்வைக்கப்படுகிறது. சைவத் தமிழாகச் சமயத்தை முன்னிறுத்தித் தமிழ் இருந்த காலத்தில், மொழியைச் சமயத்தினும் முதன்மை பெறச் செய்யும் நவீன சிந்தனைகளின் வழியே சி. வை. தா. இயங்க முயன்றிருக்கிறார். மொழியை முதன்மைப்படுத்திய இப் போக்கு பின்பு தமிழுணர்வாக எழுச்சி பெற்றுத் தமிழ் நவீனமாகியதன் முழுமையாக மாறுகிறது என்பதும் இங்கு குறிப்பிடவேண்டியது.

இவ்வகையில், சி. வை. தா. பற்றிய ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும்போது அவரது காலம் தமிழில் நவீனவாக்கம் நடைபெற்ற காலம் என்பதைக் கருத்திற்கொண்டு அதன் பின்னணியில் சி. வை. தா. வை மதிப்பிடுவதினூடாகவே அவருடைய பங்களிப்பை நாம் முழுமையாக விளங்கிக்கொள்ள முடியும்.

நம்பிக்கை என்பது உள்ளதெனவுஞ் சொல்ல இயலாது, அல்லதெனவுஞ் சொல்ல இயலாது என நினைத்தேன். அது நாட்டுப்புறப் பாதை போன்றது. தொடக்கத்தில் அங்கே பாதைகள் இருக்கவில்லை. மனிதர் ஒரே வழியில் விடாது செல்கையில் வீதியொன்று அமைகிறது. - லு ஷூன்

தாயகம் இதழின் அஞ்சலி

ஆசிரியர் க.தங்கவடிவேல்

நல் ஆசிரியராக, சிறுகதையாளராக, கவிஞராக, விமர்சகராக, பேச்சாளராக, ஓவிராக, தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கப் போராளியாக என பலதுறைகளிலும் ஈடுபட்டவர். அவரது மறைவு குறித்து தாயகம் இதழ் தனது அஞ்சலியை செலுத்துகின்றது.

சாரல் நாடன்

மலையக இலக்கிய உலகில் ஓர் ஆளுமை மிக்க படைப்பாளியான சாரல்நாடன் திகழ்ந்தவர். 15க்கு மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ளார். 'நடேசஜயரின் வாழ்க்கை வரலாறு' என்ற நூலினதும் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் வெளியிடான மலையக மக்கள் இலக்கியம் போன்ற பல நூல்களினதும் ஆசிரியராவார். அவரது மறைவு குறித்து தாயகம் இதழ் தனது அஞ்சலியை செலுத்துகின்றது

சிறுகதை

வித்து

பதுளை சேனாதிராஜா

நுவரெலியா நகருக்குள் எங்கள் வேன் புகுந்தபோதே மணி பன்னிரண்டு ஆகிவிட்டிருந்தது. பட்டப்பகல்! என் மனசைப் போல வெயிலும் எரிந்தது.

"பேசாமல் மெல்ல கட்டி அடிச்சிருக்கலாம். கொழும்பில் இருந்திருந்தால் அந்த கேஸுக்கு கொஞ்ச பணம் கிடைச்சிருக்கும். அந்த மரியதாஸும் ஏதோ எழுதனுமுனு சொன்னான். எல்லாம் போச்சு.

நுவரெலியாவுக்கு அஞ்ச ஆறு மணி நேரமாக ஒக்காந்து வந்ததே இடுப்பு ஒடைஞ்சி போச்சு.

இதுல வேர்வவேற", எனது மனம் மெளனமாக ஓலமிட்டது.

நுவரெலியா நகரில் இருந்து இரண்டு கட்டை தூரம் சென்று, தடால் என்று பள்ளத்தை நோக்கி செல்லும் தார்ப்பாதையில் தடம் மாறி ஓடி தேயிலை மலைப் பள்ளதாக்கைச் சுற்றிய வேன்பத்து நிமிடத்தில் இடது புறமாக திரும்பி மஞ்சள் பாம்பாக தெரிந்த மண்பாதைக்குள் ஊடுருவியது. வாகனங்களின் பாரம் பொருந்திய சக்கரங்களின் தடம் பதிந்து நடுவில் உப்பி நிற்கும் மண்

பாதையில் கொஞ்சத் தூரம் ஓடி பூஞ்சை படந்த லயத்தின் முன்னால் பாதை காணாமல் போகவேனும் நின்றது.

நாங்கள் இறங்கிக் கொண்டோம்.

என்னுடன் வந்தவர்கள் தலையை சீவிச்சிங்காரித்துக் கொண்டும் கலைந்த உடைகளைச் சரிசெய்துகொண்டும் சோம்பல் முறித்துக் கொண்டும் நிற்க, அந்த லயத்துப் பக்கமாக இருந்து ஓடி வந்த ஒருவன் தலையில் கட்டியிருந்த துண்டை பவ்வியமாக அவிழ்த்துக் கொண்டே "சேர் எல்லாம் கொழும்பில் இருந்து வாரீங்களா? ஒங்க எல்லாத்தையும் கூப்பிட்டுக்கிட்டு எங்க சேர் வரச்சொன்னாரு" என்று மரியாதைத் தொனியில் கூறி வெற்றிலைச் சாயம் படந்த பற்களை காட்டி நமட்டுச் சிரிப்பை உதிர்த்து விட்டு விருவிரு என்று லயத்துப் பக்கமாக நடந்து கோடிப் பக்கம் போய் மேடாக அறுபது பாகையில் அடுக்கி வைக்கப்பட்ட காட்போட் பெட்டிகள் மாதிரி இருந்த படிக்கட்டுகளில் ஏறி சில நிமிடங்களில் உச்சிதொட்டவன் மீண்டும்,

"என்ன சேர்... படி ஏற எளப்பு வாங்குதா? கவலப்படாதீங்க இன்னும் கொஞ்ச தூரம் தான்" என்று சொல்லி மூச்சிரைக்க படியேறும் எங்களைப் பார்த்து அதே நமட்டுச் சிரிப்பை வெளியில் விட்டான்.

அவனப் பார்க்க எனக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது "நீ போடா போ... கொழும்பில் இருந்து வந்த எங்களுக்கு இங்கே வரத்தெரியாதா? நீயும் ஒம்புட்டு கதையும்" என்று மனது கொதித்தாலும் உஷ்ணம் மட்டும் கண்களிலும் மூச்சிலும் வந்திருக்க வேண்டும்.

உச்சி தொட்டு விட்ட எங்கள் எல்லோருக்கும் மூச்சு வாங்கியது. "ஐயா சேர், அங்க பாருங்க. அந்தா தெரியுதே அம்பலவாணர் லயம் அங்க தான்" வந்தவன் வலது கையை நீட்டிய திசையை நான் பார்த்தேன். கல்லெறியும் தூரத்தில் இருந்தது அந்த லயம். அம்பலவாணர் லயம்!

லயம் கொஞ்சம் பள்ளத்தில் இருந்தது. பஞ்சுமுகில் கூட்டத்தில் ஒரு பகுதி கழன்று தரையில் விழுந்ததைப் போல லயத்தின்

முற்றத்திலும் வெள்ளை உடையில் நூற்றுக் கணக்கானோர் கூடியிருந்தனர்.

மௌனமாய் நாங்கள் அங்கு இறங்கி நடந்தோம். நான் வந்தவர்களின் பின்னால் நடந்தேன்.

வந்தவர்களில் பெரும்பாலும் இந்த தோட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களோ சுற்றுவட்டத் தோட்டத்தை சேர்ந்தவர்களாகவோ இருக்க முடியாது. உடைகளும், முகச்சேர்மானங்களும், உடல் அசைவுகளும் நகர வாழ்க்கைக்குப் பழக்கப்பட்டவர்கள் போல எனக்குத் தோன்றியது. நாங்களும் அப்படித்தானே!

என்னுடன் வந்தவர்கள் காலியாக கிடந்த ஓரிரு பிளாஸ்டிக் நாற்காலிகளை கண்டு பிடித்து உட்காந்து கொண்டார்கள். நானும் சிலரும் நின்று கொண்டிருந்தோம்.

எங்கள் நண்பர் எங்களைக் கண்டு கண் கலங்கினார். நாங்கள் அனைவரும் அவரின் கையினைப் பற்றித் துக்கம் சொன்னோம்.

சவ வீட்டுக்கான அழகைகள், ஒப்பாரிகள் இல்லை!

வெளியில் இருந்து வந்தவர்களையும் சுவத்தையும் சுற்றுவட்டத்திலிருந்து வந்தவர்கள் மாறி மாறி பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இனி நடக்கப்போகும் நிகழ்வுகள் அவர்களுக்கு பரிட்சயமானதோ என்று எனக்குச் சரியாக தெரியவில்லை.

நிச்சலனமாகவிருந்த அமைதியை உடைத்துக் கொண்டு ஒரு கனவான் பேச்சை ஆரம்பித்து வைத்தார். அவரின் பின்னால் பலர் எழுந்து நின்று பேசி பேசி கலைந்து போனார்கள். அவர்களின் இரங்கல் உரையில் எங்கள் நண்பரைப்பற்றி அதிகம் சொல்லி

அவரின் சவமாகிப்போன தகப்பனுக்கு முடிச்சிப்போட்டார்கள். தேயிலைச் சாயத்துக்கு சப்பிக்கொள்ள கொடுத்த சர்க்கரையைப் போல எனக்கு அருகில் கறுத்த நெட்டையான ஒல்லியான ஒருவர் வந்து நின்றார்.

"சேர்... என்ன செய்ராங்க சார்" என்னைப் பார்த்து அவர் கேட்டார்.

அவரை ஒருமுறை பார்த்தேன். அவர் எங்கோ ஒரு தோட்டத்தில் சுப்பவைசர் போல இருந்தார். அரைகாற்சட்டை, மண் அப்பிய சப்பாத்து, கையில் ஓடாத மணிக் கூடு, சட்டைப்பையில் ஒரு போல் பயின்ட் பேனா, எண்ணெயில் தோய்ந்த தலைமயிர், மஞ்சள் நிற மடித்த கண்கள், பெரியமீசை, ரேகைகள் தெரிந்த முகம், புச்சிபிடித்த சில பற்கள், சிகரெட்டினால் கறுத்த உதடுகளும் ஆள்காட்டி கைவிரலும்.

"என்ன... நீங்கள் இந்த தோட்டத்தில் சுப்பவைசரா" நான் அவரைப் பார்த்துக் கேட்டேன்.

"சுப்பவைசர் தான்.. ஆனா இந்த தோட்டத்துல இல்ல. மேல் மல தோட்டத்துக்கு அது சரி சேர்.. எப்படி கண்டு பிடிச்சிங்க" அவர் கண்களை விரித்து ஆச்சரியப்பட்டார்.

"நானும் தோட்டத்து ஆள் தானே இங்கில்ல. பதுளபக்கம்"

"சரி சேர் ரொம்ப சந்தோஷம் என்னா பண்ணிக்கிட்டுயிருக்கிறீங்க"

"ஒரு கம்பனிய நடத்திக்கிட்டு இருக்கேன்..."

"ஓ... அப்படியாசேர்"

"சரி கேட்ட கேள்விக்கு நா பதிலே சொல்ல? இப்ப இரங்கல் உரைய சொல்லிக்கிட்டு இருக்காங்க".

"யாருக்கு"

"செத்தவருக்குத்தான்"

"தெரியும் சேர் செத்தவரபத்தி பேசாம அவருட்டு மகனப்பத்தி தானே பேசுராங்க" என்றார்.

எனக்கு சிரிப்பாக இருந்தது. "அவர் வெளங்கி கதைக்கிறாரா? இல்லாட்டி வேணுமுனு கதைக்கிறாரா? எப்படி இருந்தாலும் இவரு கேக்கிறதுல என்னா தப்பு" என்று நினைத்த நான்.

"நீங்க சொல்லுறது சரிதான்" என்று சொல்லி அவரைப் பார்த்தேன்."

அவரின் கண்களும் முகமும் கொஞ்சம் பிரகாசமானது. அவர் ஏதோ என்னோடு நெறைய கதைக்கபோகிறார் என்பது மட்டும் எனக்கு தெரிந்தது.

"இப்படியெல்லாம் பேசுறேனு கோவிக்காதிங்க சேர். அவருட்டு மகன் கொழும்பில் ஏதோ கட்சி வச்சியிருக்காராம். அதனால் தாங்க இப்படியொரு கிரவுடு. ஆனா சவமாக போன அம்பலவாணருக்குனு பெரிய கிரவுடு வந்திருக்காது பாருங்க, அங்க பாருங்க தோட்டத்துல்ல உள்ளவங்க வேடிக்கபார்க்கிறத"

எனக்கு பகீர் என்று ஏதோ மின்னல் நெஞ்சிலே பட்டுப் போனது. இவர் ஏதோ பொடி வச்சிக்கிட்டு பேசுறமாதிரி எனக்கு தெரியுது.

"நா என்னோட வந்தவங்க எல்லாம் அம்பலவாணருட்டு மகனுக்காகதா வந்தோம். அவரு எங்கட நல்ல பிரண்ட்ஸ். இன்னைக்கு வராம மட்டும் கொழும்புல நாள் இருந்திருந்தா... கொஞ்சகாசம் கெடச்சியி ருக்கும், என்ன செய்ய பிரண்ட்ஸ்காக இங்க இவ்வளவு தூரம் ஓடம்ப கெடுத்துக்கிட்டு கட்டாயம் வர வேண்டியதா போயிருச்சி" என்று அவரிடம் என் மனசில் இருந்த எரிச்சலையும், பயணத்தால் ஏற்பட்ட அலுப்பையும் கொட்டித்

தீர்த்தேன்.

"சரியா போச்சு" என்று கொஞ்சம் சத்தமாக அழுத்திச் சொன்னவர்தொடர்ந்தார்.

"சேர் நா இருபது கட்டைக்கு அங்குட்டு உள்ள தோட்டத்துல இருந்து வாரேன். தோட்டத்துல காமன் கூத்து நடக்குமில்ல, அதுல நா தான் காமன் மாஸ்ட்ராக இருப்பேன். நம்ம தகப்ப செஞ்சத நா விடாம செஞ்சிக்கிட்டு வாரேன். இப்படி இத ஆடிக்கிட்டு இருக்கிற எங்களுக்குத்தான் அம்பலவாணர் தெரியும். என்னா பண்ணுறது. நேத்தே வந்திருக்கனும். தொர லீவு கொடுக்கமாட்டேனு சொல்லிப் புட்டாரு. இன்னைக்கு என்னா பண்ணியும் வந்திடனுமுனு சாக்குப்போக்கு சொல்லிப்புட்டு வந்திட்டேன் அதேன்" என்று கூறிமுடித்த அவர் என்னை கண்களால் ஊடுருவி ஏதோ ஒரு செய்தியை எனக்கு சொன்ன மாதிரி பார்த்தார்?

கொஞ்சம் கலைகளில் பரிட்சயமும் பற்றும் கொண்ட எனக்கு என் நெஞ்சை ஏதோ வருடியது போல இருந்தது. பீலிக்கரையில் கைதவறி விழுந்த சவர்க்காரகட்டியபோல நெஞ்சில் ஏதோ மாயபிம்பமாக அம்பல வாணர்தெரிந்தார்.

இதற்கிடையில் மரண காரியங்கள் யாவும் நடந்து முடிந்தன. அம்பலவாணரின் உடல் பெட்டியில் வைத்து மூடப்பட்டு சவ ஊர்வலம் ஆரம்பமானது. மரண ஓலம் ஒங்கி ஒலித்து அடங்கிப் போனது.

எங்களுக்கு சவக்குழி எங்கேனு தெரியல. செத்தால் தானே முன்னபின்ன தெரியும். சவ ஊர்வலத்தின் பின்னால் போக வேண்டியதுதான்! எனது நண்பர்களில் சிலர் என்னை பார்த்தார்கள்.

"நீங்கள் போங்கள் நா பின்னால் வாரேன்" என்பது போல தலையை இரண்டு முறை

அசைத்தேன்.

இவரிடம் எனக்கு நிறைய பேச இருக்கிறது!

"சேர் பொதகுழிக்கு வாரீங்களா" என்று கேட்டார் என்னை அவர்.

"ஆமா" என்று தலையை சைத்தேன்.

சவ ஊர்வலத்தில் அவருடன் சேர்ந்து கொண்டேன்.

தேயிலைச் செடிகள் இரண்டு புறமும் ஒரு ஆளின் அரைவாசி உயரத்துக்கு அரணாக இருக்க நடுவில் சென்ற மண் பாதையில் சவ ஊர்வலம் மெல்ல நகர்ந்தது. இரண்டு பேர் ஒன்றாக கதைத்துக் கொண்டு போகும்ளவிற்கு ஏற்றமும் இறக்கமும் உள்ள பாதையில் ஊர்வலத்தில் வந்தவர்கள் வரிசையாக அணிவகுத்து சாரி சாரியாக நீண்டு செல்வதை பார்க்க ஏதோ தேயிலை மலை நீண்ட மாராப்பை கட்டியிருப்பதாக ஊர்வலத்தில் கடைசியாக வந்த எனக்குத் தெரிந்தது. இருவரும் மௌனமாகவே வந்தோம்!

எங்கும் நிச்சலனமான அமைதி!

இடைக்கிடையே தூக்கணாங்குருவிகளின் கீச்சீச்சத்தம் மட்டும் தேயிலைச் செடிகளுக்குள் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. அம்பலவாணர் இந்த குருவிகளின் சத்தத்தை இனி எப்போது கேட்பார்? தேயிலை செடிகளை எப்போது பார்ப்பார்?

பதினைந்து நிமிட நடையில் சவ ஊர்வலம் சவுக்குத் தோப்பைக் கண்டது. அண்ணாந்து பார்க்கிற உயரத்தில் மரங்களின் கிளைகள். மரங்களுக்கிடையில் பெயர் தெரியாத பல மரங்களின் கலவைகள். இடை இடையே செடிகளும் கொடிகளும்.

கம்மலான இருட்டு! காற்று இல்லை. மரங்கள் அசையாமல்

நிற்கின்றன. ஊர்வலத்திற்கு தோப்பின் கடைசி மரியாதையோ? பாதை நிறைய மரங்களின் கழிவுகள் சருகுகள்! சருகுகள் சரசரவென்று ஊர்வலத்தின் காலடியில் நசுக்குப்பட்டு புதைகின்றன..!

கொஞ்ச நேரத்தில் சவ ஊர்வலம் சவுக்கு தோப்பைத் தாண்டி பொட்டல் வெளிக்கு வந்து விட்டது.

இருண்ட வீட்டின் ஜன் னலை திறந்து விட்டதைப் போல இருந்தது எனக்கு.

கட்டையாக வளர்ந்த புற்கள் பச்சை நிறத்தில் பசுபசுனு சேலைகட்டி இருக்க அதிலே அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக கிழிந்த மாதிரியும் கதிர்காமத்தில் மொட்டை போட்டது மாதிரியும் விஸ்வ ரூபம் எடுத்திருந்த கற்பாறைகள், இடைக்கிடையே தூர்ந்து போன சவ அடக்கத்தின் அடையாளங்கள்...! எச்சங்கள்...!

அம்பலவாணரின் பெட்டி இறக்கி வைக்கப்பட்டது. இறுதிக்கிரியைக்கான சடங்குகள் முடுக்கிவிடப்படுகின்றன.

என் அருகில் இருந்தவர் அம்பலவாணர் உடலை மீண்டும் ஒரு முறை பார்க்கப் போனார்.

கொஞ்சம் தாமதமாக என்னிடமே திரும்பி வந்தார். நான் தள்ளி நின்று இடத்திலேயே நிற்கிறேன்.

"சேர் போய் பார்க்கலையா" என்றார் திரும்பி வந்த அவர். "மொதல்லயே பார்த்துட்டேன். அதான்" என்று நான் கூற "இனி எப்ப சேர் இவர பார்க்க போறேன்." என்றவரின் கண்கள் பணித்தன. நீர் முட்டியது.

"ஒண்ணும் யோசிக்காதிங்க... வயசு போயிருச்சி.. ஏறப்பு எல்லாத்துக்கும் ஒண்ணுதானே" என்றேன்..

"சரிதான் நீங்க சொல்லுறது. ஆனா இப்படியொரு மனுஷன்

இனி இந்த தோட்டத்துக்கு கெடப்பானா?" நீங்க மொதல கதைச்சப்பவே நா தெரிஞ்சுக் கிட்டேன். அம்பலவாணர் லேசு பட்ட ஆள் இல்லனு. லயத் தையே அவருட்டு பேர்லதானே கூப்பிடுறாங்க" எனக்கு தெரிந்ததை அப்படியே சொன்னேன்.

"நீங்க கொழும்பில இருந்து வாரீங்க. ஒங்ககிட்ட இவரபத்தி கேக்க முடியுமா. என்னாத்த தெரிய போகிறது. அவருட்டு மகனும் ஒங்ககிட்ட எல்லாம் இவரு பெரிய நடிகள். தோட்டத்துல கூத்து செய் யிரவருனு சொல்லி இருக்க மாட்டாரு. சில வேள நீங்க மதிக்கமாட்டிங்கனு நெனச்சியிருப்பாரு" என்றவர் ஆதங்கமாக என்னைப்பார்த்தார்.

"இல்ல நீங்க நெனக்கிறது தப்பு. எங்க பிரண்டுக்கிட்ட இத கேக்கிறதுக்கு சந்தர்ப்பம் வரல.." என்றேன் நான்.

"தெரியும் சார்... நகரத்துல அவன் அவன் வேலய பார்த்துகிட்டே போய்கிட்டு இருப் பான். மத்தவனுக்கு என்ன நடந்தாலும் சரி ஏதும் விசயம் வைச்சிருந்தானா அத பசப்பு காட்டி பறிச்சி விலையாக்கி வித்துடுவான். ஆனா இவரு கெடைக்கிற கூலிய வச்சிக்கிட்டு தோட்டத்துல புள்ளகளுக்கு இங்கிலீசு கத்துக் கொடுத்தாருனு நீங்க சொன்னா நம்புவீங்களா... அந்த காலத்துல இவருட்டு இங்கிலீசு பார்த்து வெள்ளகார தொரயே கங் காணியா புறமோஷன் கொடுத்து புட்டானு தோட்டத்துல பேசிக் கிருவாங்க. அது மட்டுமா சேர். இவரு நாடகம் எழுதி நடிக் சாருனா சுத்துவட்ட தோட்டமே தெரண்டு வந்து கோவில் மண்ணுல மந்திரிச்சிவிட்ட பம்பா நிப்பாங்க. ஏம்புட்டு தகப்பனும் இவரோட சேர்ந்து எத்தன நாடகத்தை நடிக்

சிருக்காங்க தெரியுமா சேர்? இப்படிதானே எனக்கு இவரோட பழக்கமாகியிருச்சி. அது மட்டுமா சேர். அந்த காலத்துல சிலம்பாட கம்ப எடுத்தாருன்னா பொம்ப ளபிள்ளங்க அவர சுத்தி நிக்குமே. இப்ப எங்க சார் இவரபோல! இனி யாரு வரப்போறது? அதனாலதா சேர் அம்பலவாணர இன்னைக்கு வச்சும் அவன இவனது எந்த பயலாட்டம் "டா" போட்டு இங்க கதைச்சி புடுவானா! மரியாத சேர். காசுக்கு வாங்காத மரியாத ஒங்களுக்கு இன்னெண்ணு தெரியுமா சேர்? இவருட்டு மகன்மார் கொழும் புல நல்ல படியா இருந்தாலும் இவரு அங்க போயி வாழல. பொறந்த மண்ண விட்டுட்டு எப்படி போறது! இங்க பேசிகிட்டு இருக்க எங்க தமிழ் எப்படி மறந்துட்டு போறது. அப்படி போனா தாயயும் தந்தையையும் தவிக்க விட்டுட்டு போன மாதியில்ல இருக்குமுனு அவரு நெனைச் சிப்புட்டு இந்த மண்ணுலயே இருந்துட்டாரு. இப்ப இந்த மண்ணுக்கு தன்ன அர்பணிச்சிட்டாரு" அவர் அம்பலவாணரைப் பற்றி பெருமையாக சொல்லி எச்சை முழுங்கிக் கொண்டார்.

அவர் பேசிக் களைத்து விட்டார். அவரின் பேச்சு, ஏன் வரண்டுபோன நெஞ்சுக்குள் மழையாக மெல்ல இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவரின் கண்களின் ஓரத்தில் ஈரம் எட்டிப் பார்த்தது.

"அது சரி இப்ப யாராவது தோட்டத்துல நாடகம் போடுற வங்க இருக்காங்களா" என்றேன் நான்.

அவர் அலுத்துக்கொண்டார். முகத்தை சுருக்கிக்கொண்டு,

"எங்கசேர் இங்க ஒரு பயலும் இல்ல. இந்த மனுசன் சாகுவ ரைக்கும் கலையனு கெடந்தாரு.

மத்தவங்க பார்த்து பார்த்து ரசிச்சாங்க. ஆனா ஒருத்தனும் கத்துகிறல. அவருட்டு மகனுங்க ரெண்டுபேரும் இருந்து என்னா புண்ணியம்? ஒருத்தருக் கிட்டேயும் அவருட்டு கல போய் சேரல அது தாங்க எனக்கு ரொம்ப கவல" என்றார்.

தேயிலகளோடேயே தானா வளர்ந்துவார புல்லுபூண்டுகள் போல எங்கள அறியாமலே தேவையில்லாத நாகரீகத்த வளத்துகிற விருப்பம். நம்மகிட்ட இருக்கிற கலைய, வளர்க்க இல்லாட்டிப்போனா வாழ வைக்க சரி நாம முயற்சிபண்ணாம இருக்கிறோமே, சாதாரணமான இவருக்கு தெரிஞ்ச ஞானம் கூட எங்களுக்கு தெரியலயே" என்று நினைத்த எனக்கு அவரைப் பார்க்க வெட்கமாக இருந்தது.

எனது கண்கள் பனிகின்றன.

எனக்குள் இருந்த எரிச்சலும், அலுப்பும் அடங்கி முழு மனதோடு மரணச்சடங்கின் இறுதியிலாவது கலந்துக் கொண்டோமே என்ற திருப்தியுடன் அவரின் பெயரையும் விலாசத்தையும் குறித்துக் கொண்டு என் பிசினஸ் காட்டை அவரிடம் கொடுத்து,

"என்ன தேவையானாலும் தயங்காம கோல் பண்ணுங்க, குறிப்பாக ஒங்கட கூத்து..." என்றேன்.

அவர் ஒன்றும் விளங்காத வராய் கார்டை வாங்கி தன் சேப்பில் வைத்துக்கொண்டே என்னைப்பார்த்தார்.

அம்பலவாணரின் உடல் கடும் நெருப்பில் "பட பட" னு ஒளிர்ந்து எரிந்து கொண்டிருந்தது. அந்த சத்தம் அவருக்கு மனிதனால் அல்லாது தோட்டக்காட்டினால் கொடுக்கப்பட்ட இரங்கல் இசையாக எனக்குத் தோன்றியது.

சிறுகதை

ஒரு ஜவியனின் கதை

கே.ஆர்.டேவிட்

யாழ்ப்பாணம் சத்திரத்தடிச் சந்தியிலிருந்து கொட்டடிக் கிராமத்தை ஊடறுத்துச் செல்லும் அந்த வீதி நாவாந்துறைக் கிராமத்தையும் ஊடறுத்துச் செல்கின்றது. இந்த வீதியோடு நாவலர்வீதி சந்திக்கும் முற்சந்தி. இதுதான் நாவாந்துறைக்கிராமத்தின் மையப்புள்ளி யாகும். இந்த முற்சந்தியின் இடது பக்கமாக கடைத் தொகுதிகளும் அதையடுத்து சென்ரீக்கிலார் தேவாலயமும் அதோடிணைந்து பாடசாலைக் கட்டடமும், இவைகளைச் சூழ்ந்து குடிமனைகளும் அமைந்துள்ளன.

இந்தச் சந்தியிலிருந்து காக்கை தீவு நோக்கிச் செல்லும் பிரதான வீதியில் கல்லெறி தூரத்தில் பரலோகமாதா தேவாலயம் அமைந்துள்ளது. இப்பரலோக மாதா தேவாலயத்தின் முன்றல் மிக விஸ்தீர ணமானது. இது ஆலய நிர்வாகத்திற்குட்பட்ட இடமாக இருந்தாலும் இந்த இடம் இக்கிராமத்தின் பல்வேறு தேவைகளுக்காகவும் பாவிக்கப்பட்டு வருகின்றது. பின்நேரங்களில் உதை பந்தாட்டக்களமாகவும், இரவில் நாட்டுக்கூத்துப்பயிற்சிக் களமாகவும், மதியவேளைகளில் இக்கிராமப் பாடசாலையின் தேகப் பியாசப் பயிற்சிக்களமாகவும், இன்னும் சில சந்தர்பங்களில் அரசியல் கருத்துக்களின் பரிமாற்றக்களமாகவும்... இப்படிப் பல

நிகழ்வுகளுக்கான இடமாக இந்த ஆலய முன்றல் பாவிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

இப்போது பிற்பகல் ஐந்தரையைத் தாண்டிய மைமல் நேரம். தேவாலயத்தின் முன்றலில்- ஏதோவொரு அரசியற் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் இக்கிராமத்தைச் சேர்ந்த சிலரோடு இக்கிராமத்தில் எடுக்கப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகள் பற்றி ஆலோசனை நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஏறத்தாழ ஐந்து மணியளவில் ஆரம்பமான இந்த ஆலோசனைக் கூட்டங்களுக்கு இப்பகுதிப் பங்குத் தந்தை, இப்பகுதிப் பாடசாலை அதிபர், இப்பகுதியைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துகின்ற சமூக உறுப்பினர்கள், கல்வியாளர்கள் போன்றோர் அழைக்கப்பட்டிருப்பார்கள். ஆனால், இப்போது நடக்கின்ற இந்த ஆலோசனைக் கூட்டத்தில் அப்படிப்பட்டவர்கள் எவருமே இல்லை. பொது சனங்கள் அரசியல் நம்பிக்கை இழந்து விட்டனரோ என்னவோ... குறிப்பட்ட சிலரோடு ஆலோசனைக் கூட்டம் நடக்கின்றது...!

ஆலய வாசலில் பொலிசார், ஆலய முன்றலில் இரண்டு பொலிஸ் வாகனங்கள், இன்னும் சில நீட்டுப்போக்கான வாகனங்கள்... விலை உயர்ந்த மோட்டார் சைக்கிள்கள்... வந்திருப்பவர்கள்

அதிகாரம் உள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும்...!

இந்த ஆலோசனைக் கூட்டத்தில் அமர்ந்திருப்பவர்களோடு குமாட்டியும் அமர்ந்திருக்கின்றான்... இவன் குமாட்டி... இவனும் ஒரு இலங்கைப் பிரசை என்பதைவிட இவனுக்கும் அரசியலுக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை...! குமாட்டியைத் தெரிந்த எவரைக் கேட்டாலும் இப்படித்தான் கூறுவார்கள்...!

இவன் குமாட்டி... இப்பகுதியில் புதுமையானதொரு பிறப்பவன்...! தினசரி பின்நேரங்களில் நிச்சயமாக வீட்டைவிட்டுப் புறப்படுவான். புறப்படும் போது... எங்குபோவது, என்ன செய்வது என்ற எந்தத் திட்டங்களுமே இவனிடமிருக்காது... உடுத்தியிருக்கும் சாறத்தை உரிந்து திரும்பவும் உடுத்திக் கொள்வான். ஒரு சேட்டைப் போட்டுக்கொள்வான்... சேட்டு ஊத்தையானதாகவும் இருக்கலாம். அதைப் பற்றயெல்லாம் அவன் அக்கறைப்பட்டுக் கொள்வதில்லை... சீப்பு... அது அவன்ரை கண்ணுக்குப் படக்கூடிய இடத்தில் இருந்தால் தலையைச் சீவிக் கொள்வான். அதற்கும் கண்ணாடி அவனுக்கு தேவைப்படாது.. பவுடர்... அதை என்றுமே அவன்பாவித்ததில்லை...!

ஆனால், ஒன்றைமட்டும் எதிர்

பார்க்கலாம்... வீட்டுச்சுவர் ஆணியில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் தோல் பையை மட்டும் எடுத்துத் தனது தோழில் போட்டுக் கொள்வான். இந்தத் தோல்பை இல்லாமல் அவன் புறப்படவே மாட்டான்...!

அந்தத் தோல் பையை யாருமே தொடக்கூடாது. தட்டித் தவறி யாராவது தொட்டு விட்டால்... குமாட்டி ஒரு பிரளயத்தையே நடத்திமுடித்துவிடுவான்...! குமாட்டியைப் பொறுத்தவரை அந்த தோல் பைதான் அவனுடையிர!

அந்தத் தோல் பையினுள்... ஒரு கமறா, ஒரு கட்டுப் புகைப்படங்கள், சில சித்திரப் பேப்பர்கள், கலர் பென்சில்கள், பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் பிரசுரமாகி அவனால் வெட்டி சேகரிக்கப்பட்ட ஓவியங்கள். சித்திரம் ஓவியம் சம்பந்தமான குறிப்புகள்... இவைகள்தான் அந்தப் பையினுள் நிறைந்திருக்கும். ஒருவகையான குப்பைத் தொட்டியது!

அந்த அரசியல் கலந்துரையாடலைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் அவனது தோழில் இப்போதும் அந்தத் தோல் பை கிடக்கின்றது.

அந்த அரசியற் கூட்டத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த குமாட்டி தற்செயலாகத் தலையைத் திருப்பி மேற்குப் பக்கமாகப் பார்க்கின்றான்... பார்த்தவன் தொடர்ச்சியாகப் பார்க்கின்றான்... அவனது கண்புருவங்கள் மயிர்க்கொட்டிபோல் நெளிய... முகத்தில் ஒரு இறுக்கம் ஏற்படுகின்றது... கண்களைக் கூசிக் கூசிப்பார்க்கின்றான்... அவனது மனம் ஏதோவொரு காட்சியோடு தொடர்புபட்டுவிட்டதென்பது புலப்படுகின்றது...

குமாட்டி ஒரு ஓவியன்.

அவன் மனதைக் கவர்ந்த அந்தக்காட்சி...

மேற்கு வானத்தின் அடியில்... வட்டாரி வைத்துக்கீறப்பட்டது போன்ற வட்ட வடிவிலான செஞ்சந்தன நிறங்கொண்ட செங்கதிரவன்... இருளும் ஒளியும் சங்கமித்து ஒளி அகன்று இருள் மேற்கிழம்புவதற்கான துடிப்பு... பளிச்சிடும் ஒளிக்கீற்றுகள், சருகை வேட்டி காற்றில் மிதந்து நெளிந்து மிளிர்வதுபோல்... நிர்மலமான கடற்பரப்பில் நடைபயிலும் இளம் அலைகளில் பட்டுத்தெறிக்கும் சூரிய ஒளிக்கீறுகளின் நளிணங்கள், கடல்நீரில் மிதக்கின்ற கட்டுமரங்களின் நிழல் தோற்றங்கள், கடற்கரை மரங்களின் துவாரங்களுக்கூடாக பீறிட்டு வெளிக் கிளம்பி பூமியைக் குத்தி நிற்கும் ஒளிக்கூர்கள்... இதுதான் குமாட்டியின் மனதைக் கவர்ந்த காட்சிகள்...!

அமர்ந்திருந்த குமாட்டி எழுந்து நடக்க ஆரம்பிக்கின்றான். கோவில் கேற்றைத் தாண்டி நோட்டுக்கு வந்த குமாட்டி, சூரிய அஸ்தமனம் நிகழ்கின்ற மேற்குத் திசை நோக்கி வீதியில் நடக்கின்றான்,, அவனது பார்வை சூரிய அஸ்தமனக்காட்சியில் நங்கூரமிட்டிருக்கின்றது!

குமாட்டி-இவனைப் பெற்றவளிலிருந்து இவனைத் தெரிந்த அனைவருமே இந்தப் பெயரால் தான் இவனை அழைக்கின்றனர்.

ஆனந்தகுமார்- இதுதான் இவனது பிறப்புச்சாட்சிப்பத்திரத்தில் பதியப்பட்டிருக்கும் பெயர். ஆனந்தகுமார் என்ற இவனது பெயரைச் சுருக்கி 'குமார்' என்று அழைத்தவர்கள் அதையும் சுருக்கி இப்போது 'குமாட்டி' என்று அழைக்கின்றனர்.

நாவாந்துறை சந்தைக் கட்டிடங்கள் இரண்டு மணியளவில் வெறுமையாகிவிடும். அதன் பின்பு மரக்கறிச் சந்தைக் கட்டிடம் இப்பகுதி மக்களின் பொழுது போக்கிடமாக மாறி விடும். ஒரு பக்கத்தில்

கடதாசிக்கூட்டம் விளையாடுவார்கள். இன்னொரு பக்கத்தில் நாயும் புலியும் விளையாடுவார்கள். இன்னும் சிலர் வலை பொத்துவார்கள்... இன்னும் சிலர் இரவு கடற்றொழிலுக்குப் போவதற்காக ஒரு குட்டித் தூக்கம் போடுவார்கள். இப்படிப் பல சம்பவங்கள் நடக்கும்.

சிறுவர்கள் இங்கு வந்து குண்டு விளையாடுவார்கள். குமாட்டி சிறுவனாக இருந்த போது இங்குவந்து குண்டு விளையாடியிருக்கின்றான். குண்டு விளையாட்டு உச்சநிலை அடையும் போது உணர்வு வேகத்தில் வன்மையான சொற்களையே சிறுவர்கள் பாவிப்பார்கள். அப்படியான சூழ்நிலைகளில் ஏனைய சிறுவர்கள் குமார் என்ற இவனது பெயரைக் 'குமாட்டி' என்று அழைத்ததாகவும் அதிலிருந்தே இவனுக்கு குமாட்டி என்ற பெயர் வந்ததாகவும் சிலர் கூறுகின்றனர்.

நாவாந்துறைப் பாடசாலையில் தான் இவன் தரம் ஒன்று தொடக்கம் க.பொ.த சாதாரண தரம் வரை படித்தான். வகுப்பறையில் இடாப்பு பதிவு நடக்கின்ற வேளையில் மட்டும் ஒரு நாளைக்கு ஒருமுறை ஆனந்த குமார் என்று அழைக்கப்படுவான். தவிர்ந்த நேரங்களெல்லாம் குமாட்டிதான்!

குமாட்டியின் கல்வியைப் பொறுத்தவரை... அது கவலைக் குரிய செய்தியாகவே இருந்தது...! சித்திரப் பாடம் ஒன்றைத்தான் அவனால் இழுக்க முடிந்தது... குமாட்டியின் தகப்பனான சிலுவைராசா... தன்னால்தான் சரிவரப் படிக்கமுடியாமல் போச்சிது.. மகன் குமாட்டியாவது படிக்கவேண்டுமென்று தலையால் நடந்தான்... பாடசாலை அதிபரோடும், வகுப்பாசிரியரோடும் சந்தித்துப் பேசிப் பார்த்தான்... எந்தப்பலனும் கிடைக்கவில்லை...

பார்ப்பது பொருளாக இருந்தாலென்ன, காட்சியாக இருந்தாலென்ன அதை அப்படியே கிறுகின்ற வல்லமை குமாட்டியிடம் இருந்தது. சித்திரப்பாடத்தைத் தேடிக் கற்கின்ற ஆவலும் அவனிடமிருந்தது.

தனுஜா- இந்த ரீச்சர்தான் தரம் எட்டுவரை இவனுக்குச் சித்திரப்பாடத்தைக் கற்பித்தார். தனுஜாவே ஆச்சரியப் படுமளவிற்கு குமாட்டி சித்திரப்பாடத்தில் முன்னேற்றம் கண்டிருந்தான். இவனுக்குக் கற்பித்த எத்தனையோ ஆசிரியர்கள் இடமாற்றலாகிச் சென்றிருக்கின்றனர். எத்தனையோ ஆசிரியர்கள் புதிதாக வந்திருக்கின்றனர்... அதைப் பற்றியெல்லாம் குமாட்டிக்கு ஒன்றுமே தெரியாது... ஆனால் தனுஜா ரீச்சர இடமாற்றமாகிச் சென்றபோது குமாட்டி அழுத அழுகை... தனுஜா ரீச்சரையே அழுவைத்தது.

சென்ற ஆண்டு இந்த வட்டாரத்துக்குட்பட்ட அனைத்துப் பாடசாலைகளும் இணைந்து நடத்திய பொருட்காட்சி விழாவில், இப்பாடசாலையில் அதிபராக இருந்து காலஞ்சென்ற மலக்கியாஸ் அதிபரின் படத்தை வரைந்து பார்வைக்கு வைத்திருந்தான் குமாட்டி. விழாவுக்கு பிரதமவிருந்தினராக வருகை தந்திருந்த இப்பகுதிப் பங்குத்தந்தை அருட்திரு இம்மனுவல் அடிகளார் குமாட்டியைக் கட்டிப் பிடித்து முத்தமிட்ட ஒரு சம்பவமே இவனது ஓவியத்திற்கு மைக்கு போதுமான சான்றாகும்!

குமாட்டி ஓ.எல் படித்துக் கொண்டிருக்கும்போது தகப்பனோடு கடல்தொழிலுக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தான். கடல்தொழில் வருமானம் என்பது வாய்ப்பான் பிழைப்பான் போன்றது. சரியான வருமானம் கிடைக்கின்ற சந்தர்ப்பங்களில் சிலுவைராசா குமாட்டிக்கும் ஒரு பங்கு கொடுப்பான். அப்படிக்கிடைக்கின்ற காசுகளைச் சேர்த்துத்தான்

குமாட்டி முதன்முதலாக ஒரு கமறா வாங்கினான். அந்தக் கமறா வாங்கிய அன்றைய தினம் குமாட்டி ஆகாயத்தில் மிதப்பது போன்றதொரு சந்தோஷத்தில் தான் இருந்தான்.

அன்றைய தினந்தான் குமாட்டி ஒரு தோல் பையையும் வாங்கினான். கமறாவும் அந்தத் தோல் பையும் அதன்பிறகு மூன்று தடவைகள் மாற்றப்பட்டுவிட்டாலும் அதன் ஆரம்ப நாளை குமாட்டியால் மறக்க முடிவதில்லை!

சூரிய அஸ்தமனக்காட்சியைப் பார்த்தவாறு காக்கைதீவு நோட்டில் குமாட்டி நடந்துகொண்டிருக்கின்றான். இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் வீதியில் வருகின்ற வாகனங்களைக்கூட அவனால் அவதானிக்கமுடிவதில்லை.

இடது பக்கத்தில் ஒரு மேல் மாடி வீடு. இறுதி யுத்தம் முடிந்தும் சிலமாதங்களுக்கு முன்புவரை இந்த மாடிவீட்டில் கடற்படையினர் முகாமிட்டிருந்தனர். அந்த மாடிவீட்டைச் சுற்றி கடற்படையினர் வடலி ஓலைகளால் வேலி அமைத்திருந்தனர். தமிழ் மக்களின் வீட்டு வேலிகளுக்கும், சிங்கள மக்களின் வீட்டு வேலிகளுக்கும்மிடையில் நிறைய வேறுபாடுகள் உண்டு. தமிழ் மக்களின் வீட்டு வேலிகளில் உறுதியும், பாதுகாப்பும் நிறைந்திருக்கும். சிங்களமக்களின் வீட்டு வேலிகளில் அழகியல் நிறைந்திருக்கும். இதற்கு முன்பு குமாட்டி இந்த வீதியால் பல தடவைகள் சென்றிருக்கின்றான். அப்போதெல்லாம் இந்தவேலியின் அழகைப்பார்த்து இரசித்திருக்கின்றான்.

இனம், மதம், சாதி வேறுபாடுகளுக்கப்பால் ஒரு கலையை இரசிக்கின்ற பண்பு ஆத்மார்த்தமானதொரு ஓவியனுக்குண்டு!

இபோது அந்த மாடிவீட்டையும் சூரிய அஸ்தமனத்தையும் பொருத்திப் பார்க்கிறான் குமாட்டி... மேற்கடிவானத்தில் புதைந்து

கொண்டிருக்கும் தங்கத்தகடு போன்ற சூரியன்... இலேசான இருள்படர்ந்து நிழல் வீடாகத் தெரிகின்ற மாடி வீடு... வீட்டைச் சுற்றி அழகான வடலி ஓலை வேலி... அந்த வேலியின் துவாரங்களுக்கூடாக கம்பிபோல் நீண்டிருக்கும் சூரியக் கதிர்கள்... மாடிவீட்டின் பின்புறம் நிர்மலமான கடற்பரப்பு... கடற்கரையில் நிற்கும் தென்னை மரங்களில் பூமியை நோக்கி வளைந்திருக்கும் தென்னோலைகளின் நளிளமான அசைவுகள்...

கமறாவை எடுத்து கமறாவுக்கூடாக அந்தக் காட்சியைப் பார்க்கின்றான் குமாட்டி... திரும்பத்திரும்பப் பார்க்கிறான்... அவனது ஓவியமனம் திருப்திப்படவில்லை...

வலதுபக்கமாக ஒரு வீடு... யுத்தகாலத்தில் இந்த வீட்டின் மீது ஷெல்குண்டு வீழ்ந்து வெடித்ததில் இந்த வீட்டுக்குள் இருந்த தாய், தகப்பன், மூன்று பிள்ளைகள் அனைவருமே இறந்து போயினர். அதன்பின்பு யுத்தம் முடிந்தும் இதுவரையில் இந்த வீட்டில் குடியிருக்க யாருமே வரவில்லை! அந்தவீட்டின் மதில் மீது ஏறிநின்று முன்பு பார்த்த அதே காட்சியைத்திரும்பவும் கமறாவுக்கூடாக குமாட்டி பார்க்கிறான்...

அவனது முகத்தில் திருப்தி... படம் எடுக்கிறான்... அதே மதிலில் குந்தியிருந்து கமறாவில் பதிந்த படங்களைப் பார்க்கிறான்... மனத்திருப்தியோடு அந்த மதிலிலிருந்து குதித்திறங்கி... மீண்டும் சூரிய அஸ்தமனக் காட்சியைப் பார்த்தவாறு காக்கைதீவு நோட்டில் நடக்க ஆரம்பிக்கின்றான்...!

நாவாந்துறைச் சந்தியிலிருந்து ஏறத்தாழ அரைக்கிலோ மீற்றர் தூரம் நடந்துவந்துவிட்டான். இன்னும் அரைக்கிலோ மீற்றர் தூரம் நடந்தால் காக்கைதீவுச் சந்தியை அடைந்து விடுவான்.

ஒன்றை மட்டும் உறுதியாகக் கூறலாம்... சூரியனின் அஸ்த மனக்காட்சி முடியும்வரை குமாட்டி நடந்துகொண்டேயிருப்பான்!

“டேய்... குமாட்டி நாவாந்துறையிலை ஆரோ கள்ளக் கறண்ட் கொழுவி கறண்டடிச்சு செத்துப்போனானாம்... சனங்களெல்லாம் நோட்டிலை நிக்கிதுகள்... உன்றை அம்மாவும் நிக்கிறா... போய் என்னெண்டு பார்...” நாவாந்துறையிலிருந்து சைக்கிளில் வந்த ஒருவன் கைக்கிளை நிறுத்தி குமாட்டிக்கு இந்தச் செய்தியைக் கூறுகின்றான். குமாட்டியின் காதுகளில் இந்தச் செய்தி விழுந்திருக்குமோ இல்லையோ... அவன் அந்தச் செய்தியைக் கவனத்தில் எடுத்ததாகத் தெரியவில்லை... அவன் சூரிய அஸ்தமனத்தைப் பார்த்தவாறு காக்கைதீவுச் சந்தியை நோக்கி நடந்துகொண்டிருக்கின்றான்.

குமாட்டி-

இவன் இந்த நாவாந்துறைக் கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவன். இவனது தகப்பன் சிலுவைராசா, தாய் அகத்தம்மா இவர்களின் குடும்பத்தில் மூன்றாவது பிள்ளையாகப் பிறந்தவன்.

பட்டுப்போன கருவேப்பிலைக்கன்று போன்ற கறுத்த உயர்ந்த மெல்லிய உடல், கட்டையாக வெட்டப்பட்ட தலை முடி, வயதுக்கேற்ற நாகரிகம் அவனிடமில்லை. அதே வேளை அசிங்கமானவனுமல்ல... கழுத்தில் சிறியதொரு சிலுவை கோர்த்து கப்பட்ட மெல்லிய வெள்ளச்சங்கிலி... இவைகளைவிட வேறு யாரிடமும் இல்லாததொரு தனிச் சிறப்பு இவனிடமுண்டு... இவனது கண்களில் ஒருவித மலர்ச்சி! இவனை ஒருமுறை பார்த்தால் போதும் பார்ப்பவர்களின் மனதைக் கெளவிக் கொண்டு விடு

வான்!

“படங்களையும். காட்சியளையும் பாத்துப்பாத்து குமாட்டியின்ரை கண்கள் பூத்துப்போச்சு” ஊர்ச்சனங்கள் இவனது கண்ணைப்பற்றி இப்படித்தான் வேடிக்கையாகக் கூறிக்கொள்கிறார்கள்...!

இந்த நாவாந்துறைக் கிராமத்துக்கென்று தனியானதொரு வரலாறும் உண்டு... அந்நியர் இலங்கையை ஆக்கிரமித்திருந்தபோது, அந்நிய கடற்படையினரின் சிறிய கடற்கலங்களை இங்குதான் நிறுத்திவைப்பார்களாம். சிறிய கடற்கலங்களுக்கு ‘நாவாய்’ என்றொரு பெயருமுண்டு. நாவாய் என்ற மறுபெயருடைய சிறிய கடற்கலங்கள் கூடுதலாக இங்கு நிறுத்தப் படுவதால், இப்பகுதி ‘நாவாய்துறை’ என்ற காரணப் பெயர் ஏற்பட்டு, அதுவே பிற்காலத்தில் ‘நாவாந்துறையாக’ திரிபுபட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.

கமறாவில் பதியப்பட்ட காட்சிகளைப் பார்ப்பதும், திரும்பமேற்கு அடிவானில் நிகழ்கின்ற சூரிய அஸ்தமனக் காட்சியைப் பார்ப்பதுமாக குமாட்டி நடந்து கொண்டிருக்கின்றான்.

அந்தக் காட்சியை விட்டுப் பிரிய அவனால் முடியவில்லை. ஒவ்வொரு மனிதருக்குள்ளும் அழகியல் உணர்வுகள் உண்டு. அது சராசரி மனிதப்பண்பு நிலை. அதே அழகியல் உணர்வுகளுக்குள் ஒரு மனிதன் புதைந்து கிடப்பதென்பது... சாதாரணமான தல்ல... அது தனித்துவமானது...!

குமாட்டி தனித்துவமான ஓவியன்...!

இந்தப்பிரபஞ்சத்தின் மூல முதல்வன் என்று ஆஸ்திகம் கூறுகின்ற அந்த ஆண்டவனுக்கே ஒரு உருவம் கொடுத்தவர்கள் இந்த ஓவியர்கள்தான்...!

ஓட்டுமடம் சந்தியிலிருந்து

பிரசவமாகியுள்ள காரைநகர் வீதியும், குமாட்டி இப்போது நடந்துகொண்டிருக்கின்ற காக்கைதீவு வீதியும் இணைகின்ற சிறியதொரு முற்சந்தி. யாழ்ப்பாணம் மாநகர சபை ஊழியர்களால், யாழ்ப்பாண நகரத்தில் சேகரிக்கப்படுகின்ற கழிவு குப்பைகளை இந்தச் சந்தியிலுள்ள இடது பக்க நிலத்தில்தான் கொட்டுவார்கள். இந்த இடத்தால் பிரயாணம் செய்பவர்கள் மூக்கைப் பொத்திக்கொண்டு தான் பிரயாணம் செய்வார்கள்... அவ்வளவுதான் நான்...!

குப்பை மேடு முற்சந்தியின் வலதுபக்கமாக அமைந்துள்ளது. முற்சந்தியின் இடதுபக்கமாக, கடற்கரையை அண்மித்து ஒரு மேட்டுநிலத்தில்... குட்டிபோட்டதொரு பெட்டைநாய்,, அதுவும் சொறிநாய்... தனது குட்டிகளோடு கிடக்கின்றது... பிறந்த வடு மாறாத ஐந்து குட்டிகள்... பக்கவாட்டில் சரிந்து படுத்திருக்கும் அந்த தாய்நாய்... தனது ஒரு காலை உயர்த்தி, தனது அடிவயிற்றிலுள்ள முலைக் காம்புகளைத் தனது குட்டிகளின் இரை தேடலுக்கு வசதியாக்கி... அந்தக் குட்டிகள் ஒன்றுடன் ஒன்று செல்லமாகக் கடிபட்டு... பால் குடிக்கின்றன... மைமல் பொழுதில் அந்தக்காட்சி நிழலாகத் தெரிகின்றது...!

குமாட்டி அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டான்...

பார்வையைத் திருப்பி மேற்கடிவானத்தில் முக்கால் பங்கு புதைந்துவிட்ட கதிரவனைப் பார்த்துக்கொண்டான்...

அடிவானத்தில் புதைந்து கொண்டிருக்கும் கதிரவனின் காட்சியோடு, பெட்டைநாய் குட்டிகளுக்குப் பால் கொடுக்கின்ற காட்சியைப் பொருத்திப் பார்த்துக்கொண்டான்,, அவனது மனம் பொங்கி வழிகின்றது...

அக்காட்சியையும் படம்பிடித்துக் கொள்கின்றான். கமறாவில் பிடிபட்ட அந்தக் காட்சியைப் பார்த்தவாறு அவசர அவசரமாக காக்கைதீவுச் சந்தியை நோக்கி வேகமாக நடக்கிறான் குமாட்டி...!

காக்கை தீவுச்சந்தியை நெருங்கிவிட்டான்... வீதியின் இரண்டு பக்கங்களும் குறண்டிப்போய் நிற்கும் பூவரசு மரங்கள்... வலது பக்கம் இராணுவத்தினரின் 'செக் பொயின்ற்'. செக் பொயின்ற் வாசலில் ஆயுதங்களோடு நிற்கும் இராணுவத்தினர்... இடது பக்கமாக மாலைநேர மீன்சந்தை சிலரின் நடமாட்டம் தெரிகின்றது... அதையடுத்து நிர்மலமான கடல்பரப்பு... இரத்தக் குழம்பான மேற்கடிவானம்... பீறிட்டுச் சிதறியிருக்கும் ஒளிக்கதிர்கள்...

குமாட்டி அந்தக்காட்சியைப் படம்பிடிக்கிறான்...

அடுத்த விநாடி... 'சென்றிப் பொயின்றில்' நின்ற இராணுவத்தினர் குமாட்டியைச் சுற்றி வளைத்துக் கொள்கின்றனர்...!

மறுநாள் விடிகிறது...

அன்றைய பத்திரிகைகளின் முகப்புச்செய்தி...

'காக்கை தீவில் உளவாளிகைது!

உளவுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட கமறாவும் கைப்பற்றப்பட்டது!'

விஷக் கோப்பைகள்

கொள்கைகளின் இடைவெளியில் கறையான்கள் புற்றெடுக்கின்றன. புற்றுக்கள் காலநீட்சியில் கொடிய நாக்கங்களின் இருப்பிடமாகின்றன.

அதிகாரத்தின் கற்களினால் கட்டப்பட்ட மாளிகையின் சுவர்களில் குருதி படிந்திருக்கும்.

பாமரர்களால் அணுகமுடியாத மாளிகையினை நாகங்கள் பாதுகாத்து வருகின்றன.

விஷத்தினை உற்பத்தியாக்கி மக்களுக்கு விநியோகிக்க செயல்திட்டம் அரங்கேறும்.

குடிநீருக்காய் அந்தரிக்கும் மக்களின் கைகளில் விஷக் கோப்பைகள்...

வே.ஐ. வரதராஜன்

மூட்டுப் பூச்சிகள் நமது இரத்தத்தைக் குடிக்கும் போது அவை இனிமையற்றவையாயினும் அவை ஒரு வார்த்தையும் பேசாமலாவது நம்மைக் கடிக்கின்றன. அது நேரானதும் கபடமற்றதுமாகும். நுளம்புகள் வேறுவிதம். அவை தோலைத் தொளைக்கும் முறை பெரிதும் முழுமையானது எனக் கொள்ளலாந் தான். ஆனாற் கடிக்குமுன் அவை நீண்டதொரு உரையாற்ற விடாப்பிடியாயிருக்கின்றன. அது எரிச்சலூட்டுகிறது. அவை மனித இரத்தத்தைக் குடிப்பது சரி என்பதற்கான காரணங்களை அவை விளக்குகின்றன போலும். அது மேலும் எரிச்சலூட்டுகிறது. அவற்றின் மொழி தெரியாததையிட்டு எனக்கு மகிழ்ச்சி. - லு ஷன்

போரினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களும் தொழில் வாய்ப்புகளும்

- நித்தி

'சுரண்டும்' சந்தையில் தங்கி வாழ வேண்டிய நிலை மாறி, நியாய விலையில் உற்பத்திகளைச் சந்தைப்படுத்தக் கூடிய வழிமுறைகள் தேவை. இதில் அரசின் பங்களிப்புக்கு நல்ல இடமுண்டு. எனினும் இன்றைய நிலையில் விவசாயிகளுக்குக் கைகொடுப்பதற்குக் கூட்டுறவு ரீதியான அமைப்புக்களோ, சமூக நோக்கம் கொண்ட நிறுவனங்களோ, வலைப் பின்னல்களோ அவசரமாகத் தேவை. நுகர்வோரை இலகு வில் அல்லது நேரடியாகச் சென்றடையக் கூடிய வழிமுறைகள் தேவை.

போரினால் பாதிக்கப்பட்ட கிராமங்களுக்கும் மக்களுக்கும் பாரிய தேவைகள் உள்ளன. உளவியல் ரீதியான தாக்கங்களும் பாதிப்புகளும் ஒருபுறமிருக்க, மக்கள் கொடூரமான வறுமைக்குள் சிக்குண்டு தவிக்கின்றனர்.

கணவனை இழந்து, பிள்ளைகளையும் தன்னையும் தனித்து நின்று காப்பாற்ற வேண்டிய மனைவி; விழியிழந்தோர், கால்களை இழந்தோர் உட்பட உடல் ஊனமுற்றோரின் அவலம்; தாய் தந்தையரை இழந்து பிறரில் தங்கியிருக்கும் சிறுவர் சிறுமியர்; பள்ளிக்குச் செல்ல வழியில்லாத பிள்ளைகள்; நாளைக் காலையில் பிள்ளைகளுக்கு எப்படி உணவூட்டுவது எனத் தெரியாத பெற்றோர்; பராமரிக்க எவருமற்ற வயோதிபர்; வன்புணர்வுக்கு உள்ளாக்கப்பட்ட பெண்கள்; திருமணமாகாத முதுகன்னியர்; சிறுவர் துஷ்பிரயோகம்; பெண்கள் மீதான வன்முறை; குடியிருக்க இடமில்லாதோர்; அடிப்பையான கல்வி வசதியோ சுகாதார வசதியோ அற்ற சமூகங்கள்... இவ்வாறு இப்பட்டியல் இன்னும் வளர்ந்து செல்லும்.

பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு உதவுவதற்காகப் பல்வேறு அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்கள் திட்டங்களைத் தீட்டிச் செயற்படுத்தி வந்துள்ளன. இத்தகைய நிறுவனங்கள் பற்றிப் பலதரப்பட்ட விமர்சனங்களும் உள்ளன. வீண்விரயங்களும் ஊழல்களும் இப்பிரிவினரையும் விடவில்லைப் போலத் தோன்று

கிறது. மக்களுக்குப் பயன் தந்திருக்க வேண்டிய பெரு நிதியானது, அடைய வேண்டிய பயனை முழுமையாகத் தரவில்லை என்ற கவலை பரவலாக உள்ளது. இருந்த போதிலும், பாதிக்கப்பட்ட ஏராளமான மக்கள் இவர்களால் பயன் பெற்றுள்ளதுடன், பல நிறுவனங்கள் சிறப்பான பணியை ஆற்றி இருப்பதும் உண்மை. நிறுவனங்கள் போக, தனிப்பட்டவர்கள் பலர், குறிப்பாகப் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள், பல்வேறு வகைகளில் உதவியுள்ளனர்.

நாளையைப் பற்றிய சிந்தனை

ஆனால் இத்தகைய உதவிகளும், உதவித் திட்டங்களும் பெரும்பாலும் மக்களின் அன்றாடத் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதிலேயே கவனத்தைச் செலுத்தியுள்ளன. "இன்று எப்படி உயிர்வாழ்வது" என்ற கேள்விக்கு விடை காண்பதே உதவுவதன் நோக்காக இருந்திருக்கிறது. இது முக்கியமேயாயினும், நாளையைப் புறக்கணித்தல் மடைமையாகும். இன்றைய வாழ்க்கையைப் பற்றி மட்டும் சிந்திப்பது, மக்களைத் தொடர்ந்தும் கையேந்தி நிற்பவர்களாகவும், சுய முயற்சி அற்றவர்களாகவும் ஆக்கிவிடும். பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் சுய கௌரவத்துடன் தமது சொந்தக் கால்களில் நிற்கும் நிலையைப் படிப்படியாக ஏற்படுத்தவேண்டும்.

நாளையைப் பற்றிச் சிந்தித்தல் என்று சொல்லும்போது முதன்மை பெறுவது வருமான வாய்ப்பு அல்லது தொழில் வாய்ப்பு

ஆகும். தொடர்ச்சியான வருமானம் உறுதி செய்யப்படும் போது, வாழ்க்கையின் மற்ற எல்லா அம்சங்களிலும் முன்னேற்றத்தைக் காணமுடியும். ஆனால் தொழில் வாய்ப்புகளை உருவாக்கி, நிலை பெறச் செய்வதென்பது இலகுவல்ல. அன்றாடத் தேவைகளுக்கு உதவுதல், பராமரிப்பு, கட்டிடங்கள் எழுப்புதல் போன்றவை ஒப்பீட்டளவில் எளிதானவை.

ஒரு சமூகத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சியும் தொழில் வாய்ப்புக்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப்பிணைந்தவை. நாம் குறிப்பிடும் பாதிக்கப்பட்ட சமூகங்களின் அடிப்படைப் பொருளாதாரம் பெரும்பாலும் விவசாயத்தை ஒட்டியதாகும். கடற் தொழிலையும் இதனுடன் சேர்க்கலாம். ஒரு விவசாய முயற்சி சிறிய வீட்டுத் தோட்டமாகவோ நடுத்தர அளவான அல்லது பெரிய பண்ணையாகவோ அமையலாம். உற்பத்திகளை மரக்கறி வகைகள், பழ வகைகள், நெல் அல்லது பிற தானியங்கள் எனப் பல வகைகளில் அடக்கலாம். எவ்வாறாயினும் விவசாயம் செய்வதற்கு, முதலில் அதற்குரிய நிலமும் அடுத்து முதலீடும் தேவை. விவசாய நடைமுறைகள் பற்றிய அறிவும், செயற்படுத்தும் திறனும் அவசியம். இவற்றுடன் சாதகமான காலநிலையும் சேருமாயின், உற்பத்தி வெற்றி பெறும். ஆயினும் என்ன? ஏற்ற சந்தைப்படுத்தும் வாய்ப்பு இல்லையெனில், வருமானம் மட்டுப்படுவது மட்டுமன்றி, இருந்ததையும் இழக்கும் நஷ்ட

நிலையும் ஏற்படலாம். இத்தகைய அனுபவங்களை ஏராளமான எமது விவசாயிகள் ஏற்கனவே சந்தித்து வருகின்றனர். அவர்கள் 'சந்தை'யின் கைதிகளாக்கப் பட்டுள்ளனர்.

'சந்தை'யை வெற்றிகொள்ளல்

இந்த நிலையிலிருந்து விடுபட, நாம் மாற்றுத் திட்டங்களை நாம் உருவாக்க வேண்டும். இன்றைய 'சுரண்டும்' சந்தையில் தங்கி வாழ. வேண்டிய நிலை மாறி, நியாய விலையில் உற்பத்திகளைச் சந்தைப்படுத்தக் கூடிய வழிமுறைகள் தேவை. இதில் அரசின் பங்களிப்புக்கு நல்ல இடமுண்டு. எனினும் இன்றைய நிலையில் விவசாயிகளுக்குக் கைகொடுப்பதற்குக் கூட்டுறவு ரீதியான அமைப்புக்களோ, சமூக நோக்கம் கொண்ட நிறுவனங்களோ, வலைப் பின்னல்களோ அவசரமாகத் தேவை. நுகர்வோரை இலகுவில் அல்லது நேரடியாகச் சென்றடையக் கூடிய வழிமுறைகள் தேவை. இவை புரட்சிகரமான மாற்றங்கள் ஆகும். இவற்றை எளிதாக நாம் உருவாக்கிவிட முடியாது. இதைச் சாதிக்க வேண்டுமாயின், கவனமான திட்டமிடலும், தக்க வழி காட்டலும், கடின உழைப்பும் இன்றியமையாதவை.

'சந்தை'யின் கெடுபிடிகளிலிருந்து உற்பத்தி செய்வோரைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள மற்றொரு வழி, 'பெறுமதி அதிகரிப்புச்' செய்தலாகும். (value addition) . உதாரணமாக, மரக்கறிகளைப் பதனிடுதல், பழங்களைக் குடிபானம் போன்ற மாற்றுப் பொரு

தேசிய கலை இலக்கியப்பேரவை மாத்தளை கிளையின் செங்கதிர் கலைக்குழுவின ஓராண்டு நிறைவு மக்கள் கலைவிழாவில்..

ளாக்குதல், சாறாக்கி அணுப்புதல், நெல்லைச் சுத்திகரிக்கப்பட்ட அரிசியாக்குதலும் மாவாக்குதலும் போன்ற தொழில்நுட்பம் சார்ந்த செயற்பாடுகளின் மூலம் உச்ச உற்பத்திக் காலங்களில் விவசாயிகளின் உற்பத்திகளை மதிப்புக் குறையாமல் காக்கலாம். நேரடி ஏற்றுமதித் தொடர்புகளும் இதே வகையில் பயனளிக்கும்.

விவசாயம் பற்றிக் கூறப்பட்டவை, கடற் தொழிலுக்கும் பெருமளவு பொருந்தும். விவசாயம், கடற்தொழில் ஆகியவற்றுடன் சேர்த்து, பல்வேறு சிறு தொழில்களும், சுய தொழில்களும் எமது சமூகத்தில் துரித கதியில் விருத்தியடைதல் அவசியம். எமது பிர தேசங்கள் அவற்றின் சொந்த உற்பத்தி யிலேயே பெருமளவு தங்கியிருக்கும் நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும்.

உதவித் திட்டங்கள்

ஆனால் இன்று பரவலாக நடப்பதுபோல், வெறுமனே ஒரு தொகைப் பணத்தைப் பயனாளிகளுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பதன் மூலம் மட்டும் உற்பத்திகளையோ தொழில் முயற்சி களையோ வெற்றிகரமாக உருவாக்க முடியாது. என்ன தொழிலை வெற்றிகரமாகச் செய்யலாம் என்பதைப் பயனாளிகளுடன் சேர்ந்து சரியாக இனம் காண்பதும், அத் தொழிலைச் செய்வதற்கான வழிகாட்டல்களைத்தருவதும் இன்றியமையாதவை. இன்று வழங்கப் படும் உதவித் திட்டங்கள் பலவற்றில் இந்த அம்சங்களைக் காண முடிவதில்லை. இதனால் பயனாளிகள் தொழில் விருத்திக்காகப் பெறும் பணம் விரைவிற கரைந்து போய்விட, அவர்கள் மீண்டும் பழைய நிலைக்கே வந்து சேர்கின்றனர்.

தொழில்வாய்ப்புக்கான ஆரம்ப கட்டத் திட்டமிடலில், சந்தைப்படுத்தலுக்கு ஒரு மிக முக்கிய இடமுண்டு. சந்தைப்படுத்த முடியாத ஒரு பொருளை உற்பத்தி செய்து என்ன பயன்? நுகர்வோருக்கும் உற்பத்தியாளருக்குமிடையே தொடர்பினை உருவாக்காத வரை, உற்பத்தியை மட்டும் ஊக்குவிப்பதால் பயனில்லை.

பெரிய நிறுவனங்கள் தமது உற்பத்திப் பொருட்களைத் தாமே சந்தைப்படுத்துகின்றன. அவர்களது உற்பத்தி களின் அளவும் சந்தையும் பெரியவை. பலம் வாய்ந்த விநியோக ஒழுங்குகளை நடைமுறைப் படுத்துவது அவர்களுக்குச் சாத்தியமானது. ஆனால் கிராம மட்டத்தில் நடைபெறும் உற்பத்திகளுக்கு வேறு அணுகுமுறை அவசியம். விவசாய உற்பத்திகளைப் போலவே ஏனைய தொழில்சார் உற்பத்திகளுக்கும், கூட்டுறவு அடிப்படையிலான அமைப்புக்களோ, வலைப் பின்னல்களோ அல்லது சமூக நோக்குக் கொண்ட விநியோக நிறுவனங்களோ உருப்பெறுதல் அவசியம்.

சேவைகள்

உற்பத்திகளைப் போலவே, சேவை களும் பொருளாதாரத்தின் ஒரு முக்கிய அங்கமாகும். இதில் நூற்றுக் கணக்கான தொழில் வாய்ப்புக்கள் உள்ளடங்கும். கைத் தொலை பேசி திருத்துதல், வாடகைக்கு வாகனம் செலுத்துதல், வீட்டுக்கு மின்சாரக் கம்பிகள் இணைத்தல், பத்திரிகை விநியோகித்தல் போன்ற பெருந் தொகையான சேவைத் தொழில் வாய்ப்புக்கள், கிராமங்களினதும் நகரங் களினதும் தேவை சார்ந்தும் நுகரும் சக்தியைப் பொறுத்தும் வளர்ச்சியடையும். இத் தொழில்களை அடையாளங் கண்டு பயிலவும் அவற்றில் ஈடுபடவும் மக்கள் ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும்.

பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்குப் பல வகையான வேலை வாய்ப்புத் திட்டங்கள் அவசியம். அவை வெற்றியை உறுதி செய்யுமாறு நன்கு திட்டமிடப்பட்டு முன்னெடுக்கப்படவேண்டும். சந்தைப்படுத்தல் இதில் ஒரு முக்கிய அம்சமாகும். மக்களின் இன்றைய உடனடித் தேவைகளை நிறைவு செய்வதோடு மட்டும் நின்றுவிடாது, எதிர்காலத்தில் அவர்கள் தமது சொந்தக் கால்களில் நிற்க உதவுவது எப்படி என்பது பற்றி நாம் கூர்மையாகச் சிந்தித்தல் அவசியம்.

(வாசகர்களின் அபிப்பிராயங்களும் ஆலோசனைகளும் வரவேற்கப்படுகின்றன)

கோப்பிக்கால வரலாறு
 கண்டிச் சீமையிலே
 வரலாற்று நூல்

நூலாசிரியர் : இரா. ச. சிவசங்கர்

புத்தூர் கலைமதி மக்கள் பொது மண்டபத்தில்
 நடைபெற்ற பாரதி விழா

